JACQUELINE CASE

Prea puține amintiri

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Dacă ar fi putut să-și amintească... Oneori avea ceva ca o străfulgerare. Totuși, nimic concret. Nimic care să permită umbra vreunei speranțe. Tot ceea ce știa era că viața ei începuse numai cu doi ani înainte, într-o gară londoneză.

Să nu mai ai un trecut... e îngrozitor! Chiar și acum îi venea greu să admită o asemenea situație. Și îi mai venea greu să-și accepte și numele, Adria Morris... Și-l alesese la întâmplare. **Adria,** fiindcă i se părea un prenume frumos. Și **Morris,** înfigând la întâmplare un ac în paginile unei cărți de telefon.

Când sosise la spital, medicii îi dăduseră în jur de douăzeci și doi de ani. Și îi aleseseră o dată fictivă de naștere: 29 aprilie. De ce 29 aprilie? Pur și simplu pentru că în acea zi fusese descoperită leșinată într-una din toaletele gării Victoria.

Și de atunci trecuseră exact doi ani și două luni, fiindcă acum era iunie. Psihiatrii abandonaseră de mult timp orice speranță de a-i redeștepta memoria. Poliția făcuse tot ceea ce îi stătuse în putință. Ziarele publicaseră fotografia frumoasei amnezice, după cum o numiseră. Fără nici un rezultat... Nimeni nu dăduse vreodată vreun semn de viață. Deci nu avea o familie? Nici prieteni?

Stația de autobuz se apropia. Se îndreptă spre spatele mașinii agățându-se din loc în loc de bară ca să-și mențină echilibrul. Aruncând o privire spre ceas, se încruntă: dacă nu se grăbea va întârzia. Și nu-și putea permite așa ceva. Era atât de greu să-ți găsești o slujbă în ziua de azi!

Adria sări jos. Soarele strălucea și se făcuse cald chiar de la această oră matinală. Nu mai avea timp să meargă până la zebră. Mai bine să traverseze pe aici! Fără să mai ezite, profitând de o încetinire a circulației, se repezi între două taxiuri, trecu prin fața unei camionete, înconjură o motocicletă... Aproape că ajunsese pe trotuarul opus când o mașină albastră se opri la numai câțiva centimetri de ea, într-un scrâșnet îngrozitor de frâne.

Se întoarse spre șofer și îi adresă un surâs timid de scuză. El o fixa cu un aer dur, vizibil furios. Dar cine n-ar fi fost, în locul lui?

Adria fugi în direcția marelui magazin. Pontă cu un minut și ceva mai devreme și un suspin de ușurare îi scăpă de pe buze. Încetinind pasul, se îndreptă spre ves-

tiar, își scoase rochia din bumbac bej și își îmbrăcă uniforma. Două vânzătoare o salutară printr-un semn din cap, continuând să discute cu însuflețire.

Lucra aici de optsprezece luni, dar nu avea nici o prietenă... La început, câteva dintre colege încercaseră s-o facă să iasă din rezerva ei. Dar „cea nouă" păstra distanța, așa că ele nu întârziaseră să-și piardă interesul față de ea... Și Adria nici nu cerea mai mult! Prieteni? Nu voia nici unul, cu excepția lui Larry, singurul din lume capabil s-o înțeleagă. Grație lui avea o locuință și o slujbă. Grație lui nu se simțea complet pierdută în orașul ăsta mare. Și tot grație lui, reușise să treacă peste momentele de descurajare și disperare. Îi datora totul și se întreba câteodată cum să-și manifeste recunoștința față de el.

Adria își mai aranjă puțin părul în oglinda de deasupa chiuvetei. Chipul ei în formă de inimă și bretonul castaniu îi erau acum familiare. La început, la spital, îi venea greu să se recunoască... De fiecare dată când se vedea în vreo oglindă, avea impresia că se află în fața unei necunoscute.

Cine era ea în realitate? De unde venea și ce făcea ea în gara Victoria în acea dimineață de 29 aprilie? O găsiseră în comă. Ce i se întâmplase? Ipoteza cea mai plauzibilă era că fusese atacată de niște vagabonzi care, după ce o loviseră cu putere în cap, îi furaseră poșeta, banii, actele...

Dar înainte? Înainte era un gol imens...

***

Dimineața se scurse fără probleme. Adria fusese repartizată de mai multe săptămâni la un raion de șosete. Clienții erau relativ puțin numeroși în acea zi, fapt ce îi permise să înceapă inventarul.

Mâine va avea la dispoziție o jumătate de zi liberă. Apoi va fi vineri. Și pe urmă weekendul... Din păcate, Larry trebuise să plece în provincie și nu va putea mânca împreună cu el așa cum făceau în fiecare duminică. Se obișnuiseră să se întâlnească într-un **pub.** Adria adora aceste ieșiri. Știa că și lui Larry îi plăceau. Bietul Larry... El era asistent social și meseria lui nu-i lăsa deloc timp liber. Considera că trebuie să fie disponibil zi și noapte. Cei care aveau nevoie de el puteau să-i bată la ușă indiferent la ce oră.

Cineva se opri în fața raionului ei și un zâmbet automat apăru pe buzele Adriei. Când îl recunoscu pe șoferul mașinii albastre, simți că încremenește. Nu-l zărise decât o fracțiune de secundă, dar acel chip bronzat cu trăsături energice, încadrat de un păr de culoare închisă, rămăsese întipărit în memoria ei.

El o studia fără să scoată nici un cuvânt.

— Totul este în regulă? o întrebă el în cele din urmă. Vreo vânătaie?

— Hmm... nu.

Tânăra înghiți în sec.

— Sunteți amabil că vă interesați, dar nu e cazul. A fost numai vina mea. N-ar fi trebuit să traversez printr-un loc nepermis. Eram în întârziere și...

Își lăsă fraza în suspensie, apoi schimbă brusc subiectul:

— Cum m-ați găsit? se miră ea.

— Ușor... V-am văzut intrând în acest magazin. Era încă închis, deci am ajuns la concluzia că sunteți o angajată, nu o clientă. De un sfert de oră, am luat la rând toate raioanele în căutarea dumneavoastră...

— Aș fi putut lucra la birouri.

Bărbatul începu să râdă.

— E adevărat.

Adria nu mai știa ce să spună. Nu-l mai văzuse niciodată până astăzi pe acest bărbat și totuși el o atrăgea într-un mod ciudat. Câți ani o fi având? Treizeci și trei, poate treizeci și patru? Înalt, bine clădit, purta cu eleganță un costum gri a cărui culoare se potrivea cu ochii lui.

Probabil că nu ducea lipsă de bani... Asta se ghicea după hainele lui, după siguranță, după autoritatea care atingea aproape aroganța.

Privirea Adriei se opri pe buzele lui senzuale, ferme, bine desenate. Simți că o trece un fior și își feri privirea.

— Îmi pare rău pentru... pentru ce s-a întâmplat azi-dimineață, îngăimă ea. Dar să știți că nu aveți nimic a vă reproșa! Chiar dacă m-ați fi lovit, eu eram vinovata!

— Dar n-am venit să-mi cer scuze! exclamă el. Totuși, dacă țineți cu adevărat să vă faceți iertată...

— Da?

— Cinați cu mine diseară.

— Nu, mulțumesc.

— Nu ieșiți cu necunoscuți?

O cântări din priviri. Părea s-o evalueze.

— Mă numesc Kyle Hamilton și vin din Sainte-Amélia, declară el cu o încetineală studiată. Uite că m-am prezentat!

— Saine-Amélia?

— O insulă din Caraibe. Producem rom...

— Foarte interesant, șopti ea. Și acum vă rog să mă scuzați...

— Dar dumneavoastră cum vă numiți? insistă el.

— N-are importanță... Trebuie să vă refuz invitația, domnule Hamilton. Sunt ocupată diseară.

— Păcat!

Bărbatul dădu din mână și se îndepărtă. Iar Adriei îi părea deja rău că spusese nu... Tipul îi plăcea, nu mai încăpea nici o îndoială în această privință. Avea o personalitate foarte puternică și o atrăgea ca un magnet. Dar, din păcate, era prea târziu pentru regrete!

***

Se făcuse foarte cald când Adria părăsi în sfârșit magazinul, la sfârșitul după-amiezii.

Se opri o clipă pentru a-și strânge baretele la sandalele cu tocuri înalte, sprijinindu-se cu o mână de zid.

— Pot să vă ajut? se interesă o voce bărbătească.

Adria își îndreptă repede spatele. Bărbatul din mașina albastră se afla în fața ei...

Și o privea cu atenție.

— Surprinsă că mă vedeți?

— Sincer, da! admise ea.

— Credeați că o să mă descurajez atât de ușor?

— Nu sunteți obișnuit cu refuzurile... ghici ea.

Bărbatul începu să râdă.

— Asta e cu totul altceva. Știți că s-a făcut aproape o oră de când vă aștept? Nu voiam să vă pierd...

— De ce?

— Fiindcă vreau să cinăm împreună!

— Dar v-am spus că...

El o întrerupse.

— Nu era un pretext?

Adria nu-i răspunse.

— Chiar trebuie să ieșiți undeva în seara asta? Era adevărat? insistă el.

Ea îi susținu privirea apoi, de bunăvoie, își recunoscu minciuna.

— Era doar un pretext...

— Atunci acceptați invitația mea!

— Nu sunt îmbrăcată pentru...

El o întrerupse din nou.

— Sunteți perfectă și știți asta la fel de bine ca și mine! Aș putea să vă duc la **Ritz**...

Fu rândul Adriei să izbucnească în râs.

— La **Ritz!** Tocmai acolo? La drept vorbind, eu prefer un loc mai simplu.

— Cum vreți. Veniți...

O prinse de cot, în timp ce continua:

— Mașina mea este parcată în apropiere. Sub un panou pe care scrie staționarea interzisă... Dacă n-am primit o amendă, e o adevărată minune!

Găsi însă cartonașul verde sub ștergător.

— Minuni nu mai există în vremea noastră! oftă el băgându-l în buzunar. E al treilea cartonaș pe care îl primesc astăzi! Aș fi făcut mai bine să iau taxiul în loc să închiriez o mașină.

Băgă cheia în contact și demară.

— Vom trece mai întâi pe la **Claridge,** unde locuiesc... Las mașina acolo și bem un pahar înainte de a cina.

La **Claridge**! Tocmai acolo... Adria își spuse amuzată că își făcea intrarea în lumea bună.

— Colecționați amenzi? îl întrebă ea.

— Fără voia mea... Dar având în vedere că plec în acest weekend, nu le dau nici o atenție. Nu cred că o să mă urmărească până în Caraibe!

Adria îi aruncă o privire cu coada ochiului. Profilul lui se detașa pe geamul portierei. Îi admiră fruntea înaltă, nasul puțin acvilin, bărbia voluntară. Apoi îi privi mâinile așezate pe volan. Purta pe degetul mic o șevalieră din aur gravată cu inițialele K și H.

Tânăra avu brusc impresia că i se înfundă urechile. La fel ca și cum s-ar fi găsit într-un avion care își începuse dintr-o dată coborârea. Dar ea nu fusese niciodată cu avionul! Cel puțin, nu după câte știa ea...

Kyle îi remarcă imediat indispoziția.

— Nu vă simțiți bine? o întrebă el neliniștit.

Adria avea impresia că are picioarele de vată... Șevaliera asta reprezenta ceva pentru ea, ar fi putut jura. Avu impresia că o revede, undeva în străfundurile memoriei, strălucind în soare... Apoi imaginea dispăru.

— Nu vă simțiți bine? repetă Kyle.

— Nu, nu... îl liniști ea.

Rătăcirea ei nu durase decât o clipă. Acum își regăsise surâsul obișnuit.

— E o mașină închiriată? îl întrebă ea.

— Da. Dar nu vă temeți, o să fac în așa fel încât nimeni să nu aibă probleme din cauza amenzilor mele!

Adria își regăsise stăpânirea de sine când sosiră la **Claridge**. Kyle întinse cheile mașinii portarului, apoi își conduse invitata la bar.

— O să beți un coniac, hotărî el. În mașină m-am speriat... Am crezut că o să leșinați!

— Ce idee! Dar nu-mi prea place coniacul... Prefer un gin tonic dacă se poate.

— Cum doriți... Și comandă un gin-tonic și un whishy. Apoi se întoarse spre ea și îi adresă un surâs. Tot nu vă cunosc numele!

De data asta, tânăra nu mai ezită.

— Adria Morris.

Adria? Nu e un nume prea obișnuit...

Nu...

Se înroși, apoi continuă:

— Părinții mei...

Se întrerupse brusc și începu să tușească. Își simțea obrajii în flăcări.

Sosirea băuturilor creă o diversiune.

— Deci, locuiți pe o insulă... rosti ea după ce bău câteva înghițituri de gin tonic. O insulă mare?

— Câțteva zeci de kilometri pătrați...

— Cui aparține?

— Având în vedere că sunt singurul moștenitor de sex bărbătesc în viață, presupun că mie... Fratele meu a murit acum doi ani într-un accident de mașină.

— Oh! se mulțumi ea să rostească.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Aveți și surori? îl întrebă la sfârșit Adria.

— Una singură. Iar mama mea trăiește. Amândouă locuiesc împreună cu mine la Sainte-Amélia.

— Și fabricați rom?

— Da. Avem propriile noastre distilerii. Cunoașteți Caraibele?

— Din nefericire, nu.

— Ar trebui să veniți acolo să vă petreceți vacanțele. Este un loc idilic! Plajele din Sainte-Amélia sunt cele mai frumoase din lume...

Și-l imagină în costum de baie, pe o plajă cu nisip alb și fin, înconjurată de cocotieri... Imaginea era atât de incredibil de clară, încât, timp de o clipă, avu impresia că se găsește acolo.

— Aveți noroc! Să trăiești la soare tot anul e un adevărat vis! exclamă ea.

— Familia Hamilton este stabilită în Sainte-Amélia de mai mult de trei sute de ani. Nici nu mi-aș putea închipui o altă existență...

— Și sunteți ultimul descendent al acestei familii...

Kyle zâmbi cinic.

— Dacă nu mă căsătoresc, va trebui să-l conving pe bărbatul care se va căsători cu sora mea să-și schimbe numele...

Inima Adriei făcu un mic salt. Deci nu era căsătorit... Dar asta nu schimba cu nimic lucrurile: probabil că nu-l va mai revedea niciodată. Nu spusese el adineaori că va pleca în weekend spre această insulă a paradisului?

— Am vorbit destul despre mine! exclamă el. E rândul dumneavoastră.

Adria își roti paharul între degete.

— Nu e mare lucru de spus... Locuiesc la marginea orașului, într-o mică pensiune de familie. Și știți deja că sunt vânzătoare!

— Aveți familie?

— Nu, după câte știu.

El o examină fără să mai scoată un cuvânt. Apoi schimbă deliberat subiectul.

— Vă place bucătăria italienească?

— Foarte mult.

Kyle se ridică.

— Perfect! În acest caz, mă duc chiar acum să telefonez ca să ni se rezerve o masă. Mă așteptați aici? Nu durează mult.

Împărțită între dorința de a fugi și aceea de a rămane, Adria ezita... Să-și petreacă seara în compania lui Kyle? Era o greșeală. Acest bărbat avea puterea de a o tulbura nespus de mult și știa deja că îi va fi greu să-l dea uitării.

Kyle reveni înainte ca ea să fi putut lua o hotărâre.

— Am rezervat o masă pentru ora șapte și jumătate. Vă convine?

— Foarte bine. Dar mă gândeam...

— Ce anume?

— Că obișnuiți să cinați mai târziu. În țările calde orele de masă sunt diferite, nu-i așa?

— Nu e o regulă absolută.

Adria mai bău câteva înghițituri de gin tonic.

— V-ați întors la hotel în această după-amiază, remarcă ea.

— De unde știți?

— Purtați o altă cămașă. Și v-ați bărbierit.

Kyle izbucni în râs.

— Aveți un spirit foarte dezvoltat de observație, după câte văd.

Apoi adăugă pe un ton destins.

— Când încerci să impresionezi o femeie, e mai bine să ai grijă de aparențe. N-aș avea nici o șansă neras și cu cămașa șifonată!

— Încercați să mă impresionați? se miră ea.

— Te surprinde asta? Probabil că nu sunt primul... Ești o fată frumoasă, Adria.

— O fată? exclamă ea. Adineaori ai spus că sunt o femeie!

Bărbatul începu să râdă.

— Trebuie să fiu foarte atent cu tine, Adria. Nu te superi că îți spun așa? Iar tu să-mi spui Kyle, la fel ca toți prietenii mei. Acum că ne-am înțeles în această privință, spune-mi, câți ani ani?

— Douăzeci și patru.

— Și eu am treizeci și patru... Cu zece ani mai mult decât tine. E prea mult?

— Întrebarea nu are rost.

— De ce?

— Fiindcă o să pleci spre Sainte-Amélia.

Își simți inima grea. Da, el o să plece... Și brusc dori să întindă mâna, să-i mângâie frumosul chip viril, buzele senzuale...

Kyle... Nu mai întâlnise niciodată un bărbat ca el.

O invitase într-un restaurant select și foarte la modă. Apoi dansară, iar când obrazul lui se lipi de al ei, i se păru un gest firesc. Avea impresia că se topește în brațele lui, că e una cu el. I se întâmplase de puține ori să se simtă atât de în siguranță.

— Mi-ai produs un șoc azi-dimineață! îi spuse el după ce se întoarseră la masă. Semeni atât de mult cu o femeie pe care am cunoscut-o pe vremuri...

Adria tresări.

— Semăn mult... cu ea?

— Fizic, da. Dar asemănarea se oprește aici!

După o scurtă tăcere, el o întrebă:

— O să ne mai vedem înainte de plecarea mea?

— Dacă vrei... se auzi ea răspunzând.

— O să trec să te iau mâine seară, la închiderea magazinului.

— Mâine sunt liberă toată după-amiaza!

— Atunci te duc la Brighton. Îți place marea?

— Oh, da!

Cum se va termina povestea asta? Ghicea cu ușurință... Kyle va pleca. Va avea câteva minunate amintiri... și dureroase regrete.

Fu destul de dezamăgită că el nu-i propusese s-o însoțească. Nici măcar nu încercase s-o sărute. Se mulțumise să-i cheme un taxi și să plătească în avans cursa.

Când ajunse acasă, era aproape miezul nopții. **Acasă...** Se putea numi astfel această cameră modestă de la primul etaj al unei pensiuni ieftine de familie? O înveselise cum putuse mai bine cu câteva pernuțe colorate și niște postere. Dar ansamblul nu părea deloc luxos!

Înainte să se stabilească aici, vizitase mai multe pensiuni de familie în compania lui Larry. Aceasta era una dintre cele mai bine administrate.

Îi fu destul de greu să adoarmă în această noapte. Nu-și putea lua gândul de la Kyle... Și în urmă cu douăzeci și patru de ore habar nu avea de existența acestui bărbat!

— De necrezut... șopti ea, întorcându-se de pe o parte pe cealaltă pe divanul îngust.

Kyle avea cu șase ani mai mult decât Larry. Părea mult mai matur, mult mai sigur pe el... Precis nu-i lipsiseră niciodată banii! Nu-și făcuse niciodată griji la sfârșitul lunii pentru plata chiriei...

Când Adria reuși în sfârșit să adoarmă, fu doar ca să-l viseze pe Kyle... Pe el sau pe un altul? Când se trezi, acesta fu primul gând care îi veni în minte. Era posibil ca una dintre fantomele trecutului ei să vină să-i bântuie nopțile?

***

Kyle o aștepta în fața intrării principale a marelui magazin. Purta un costum subțire de culoare gri și o cămașă cu gulerul descheiat, care lăsa să se întrezărească pieptul bronzat.

— Ești făcut să trăiești în zone cu climă blândă, remarcă ea. O dată e frumos și la Londra și toți par să sufere de căldură. Dar tu pari să te simți în largul tău...

— Chestiune de obișnuință.

O studie cu admirație. Adria îmbrăcase un taior din bumbac de un verde închis.

— Culoarea asta îți vine de minune, o asigură el.

Două vânzătoare trecură pe lângă ei. Întoarseră capul și Adria își spuse că bârfele nu vor întârzia să apară pe socoteala ei... Dar de fapt, îi era perfect indiferent!

— Sper că ți-e foame, îi spuse Kyle. Am cerut de la hotel un coș de picnic.

Adria bătu din palme.

— Oh! Mergem la picnic? Ce idee bună!

Kyle își parcase corect mașina de data asta, așa că nu primise nici o amendă.

Se îndreptă spre coastă și, după o oră, ajunseră în apropierea Brightonului. În loc să se îndrepte spre oraș, Kyle o luă pe un drum de pământ bătătorit care îi duse pe culmea unei faleze ce domina marea.

— Ne vom simți foarte bine aici. Ce părere ai? o întrebă el.

— E un loc minunat, îl asigură ea cu sinceritate.

Adria așeză conținutul coșului pe fața de masă în carouri pe care o întinsese pe iarbă.

— Șampanie! exclamă ea.

O bănuială îi trecu prin minte.

— Ai intenția să-mi dai de băut ca... ca să-ți atingi scopul?

El o fixă fără să scoată nici un cuvânt și Adria simți că roșește.

— Iartă-mă. A fost o glumă prostească...

— Nu atât de prostească. Poate că m-am gândit la asta când am comandat șampanie.

— M-aș mira! Ca și cum ai avea nevoie să recurgi la asemenea subterfugii pentru a seduce femeile!

— Depinde de împrejurări... Îmi placi, Adria. Îmi placi chiar foarte mult...

— Dar o să pleci, îi reaminti ea. Știi la fel de bine ca și mine... Nimic nu este posibil între noi!

— Aș putea să-mi prelungesc șederea aici. În acest caz, ai accepta să-mi ții companie?

Adria abia mai putea respira, de parcă fugise nu știu câți kilometri. Oare Kyle vorbea serios? Nu știa.

— Am nevoie de timp de gândire, răspunse ea cu prudență în cele din urmă.

Inima îi bătea să se rupă. Brusc, Kyle o trase spre el și buzele lor se întâlniră într-un sărut pasionat.

Larry o sărutase de două sau trei ori, dar ea nu simțise nimic. Însă în brațele lui Kyle avea impresia că se prăbușește într-un abis. Totul se învârtea în jurul ei...

Kyle îi mângâia sânii și ea nu se gândi să protesteze. Totul i se părea atât de firesc. Dorința o făcu să tremure. Se cambră, oferindu-se.

— Kyle... șopti ea.

El îi deschise un nasture. Un al doilea. Apoi își ridică brusc capul și rămase nemișcat. Adria deschise ochii uimită.

Kyle fixa mica pată pe care o avea pe unul din sâni.

— Nu-i nimic, șopti ea. Un semn din naștere.

Și îl atinse cu vârful degetelor.

— Are forma unei semiluni.

— Știu!

Și o împinse cu bruschețe.

— Da, știu! repetă el pe un ton dur.

O luă de umeri și o scutură furios.

— Ce joc faci, Lisa?

Capitolul 2

Urechile Adriei vâjâiau din ce în ce mai puternic. Era absolut incapabilă să se gândească, să judece... Se mulțumea să-l privească pe Kyle cu niște ochi nemăsurat de mari pe chipul care pălise brusc.

El continua s-o scuture de umeri, fără pic de blândețe.

— Nu-mi răspunzi odată?

— Eu... eu nu înțeleg, îngăimă ea.

Abia își auzea vocea, care părea să vină de foarte departe, printr-o ceață deasă.

— Cine este Lisa? îl întrebă ea.

— Nu mai juca teatru! Te-am recunoscut!

— Dar...

El o zgâlțâi din nou.

— Dacă mi-ai da acum câteva explicații? Știu că nu ești Adria, ci Lisa. Semnul ăsta din naștere este dovada!

— Eu... eu...

O trecu un fior și simți că i se face greață. Șocul fusese prea brutal. În ciuda aerului cald, înghețase. Apoi i se păru că i se face din ce în ce mai frig... Ceața care o înconjura se făcu de nepătruns... Leșină.

Când redeschise ochii, văzu că el o privea cu îngrijorare. Îi cuprinsese încheietura mâinii și îi căuta pulsul.

— M-ai speriat îngrozitor! oftă el. Inima îți bătea atât de neregulat! Am crezut că o să mori!

Își șterse fruntea cu dosul palmei.

— Oh! Ce emoție!

Adria vru să se ridice dar el o împiedică.

— Nu! Nu te mișca!

— Mă simt atât de slăbită... șopti ea.

— Nu mai pricep nimic! Credeam că joci teatru. Dar n-ai fi putut simula un asemenea leșin! Nici cea mai bună actriță n-ar fi fost în stare. Dacă ești cu adevărat Adria Morris, asta înseamnă că m-am înșelat! Eu...

— Nu sunt Adria Morris, îi mărturisi ea. Nu știu cine sunt. Și asta durează de doi ani!

— De doi ani?!

— Trebuia să-mi iau un nume oarecare, fiindcă nu reușeam să mi-l amintesc pe al meu. Cine este această... această Lisa?

— Cumnata mea.

Cu un efort vizibil, adăugă:

— Soția fratelui meu.

— Cel care a murit în accidentul de mașină?

— Da.

Kyle era la fel de palid, în ciuda bronzului său. Își trecea mâna peste frunte cu un aer năucit.

— Toate asta nu au nici un sens! Lisa a murit în același timp cu Paul... Amândoi sunt înmormântați în cavoul familiei de la Sainte-Amélia.

Adria reuși însfârșit să se ridice în capul oaselor.

— Nu... nu este posibil, îngăimă ea. Ce poveste nebunească! Cum aș putea fi Lisa Hamilnton dacă ea este moartă?

Tânăra trase aer în piept.

— I-ați văzut corpul?

— Nu. Mașina a luat foc și ocupanții ei au fost carbonizați. Cum să-i identifici în asemenea condiții? Dar având în vedere că Paul și... și Lisa fuseseră văzuți în mașină doar cu o oră înaintea tragediei, nimeni nu și-a pus întrebări.

El o fixă gânditor.

— Povestește-mi versiunea ta...

— Ce-aș putea să-ți spun? Am fost găsită leșinată, într-o toaletă a gării Victoria. Nu aveam nici un ban asupra mea, nici un act de identitate. Am fost dusă la spital și, când mi-am revenit, nu-mi mai aminteam de nimic.

— De nimic? insistă el.

— Absolut nimic, rosti ea apăsând pe fiecare cuvânt. Eram amnezică.

— Gara Victoria... șopti Kyle ca pentru sine. Poate că veneai de la aeroport. Nu ți-a rămas nimic, după câte spui?

— În afara rochiei de pe mine! spuse ea cu amărăciune.

— O mai ai?

— Da, am păstrat-o. E singura legătură pe care o mai am cu trecutul meu. Vrei s-o vezi?

— Hai!

O ajută să se ridice în picioare.

— Te simți în stare să mergi la Londra? o întrebă el îngrijorat.

— Bineînțeles.

Nu schimbară nici un cuvânt pe drumul de întoarcere. Dată complet peste cap de ultimele evenimente, Adria nu știa ce să mai creadă.

Lisa Hamilton... Acest nume nu trezea în ea nici o rezonanță. Era cumnata lui Kyle? Locuise înainte în Caraibe? Nimic nu avea sens... Mai ales faptul că Lisa Hamilton, moartă și îngropată la mii de kilometri de aici, fusese regăsită la Londra!

Își cuprinse capul între mâini. Avea impresia că bietul ei creier înfierbântat o să facă explozie.

— Nu te mai gândi la toate astea, îi spuse Kyle.

— Ușor de zis.

— Haide mai întâi să vedem rochia aceea. Poate că ea îmi va reaminti de ceva...

Nu le mai trebui mult să ajungă în fața pensiunii de familie unde locuia Adria și tânăra îl conduse pe Kyle în camera ei. Încercă să vadă această încăpere mobilată fără gust prin ochii vizitatorului ei. Și brusc îi fu rușine. Kyle Hamilton era obișnuit cu luxul. Și în mod sigur că și Lisa Hamilton.

Își deschise dulapul, scose rochia de mătase naturală pe care o păstrase ca pe un fetiș, dar pe care nu mai îndrăznise s-o poarte de doi ani.

— Pune-o pe tine, o rugă Kyle.

Adria îl ascultă.

— Nu-mi amintește de nimic, șopti el, vizibil dezamăgit.

— Știai toată garderoba cumnatei tale?

— De fapt, nu, așa e...

— **Honoré**, numele acesta îți spune ceva? îl întrebă ea.

Kyle tresări.

— Repetă.

— **Honoré**. E eticheta croitorului. Poliția a făcut cercetări dar nu a găsit nici o casă de modă cu acest nume.

— Lasă-mă să văd!

Înșfăcă rochia și îi întoarse gulerul.

— **Honoré**! exclamă el. E cel mai bun stilist din Charlotte Amélia!

— Charlotte Amélia?

— Capitala insulei Saint-Thomas.

Făcu o pauză.

— Accidentul a avut loc la Saint-Thomas, declară el căutându-și cu grijă cuvintele.

Îi căută privirea.

— Toate aceste nume nu-ți spun nimic? Saint-Thomas, Charlotte Amélia?

— Absolut nimic, oftă ea.

— Paul?

— Nu.

Uitase până și prenumele soțului ei! Nici măcar nu știa că a fost măritată... Când o găsiseră, nu purta verighetă. Se putea vedea însă urma unui inel pe degetul inelar de la mâna stângă. O urmă subțire, albă pe pielea bronzată a degetului inelar. Dar nimeni nu dăduse vreo atenție acestui aspect.

— Stai jos, te rog, îi spuse ea. Și vorbește-mi... despre Lisa.

El luă loc pe unicul scaun din cameră și ea se așeză în fața lui, pe marginea patului.

— Nu știam nimic despre tine până în ziua când Paul te-a adus la Sainte-Amélia, începu el. Ați făcut cunoștință în Elveția, într-o stațiune de sporturi de iarnă. V-ați căsătorit acolo.

Adria ridică din sprânceană.

— S-a căsătorit fără să-și anunțe familia?

— Paul acționa întotdeauna împins mai mult de impuls decât de rațiune.

— Când a avut loc această căsătorie?

— Cu trei luni înainte de accident.

Chipul lui se înăspri.

— Între tine și Paul totul se terminase deja...

— Doar după trei luni de căsătorie?

— Nu erați făcuți unul pentru celălalt. Dar la ce bun să mai vorbim despre asta acum? Ceea ce mi-ar plăcea să știu este cum ai ajuns la Londra.

— Și cine era cealaltă femeie? Cea care a fost înmormântată în locul meu... Cu condiția, bineînțeles, ca eu să fiu Lisa!

— Oh, din acest punct de vedere nu mai încape nici o îndoială!

Adria strânse din pumni.

— Trebuie să știu, șopti ea. Totul! Cine eram înainte de a mă căsători cu fratele tău?

— Te numeai Lisa Cosgrave. După spusele tale, erai orfană. O mătușă bătrână te crescuse și, la moartea ei, îți lăsase o mică sumă de bani. Suficientă ca să-ți poți petrece o vacanță la munte, în Elveția.

Cu un ton egal, adăugă:

— Ai douăzeci și trei de ani, nu douăzeci și patru.

— Știi data zilei mele de naștere?

— Paisprezece aprilie.

Apoi Kyle ridică din umeri.

— Mai mult de atâta nu știu. Erai întotdeauna foarte discretă în privința trecutului tău.

Adria îi susținu privirea.

— Nu erai de acord cu această căsătorie, ghici ea. Cum am fost primită de familia ta?

— Mama era departe de a fi încântată. Își făcuse atâtea speranțe în privința mezinului ei... În schimb te înțelegeai foarte bine cu sora mea, Madalyn.

— Deci sora ta refuza să creadă că mă măritasem cu fratele tău pentru banii lui? Cum mă acuzați probabil cu toții...

— Și pretinzi că ți-ai pierdut memoria?

— Dacă mi-am pierdut memoria, asta nu mă împiedică să judec cu luciditate, reflectă ea cu amărăciune.

— După câte spunea Paul, ai refuzat să te culci cu el. Și nu-i mai rămăsese decât un singur mijloc de a-și atinge scopurile: să te ia în căsătorie.

Adria se înroși ca para focului.

— Nu-ți prea iubeai fratele, remarcă ea.

— Eram foarte diferiți, recunoscu el.

Câteva clipe de tăcere, timp în care Kyle o privi cu intensitate, părând că vrea s-o întrebe ceva.

— Tot nu-ți amintești nimic?

— Nimic...

— Ai fost totuși surprinsă că apar în magazin...

— Fiindcă te-am recunoscut!

— Aha!

— Fiindcă fuseseși gata să dai cu mașina peste mine în acea dimineață! îi reaminti ea.

Adria se ridică și se duse să-și sprijine fruntea de geamul rece.

— Cred că e de preferat că mi-am uitat complet trecutul, oftă ea.

— Ceea ce ți-am spus nu-ți place?

— Versiunea ta nu-mi place, îl corectă ea.

Și se întoarse brusc cu fața spre el.

— E îngrozitor să n-ai memorie! Viața mea a început acum doi ani... Tu ai treizeci și patru de ani de amintiri! Iar eu...

Strânse din dinți.

— Dar sunt sigură că personalitatea nu se schimbă. Acum aș fi incapabilă să mă mărit cu un bărbat pentru banii lui. Probabil că la fel eram și înainte.

— Deci îl iubeai pe Paul?

— Nu știu, oftă ea. Probabil...

Din nou se instală o tăcere apăsătoare. Kyle fu primul care o rupse.

— Ești o văduvă bogată, Lisa. Jumătate din domeniu îți aparține.

— Nu-l vreau!

— Trebuie să te întorci la Sainte-Amélia! Acolo este locul tău!

— Dar...

— Pentru mine, o întrerupse el, nu există nici o îndoială. Ești Lisa! O știu, o simt, sunt sigur de asta!

— Te cred... șopti ea. Dar nu vreau să merg la Sainte-Amélia. Locul meu este aici! Aici am reînceput o nouă viață și...

Kyle privi în jurul lui strâmbându-se.

— Te simți la tine acasă în camera asta sumbră? Imposibil! Și nu-mi spune că vocația ta este de a vinde șosete! De ce refuzi să părăsești Londra?

O privi cu atenție, strângând din pleoape.

— Din cauza unui bărbat?

Adria scutură din cap.

— Nu. Nimic serios... Dacă lucrurile ar fi stat așa, nu ți-aș fi acceptat invitația de aseară.

— Atunci? Spune-mi ce te reține?

— Tu! îl învinui ea.

— Eu?!

— Atitudinea ta s-a schimbat complet când ai descoperit că aș... putea fi...

— Că **ești**, o corectă el. Îți repet că nu mai am nici un dubiu în privința asta!

Kyle ridică din umeri, apoi continuă.

— Bineînțeles că atitudinea mea s-a schimbat! Pune-te în locul meu! Te credeam moartă și brusc ai reapărut. Ce șoc!

— Te înțeleg...

Adria reflectă cu repeziciune. Să se ducă la Sainte-Amélia, în această insulă însorită despre care nu păstrase nici o amintire? Era singurul mijloc de a-și solicita memoria, de a reînnoda legăturile cu trecutul.

— Trebuie să te întorci acolo, Lisa! insistă el.

Tânăra trase adânc aer în piept.

— Ne-am înțeles, se hotărî ea.

O fixa, dar privirea lui rămânea impenetrabilă.

— O să-i telefonez mamei și lui Madalyn. Trebuie să le pun la curent... În cât timp crezi că vei putea pleca?

— După ce o să-mi dau demisia, cred că va trebui să mai lucrez o lună, în perioada preavizului. Chiria mea e plătită pentru trimestrul viitor. Așa că, eu...

— Ești bogată de acum, Lisa! repetă el. Nu mai ai nevoie să lucrezi și poți să-ți iei adio pentru totdeauna de la această mizerabilă pensiune de familie!

Adria ezită.

— Lasă-mă cel puțin o săptămână. Pleacă așa cum era prevăzut... Voi veni atunci când mă voi simți pregătită.

— Categoric nu! O să te aștept. Ai nevoie să ți se reamintească în fiecare moment cine ești.

Și cine era ea? O oarecare Lisa Hamilton, pretindea el. Văduva unui anume Paul Hamilton... Trebuia să-l creadă pe cuvânt.

Adria Morris își încheiase rolul.

***

Când avionul pe ruta Londra — New York decolă, Lisa privi prin hublou. O ploaie posomorâtă îneca peisajul. Când va revedea Anglia? Când îl va mai revedea oare pe Larry?

Acesta ținuse s-o însoțească la aeroport. Era singurul căruia considerase că trebuie să-i dezvăluie adevărul. Bietul Larry! Îi venea greu să-și ascundă decepția.

— Să ai mare grijă de ea, îi spusese el lui Kyle în momentul când își luau rămas bun. A fost deja atât de traumatizată...

Kyle așteptase să treacă de cealaltă parte a barierelor ca să remarce pe șoptite:

— E îndrăgostit de tine.

— Deloc! Nu se gândește decât la munca lui.

Lisa se sprijini de spătarul fotoliului confortabil și închise ochii. Larry îndrăgostit de ea? Kyle se înșela... Sigur că o sărutase de mai multe ori, dar fără pic de pasiune. Și oricum avea intenția să rămână în legătură cu el. O să-i scrie regulat.

Bineînțeles că voiajau la clasa întâi... Și știa acum că nu era vorba de prima ei călătorie cu avionul. De altfel, pentru a ajunge în Elveția, folosise în mod sigur acest mijloc de transport.

De ce sporturile de iarnă? Era oare o schioare bună? Sau se dusese într-o stațiune renumită doar în speranța de a găsi un soț bogat?

Stewardesa se apropie de ei, zâmbitoare.

— Puțină cafea, doamnă?

O luase drept soția lui Kyle și acesta nu încerca să lămurească neînțelegerea.

Călătoria va fi interminabilă, o prevenise el. După ce vor ajunge la New York, vor trebui să ia alt avion până la Saint-Thomas unde își vor petrece noaptea. Apoi, a doua zi, vor zbura spre Tortola, o altă insulă. Și de acolo vor lua un avion pentru Sainte-Amélia.

O adevărat expediție! Dar această expediție o mai făcuse o dată după căsătoria ei, chiar dacă nu-și mai amintea deloc de ea.

Care era pe atunci starea ei de spirit? Era îndrăgostită de Paul, soțul ei? Nu era în stareă să-și ofere nici un răspuns la toate aceste întrebări.

***

Ajunseră în sfârșit la New York unde trebuiau să aștepte avionul pentru Saint-Thomas. Având în vedere că voiajau cu clasa întâi, avură dreptul la salonul VIP unde li se serviră cocteiluri.

Lisa își ridică paharul și încercă să surâdă.

— Ce lux! rosti ea ironică.

Kyle se mulțumi să ridice din umeri cu indiferență.

— Traversarea dintre Tortola și Sainte-Amélia este lungă? îl întrebă ea.

— Vreo jumătate de oră.

— Sper că n-o să am rău de mare...

— N-ai avut niciodată. Te-am plimbat de multe ori la bordul *Seajade*-ului...

O învălui într-o privire aproape îngrijorată.

— *Seajade!* insistă el. Asta nu-ți spune nimic?

— Nu. E un vapor?

— Un velier.

Timp de o fracțiune de secundă, i se păru că vede în fața ochilor niște pânze albe umflate de vânt.

— Dacă m-ai invitat la bord, înseamnă că nu aveai o părere atât de proastă despre mine, șopti ea.

El deschise gura, apoi o închise. Ce-o fi avut de gând să-i spună? Lisa se pregătea să-l întrebe dar nu mai avu timp. O tânără intrase în salon. Iar Kyle se ridicase pentru a-i ieși în întâmpinare.

— Isabelle! exclamă el. Ce surpriză plăcută!

Tânăra îl sărută pe gură.

— Îmi pare atât de bine că te văd, Kyle...

În taiorul Chanel de culoare albă, escarpenii fini, cu părul blond lung până la umeri, era de o eleganță ieșită din comun.

— Am telefonat la Sainte-Amélia și am aflat că te întorci astăzi, continuă ea. Și atunci mi-am schimbat planurile... Să știi că mi-ai lipsit.

— Am fost obligat să-mi prelungesc sejurul.

— Știu. Madalyn m-a pus la curent.

Se întoarse spre Lisa care, fără să scoată nici un cuvânt, urmărise conversația lor.

— Bună! îi spuse ea.

Îi întinse mâna și Lisa nu putu face altceva decât s-o strângă. Alături de această femeie se simțea atât de șteasră. Isabelle avea alura unui manechin. Oare ce reprezenta ea pentru Kyle? Doar o prietenă?

O gelozie bruscă puse stăpânire pe ea.

— Pe vremuri, n-ai cunoscut-o pe Isabelle, îi spuse Kyle.

Și își făcu datoria, prezentându-le.

— Lisa Hamilton... Și Isabelle Barrymore, din Saint-Thomas.

— Nici pe Paul nu l-am cunoscut, completă Isabelle.

Și îi adresă Lisei un surâs fermecător.

— Probabil că e îngrozitor să nu-ți amintești de nimic!

— Cu puțin noroc își va regăsi memoria, o asigură Kyle.

— Trebuie să vă petreceți noaptea la noi acasă! propuse Isabelle. Părinții mei n-ar înțelege de ce trebuie să vă duceți la hotel când noi avem atâtea camere de oaspeți.

— Fiindcă i-ai telefonat lui Madalyn, ai aflat cumva dacă ne trimite vaporul? o întrebă Kyle.

— Da, vă așteaptă mâine în port la Tortola.

— Perfect! În acest caz, nu mai e nevoie să telefonez.

Lisa aruncă pe furiș o privire spre mâna stângă a Isabellei. Nu purta inel... deci nu era oficial logodită cu Kyle! Curios lucru, dar această constatare îi făcu plăcere.

Peste câteva minute pasagerii pentru Saint-Thomas fură rugați să se îmbarce. Clasa întâi a Boeingului 707 era aproape goală, așa că Isabelle se putu așeza în apropierea lor.

— Ce păcat că nu avem un Concorde pe această linie! spuse ea încheindu-și centura. Ne-ar permite să câștigăm timp. Presupun că ați călătorit cu un Concorde între Londra și New York?

— Nu, n-am putut obține locuri, răspunse Kyle. Zborurile erau complete.

— Păcat!

Isabelle îi adresă un surâs Lisei.

— Probabil că ești epuizată!

Dar nu sunt o invalidă, avu chef să replice Lisa, furioasă foc. Dar reuși să-și țină gura. Ar fi greșit să se supere când Isabelle încerca doar să se arate amabilă...

— Călătoria a fost cam lungă, declară ea.

— Nu te-ai uitat la film?

— Îl mai văzusem.

— Și Kyle nu s-a ocupat de tine? se miră Isabelle.

Îl bătu pe umăr pe vecinul ei...

— De ce n-ai fost mai drăguț cu cumnata ta?

Kyle se mulțumi să ridice din umeri. Lisa închise ochii prefăcându-se că doarme. Îi era îngrozitor de frică de ziua de mâine. Ce-o să descopere în acele insule unde se presupunea că trăise și ea?

Capitolul 3

Familia Barrymore locuia într-o vilă splendidă situată pe una dintre colinele care dominau orașul Charlotte-Amélia, capitala insulei Saint-Thomas.

Îl primiră pe Kyle ca pe un fiu. Doamna Barrymore, contrar fiicei sale care rămăsese destul de rece, îi arătă multă simpatie Lisei.

— Te plâng, îi mărturisi ea. Doresc din tot sufletul meu să-ți recapeți memoria... Și sper că o să-ți placă la Sainte-Amélia. Insula este relativ izolată și s-ar putea să te plictisești. În acest caz, vino în vizită la Saint-Thomas, voi fi întotdeauna încântată să te primesc.

Lisa îi mulțumi pentru invitație, hotărâtă însă să nu-i dea curs. Simțea o mare nevoie de singurătate.

— Dacă vrei să te odihnești, nu ezita să urci, îi spuse Kyle după cină.

— Da, nu ezita, insistă Isabelle. Crezi că-ți vei găsi camera? Vrei să te însoțesc?

— Ești foarte amabilă, dar mi-am păstrat simțul orientării, replică ea sarcastic.

Apoi se întorse spre doamna Barrymore.

— Cina a fost delicioasă. Mulțumesc!

Camera ei dădea spre spatele casei. Avea o vedere splendidă spre o grădină tropicală și o piscină a cărei apă scânteia sub clarul de lună. Întârzie puțin pe balcon înainte de a se băga în pat. Noaptea era plăcută, așa că lăsă ferestrele deschise.

Dar nu reuși să adormă imediat. Se simțea singură și dezorientată. Pierdută într-o lume necunoscută... Și mâine ce va fi? La început crezuse că poate conta pe Kyle. Dar se înșelase... Imediat ce înțelesese că era Lisa Hamilton și nu Adria Morris, atitudinea lui se schimbase complet.

Și pe urmă apăruse Isabelle...

Vocea acesteia din urmă se făcu auzită din grădină, exact de sub fereastra ei.

— Îmi cunoști sentimentele, oftă ea. Credeam că le împărtășești...

— Ascultă, Isabelle... Trebuie mai întâi s-o conduc pe Lisa acasă.

— Nu e casa ei! Femeia asta nu este o Hamilton!

— Dar posedă jumătate din domeniu.

— Dă-i o pensie și va fi mulțumită.

— Aș dori să-și recapete memoria...

— Poate că asta nu se va întâmpla niciodată!

— Vreau să aflu ce s-a întâmplat între ea și Paul în ziua accidentului! Și cine îmi poate spune în afară de ea?

— Cu condiția să iasă din starea de amnezie!

— Simt nevoia să... să pun ordine în trecut și în mintea mea înainte să mă gândesc la viitor, declară el pe un ton hotărât.

— Ce dur ești!

— Nu. Dar cât timp atâtea întrebări vor rămâne fără răspuns, nu-mi voi găsi liniștea.

Tăcură apoi. Mai erau oare în grădină? Se sărutau sub clar de lună? Roasă de gelozie, Lisa stătea nemișcată în pat.

Isabelle îl adusese intenționat pe Kyle sub fereastra ei? Oh, era capabilă de asta...

Își duse mâna la inimă. Bătea nebunește sub sânul ei stâng. Acolo unde avea acel mic semn în formă de semilună.

Dar de unde știa Kyle de el? Poate fiindcă purta întotdeauna costume minuscule de baie... Urma lor rămăsese mult timp întipărită pe trupul ei înainte ca bronzul să dispară complet.

***

Când Lisa deschise ochii a doua zi de dimineață, soarele se afla deja sus, pe un cer fără nori. Părăsi camera și îl găsi pe Kyle pe o terasă unde își termina micul dejun.

— La ce oră plecăm spre Tortola? îl întrebă ea.

— Spre prânz.

Lisa își puse mâna streașină la ochi și privi portul. Două vapoare de croazieră erau ancorate acolo. Probabil că orașul era plin de turiști.

— Ai dormit bine? se interesă Kyle.

— Foarte bine. Dar tu?

El nu-i răspunse. Dar dacă își petrecuse noaptea cu Isabelle, nu avusese prea mult timp de odihnă...

— Arăți mai bine, remarcă el.

— Climatul are poate un efect calmant. Mă simt mai puțin nervoasă. Întotdeauna este atât de cald? De la 1 ianuarie la 31 decembrie?

— Aproape... Umiditatea este totuși mai ridicată în unele anotimpuri.

— Vorbește-mi despre insule...

— Ți-ai cumpărat un ghid! îi reaminti el fără pic de amabilitate.

Dar Lisa nu se lăsă impresionată.

— Încercam să fac conversație!

Kyle începu să zâmbească.

— Un punct marcat pentru tine... Dar ai petrecut trei luni la Sainte-Amélia.

— Trei luni sau nimic...

— Revăzând insula, e posibil ca unele amintiri să-ți revină. Sper că Madalyn ne va aștepta la Tortola.

— Câți ani are?

— Douăzeci și cinci. La fel ca Paul când a murit...

— Și nu se gândește la căsătorie?

— Vag... E interesată de un australian, un oarecare Tod.

Lisa se crezu obligată să sară în ajutorul cumnatei sale.

— Nu toată lumea poate fi atât de hotărâtă ca tine! îi spuse ea. Te crezi atât de bun judecător al faptelor celorlalți?

— Da.

— Tu nu te înșeli niciodată? insistă ea.

— Arareori.

Lisa îl cântări din priviri.

— Ce simplă ți se pare probabil viața! îl ironiză ea. Ai atâtea certitudini.

După o clipă de gândire, adăugă cu jumătate de voce, ca pentru sine.

— Mă întreb dacă nu ești vinovat de eșecul căsătoriei mele!

Kyle tresări.

— De ce spui asta?

Lisa nu-i răspunse imediat. Brusc avu impresia că se găsește în fundul unui tunel întunecos. Și Kyle stătea la capătul lui, în plină lumină...

Din nou începură să-i vâjâie urechile și totul părea că se învârtește în jurul ei.

— De ce spui asta? repetă Kyle.

Lisa se simțea deja mai bine. Trase adânc aer în piept.

— Nu știu, șopti ea. Știu doar că pe vremuri erai dușmanul meu. Și că ai redevenit! Nu înțeleg de ce ai vrut să mă aduci aici. Nu erai câtuși de puțin obligat să-mi spui că îl moștenesc pe Paul.

Kyle ridică din umeri.

— Fiindcă trăiești, ai toate drepturile. Asta e!

— Ar fi fost mai bine să mor, spuse ea cu amărăciune. Totul ar fi fost mult mai simplu...

— Oh, cât de simplu! o ironiză el.

— Mă întreb cine era femeia care a pierit în locul meu...

— Am intenția să trec pe la comisariat și să fac o mică anchetă. Și tu o să mă însoțești! Dacă Paul te-a părăsit pentru alta, poate că o să-i recunoști numele!

— Poate...

Lisa își trecu mâna peste fruntea fierbinte și el păru imediat îngrijorat.

— Te doare capul?

— Puțin.

Pe un ton aproape provocator, ea adăugă:

— E normal, nu?

El se prefăcu însă că n-a auzit.

— Imediat ce îți vei termina micul dejun, plecăm.

— Fără să ne luăm rămas bun de la gazdele noastre?

— Am făcut-o deja. Și Isabelle are intenția să-și petreacă weekendul la Sainte-Amélia.

— Probabil că ești mulțumit!

El o fixă fără să spună nici un cuvânt și, fără voia ei, Lisa se înroși.

— Isabelle te găsește foarte simpatică, declară el în cele din urmă.

— N-am nevoie nici de milă, nici de simpatie.

Roșeața feței i se accentuă. De ce era atât de nervoasă în dimineața asta?

— Dacă ai cumpărături de făcut, declară Kyle pe un ton neutru, ar fi mai bine să vizitezi magazinele din Saint-Thomas. La Tortola nu găsești mare lucru, iar la Sainte-Amélia cu atât mai puțin!

— Și cum faceți să vă procurați alimentele de strictă necesitate?

— Ceea ce nu producem noi, ni se livrează cu vaporul.

— Și nu vă simțiți rupți de lume? Să trăiești pe o insulă pierdută e frumos, dar...

— Sainte-Amélia nu este o insulă pierdută! protestă el.

Apoi tonul i se mai îmblânzi.

— Acolo m-am născut și acolo am intenția să-mi petrec zilele până la sfârșitul vieții... Ceea ce nu mă împiedică însă să călătoresc. În timpul absențelor mele, administratorul supraveghează plantațiile și distileria. Este un om foarte competent în care am deplină încredere.

Lisa nu și-o prea închipuia pe Isabelle adaptându-se acestei existențe de Robinson Crusoe.

Un servitor se apropie de ei.

— Taxiul pe care l-ați comandat a sosit, domnule, i se adresă el lui Kyle.

După zece minute, Kyle și Lisa soseau la comisariat. În timp ce taxiul îi aștepta, consultară dosarele persoanelor dispărute cu doi ani în urmă. Nu li se făcuse nici o greutate în privința asta.

— Atâtea persoane au dispărut fără nici o urmă! se miră Lisa. Mi se pare de necrezut.

— Așa e. Dar numai trei persoane ar putea corespunde cu ceea ce căutăm noi.

Luă câteva notițe, dar Lisa nu îndrăzni să-l întrebe care-i erau intențiile. Să contacteze familiile persoanelor dispărute? Să-i întrebe dacă respectivele femei îl cunoșteau pe Paul Hamilton?

Apoi plecară, îndreptându-se direct spre aeroport, de unde își luară în curând zborul spre insula Tortola. Zborul nu dură mai mult de un sfert de oră. Fascinată, Lisa privea marea foarte albastră și insulele pline de verdeață, cu plaje acoperite denisip alb.

Un vapor îi aștepta în port. Imediat ce îi zări, o tânără îmbrăcată în tricou și un șort alb se repezi spre ei.

— Madalyn... spuse Kyle.

Lisa ghicise asta fără greutate, fratele și sora semănau atât de mult! Același păr de culoare închisă, aceiași ochi cenușii...

Madalyn o primi cu un surâs, înainte de a o îmbrățișa cu afecțiune.

— Îmi place noua ta pieptănătură! declară ea. Înainte umblai tunsă scurt...

Madalyn venise singură la bordul unei vedete rapide cu motor. Îl lăsă pe Kyle să preia comanda și veni să se instaleze alături de Lisa în cabină.

— Deci te-ai întors! Nu-mi vine să-mi cred ochilor.

— Cum a primit vestea mama ta? o întrebă Lisa.

— Nu prea bine, răspunse cu sinceritate Madalyn. Tu trăiești, în timp ce iubitul ei fiu a murit... I se pare un lucru nedrept. Dar va trebui să se obișnuiască, vrând-nevrând, cu ideea!

— După părerea lui Kyle, ea crede că m-am măritat cu Paul pentru banii lui. Asta e și părerea ta?

Madalyn îi susținu privirea.

— Nu. Erai îndrăgostită de Paul, îți sărea în ochi asta!

— La început. Dar n-a durat mult timp!

— V-ați căsătorit când abia vă cunoșteați. Și erați atât de tineri amândoi! Nu erați destul de copți pentru căsătorie.

Lisa se întoarse spre Kyle care ținea cârma. Își suflecase mânecile cămășii până deasupra coatelor, descoperindu-și brațele musculoase și bronzate. Briza îi ciufulise părul.

— Vezi Sainte-Amélia? o întrebă Madalyn.

Insula se apropia cu repeziciune. Cocotierii se detașau pe cerul fără nori, de un albastru pur. Valuri mici, cu crestele înspumate, se spărgeau de nisipul alb.

— Ce frumos este! se extazie Lisa.

Kyle îndreptă vasul direct spre un ponton de lemn unde mai era amarată o ambarcațiune.

— Distileria, portul comercial și satul unde trăiesc muncitorii se găsesc de cealaltă parte a insulei, în spatele colinelor, îi explică Madalyn.

Kyle sări pe ponton și amară vasul. Îi întinse apoi mâna Lisei. Fără să se gândească, ea îi acceptă ajutorul

pentru a debarca. Timp de o clipă el o ținu strâns la pieptul lui și Lisa simți că bătăile inimii i se întețesc.

Dar Kyle îi dădu brusc drumul și se întoarse la bordul vedetei după bagajele lor.

Lisa privi în jurul ei.

— Deci am mai fost aici?

În vocea ei exista o notă de disperare.

— Nu-mi aduc aminte de nimic!

— Nu încerca să-ți forțezi memoria, o sfătui Madalyn. Totul îți va reveni brusc în minte, poate în momentul când te vei aștepta mai puțin!

— Poate că va trebui să-mi mai dea cineva una în cap! spuse cu amărăciune Lisa.

— Nu cred că e recomandabil! își dădu Kyle părerea.

Se apropiase de ele, cărând cele trei valize.

— Știu că sunteți niște ființe sensibile, le ironiză el, dar m-ați putea ajuta totuși!

— De ce ar trebui să-și scoată sufletul o femeie când are șansa să fie însoțită de un bărbat galant? îl întrebă Madalyn sarcastic.

Lisa se întoarse spre el.

— Dă-mi valiza mea!

Se împiedică și fu gata să cadă. Kyle își ridică ochii spre cer.

— Ar fi mai bine să le duc eu în continuare.

Sosiră în fața unui jeep parcat în capătul unei alei mărginite de cocotieri. Kyle puse bagajele în spate și se instală la volan. Madalyn se așezase deja lângă valize, ceea ce o obligă pe Lisa să se așeze în față.

Câmpurile cu trestie de zahăr se întindeau de fiecare parte a drumului. Verdele lor palid se armoniza cu cel mai închis al palmierilor.

Negrii lucrau sub conducerea unui supraveghetor. Se opriră din lucru ca să privească trecerea jeepului. Lisa avu strania impresie că ei o recunoșteau.

Ca și cum îi ghicise gândurile, Madalyn îi spuse:

— Toată lumea e la curent cu întoarcerea ta. Dacă nu le-aș fi spus, sărmanii de ei și-ar fi închipuit că văd o fantomă!

Kyle trase brusc de volan ca să evite un alt jeep, care venea din sens invers.

— E Scott, îi explică Madalyn. Administratorul... A muncit ca un apucat în absența ta, Kyle!

— E plătit pentru asta, bombăni acesta din urmă.

Opri mașina și Scott făcu la fel. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, cu un chip deschis și zâmbet simpatic.

— Sunt foarte fericit că vă revăd, doamnă Hamilton! rosti el strângând mâna Lisei.

Timp de câteva minute discută cu Kyle niște amănunte privind plantația. Apoi mașinile își continuară drumul, fiecare în direcția ei.

— În curând vom ajunge, îi comunică Madalyn.

— Casa se află foarte departe de plajă, remarcă Lisa, un pic decepționată.

— E construită pe stâncă, îi spuse Kyle. De aceea e atât de solidă și a mai rămas în picioare de-a lungul timpului. Dar există o piscină. Și destule mașini ca să te poți duce la plajă de câte ori dorești!

— Dar nu știu să conduc.

— Când erai aici conduceai jeepul.

— Oh! făcu ea, surprinsă.

— Și călăreai, adăugă Madalyn.

— Adevărat?

— Nu foarte bine, recunoscu tânăra. Erai încă începătoare... Ai mai avut ocazia să călărești în ultimii doi ani?

— Niciodată.

După o pauză, șopti:

— E drept că nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva...

Casa apăru după ce cotiră pe o alee. Înconjurată de o splendidă grădină tropicală, era o clădire albă cu un singur etaj, înconjurată de verande.

Madalyn studia chipul crispat al Lisei.

— O recunoști? întrebă ea.

— Deloc.

Apoi râse fără pic de veselie:

— Îmi imaginasem o locuință cu colonade... Oarecum în genul filmului *„Pe aripile vântului“*.

— Pe vremuri exista aici o locuință cu colonade în acest stil, intră Kyle în vorbă. A fost arsă de sclavi în timpul uneia dintre revoltele lor.

Lisa tresări.

— Și ce s-a întâmplat cu oamenii care o locuiau?

— Au fost uciși. Toți... Cu excepția fiului cel mare care, în acel timp, era în străinătate.

Apoi adăugă pe un ton neutru:

— Dacă n-ar fi avut ideea bună de a nu se găsi atunci la Sainte-Amélia, eu și Madalyn nu ne-am afla acum aici!

Oprise jeepul în fața casei. Înhămându-se din nou la căratul valizelor, se îndreptă spre cele câteva scări care duceau la verandă.

— Vom termina altă dată lecția de istorie, îi spuse el peste umăr. Ne-am înțeles?

Lisa întâlni privirea lui Madalyn. Tânăra femeie îi zâmbea cu căldură. Avea măcar o prietenă în această casă pe care se presupunea că o cunoaște dar unde avea impresia că pătrunde pentru prima oară.

Se simți imediat în largul ei în încăperile mari și răcoroase, pardosite cu gresie de un verde închis. Briza mișca ușor perdelele duble făcute dintr-un material înflorat, în tonuri pastelate.

Un negru tânăr îmbrăcat în alb le ieși în întâmpinare.

— Doamna vă așteaptă în pergolă, îi anunță el. A cerut să se servească dejunul imediat ce sosiți.

Îi aruncă Lisei o privire intrigată.

— Vreți să vă duc mai întâi valizele sus? îl întrebă el pe Kyle.

— Da, te rog. Și mai așteaptă zece minute până să servești masa. Să avem cel puțin timpul necesar de a ne spăla pe mâni!

În timp ce Lisa se pieptăna în cabinetul de toaletă de la parter, Madalyn se spăla pe față cu apă rece.

— Majoritatea prânzurilor le luăm în pergolă, pe marginea piscinei, îi spuse ea.

Apoi zâmbi.

— Mi se pare atât de ciudat că trebuie să-ți explic totul! Pentru mine, știi toate astea... Chiar nu-ți amintești nimic?

— Din păcate, nu! Încep să mă întreb dacă sunt cu adevărat Lisa...

— Nu există nici o îndoială în această privință, o asigură Madalyn.

Ieșiră împreună și o luară pe o alee cu nisip. Lisa nu se mai sătura admirând vegetația luxuriantă. Și câte specii de flori! Și ce colorit!

Kyle le aștepta la intrarea în pergola plină de flori care se oglindea în piscină. Masa era pusă iar femeia cu părul alb și ochii spălăciți care se instalase deja în capul mesei era cu siguranță doamna Hamilton.

Lisa se simți cuprinsă de teamă. Mama lui Kyle și Madalyn nu-i dădu însă nici o atenție.

— L-ați văzut pe Samuel? întrebă ea fără să se adreseze cuiva anume. I-am cerut să servească masa imediat ce sosiți.

— Mămico, uite-o pe Lisa... spuse Madalyn împingând-o spre ea pe tânăra femeie.

Lisa se căzni să zâmbească. Bătrâna o fixă cu un aer ostil.

— N-o să am ipocrizia să pretind că sunt fericită să te revăd! rosti ea. Din cauza ta, fiul meu a murit...

— Ești nedreaptă! exclamă Madalyn. Nici măcar nu era cu Paul în mașină când s-a produs accidentul!

— Poate pentru că ea știa ce o să se întâmple!

Kyle făcu un pas înainte.

— De data asta ai mers prea departe! Tu...

Lisa îl întrerupse.

— Nu! Mai bine să spunem lucrurilor pe nume! Deci, credeți că am provocat intenționat accidentul? Că aș fi umblat la motorul mașinii fiului dumneavoastră ca să...

Doamna Hamilton îi evită privirea.

— Paul conducea foarte bine. Mă mir că n-a evitat pomul acela...

— Paul conducea foarte bine, dar prea repede, interveni Kyle. Urmele lăsate de pneuri pe asfalt au dovedit că depășise cu mult limita de viteză în curbă.

— După părerea anchetatorilor, frânele ar fi putut fi slăbite.

— Poate! interveni din nou Kyle. Dar nu s-a putut stabili cu certitudine care era starea mașinii.

— Eu sunt sigură, spuse doamna Hamilton aruncându-i o privire veninoasă noii venite.

— Subiectul este închis, o întrerupse Kyle pe un ton fără drept de apel.

Trase apoi un scaun.

— Te rog, Lisa, așază-te.

Ea îi dădu ascultare fără să mai scoată nici un cuvânt. Ar fi vrut să protesteze, să-și strige inocența, dar la ce bun? Femeia era așa montată împotriva ei... Și, de altfel, cum ar putea să-și dovedească neputința de a sabota un sistem de frânare?

Samuel sosi cu un cărucior pe care era așezat un apetisant bufet rece. Kyle deschise o sticlă de vin alb și umplu patru pahare, înainte de a-și ocupa locul dintre mama lui și Lisa.

Conversația lâncezea... Doamna Hamilton păstra tăcerea și Lisa nu îndrăznea să deschidă gura. Doar Madalyn mai făcea din când în când câte o remarcă banală.

— După-amiază mă duc la fabrică, declară Kyle când Samuel aduse cafeaua.

Și plecă imediat. Madalyn și Lisa părăsiră la rândul lor pergola. În mod deliberat doamna Hamilton își ignorase nora în tot timpul mesei.

— Îmi pare rău! exclamă Madalyn. Nici nu-mi închipuiam că te urăște atât de mult! De la moartea lui Paul duce o existență aproape vegetativă. Nimic nu mai pare s-o intereseze. Și dacă își petrece cea mai mare parte a timpului în pergolă, se datorează faptului că lui Paul îi plăcea în mod deosebit acest loc. Întotdeauna îl găseai acolo... cel puțin când se afla la Sainte-Amélia!

— Lipsea des?

— Aici se plictisea... Imediat ce avea posibilitatea, o ștergea. În cursul uneia dintre escapadele lui în Europa a făcut cunoștință cu tine. Și te-a adus aici fără să ne fi anunțat măcar că s-a căsătorit!

— Ce șoc pentru mama voastră!

— Pentru noi toți.

— Mă întreb dacă Paul mă iubea... șopti Lisa. Nu cred. După părerea lui Kyle, s-a căsătorit cu mine fiindcă n-am vrut să mă culc cu el.

— Nu te văd în stare de un asemenea șantaj sentimental.

— Ce știi tu? oftă Lisa.

Și, cu o amărăciune plină de cinism, adăugă ca pentru sine.

— Ce știu eu?

— Ți-ai pierdut memoria, asta e. Dar caracterul tău nu s-a schimbat. Ceea ce ești incapabilă să faci acum, n-ai fi putut face nici... înainte.

— Kyle mi-a spus că mă lua uneori la bordul lui *Seajade*. Venea și Paul?

— Paul detesta velierele. Dar nu-mi amintesc de plimbările tale pe mare în compania lui Kyle. E adevărat însă că n-am fost la Sainte-Amélia cât ai stat tu acolo. Am plecat în Australia...

— Ca să-ți vezi logodnicul?

— Tod nu e logodnicul meu! protestă Madalyn. Și pe vremea aceea nici măcar nu-l cunoșteam.

Pe un ton nepăsător, adăugă:

— O să-l întâlnești săptămâna viitoare. Va veni să-și petreacă la Sainte-Amélia câteva zile.

— Și Isabelle la fel!

Madalyn făcu o strâmbătură.

— Isabelle?! Se plictisește de moarte aici!

O luă de mână pe Lisa, trăgând-o spre casă.

— Trebuie să-ți arăt camera ta...

Era o încăpere mare și luminoasă care dădea spre grădini. Cuvertura de pe pat, țesută de mână, se armoniza cu covoarele și perdelele. O sală de baie se afla alături. Lisa admiră arborele mare cu flori roșii ale cărui ramuri îi atingeau ferestrele.

— Întreaga casă este înconjurată de tamarini. Așa se numesc acești arbori, îi explică Madalyn.

— Ești fericită aici? o întrebă pe neașteptate Lisa. Nu te simți puțin... ca la închisoare?

— Nu. E simplu să iau vaporul sau avionul dacă am chef să plec spre noi orizonturi...

Făcu o pauză.

— Și dacă mă mărit, reluă ea în cele din urmă, va trebui să părăsesc Sainte-Amélia, bineînțeles...

Zâmbea, dar ochii ei nu zâmbeau.

— Te las, șopti ea. Odihnește-te... Dacă ai nevoie de ceva, e de ajuns să suni.

Se opri în prag.

— Mama își face întotdeauna siesta de la ora două și jumătate până la ora șase. În consecință, nu ezita să faci o baie în piscină dacă ai chef! Nu riști să ai o întâlnire neplăcută!

Informația era prețioasă. Niciodată Lisa n-ar fi riscat să se scalde în piscină știind că teribila doamnă se află la pândă în spatele arbuștilor din pergolă!

Fără pic de entuziasm, începu să-și desfacă valiza. Își simțea inima atât de grea! Sperase că la Sainte-Amélia se va produce în sfârșit declicul salvator. Din păcate, memoria îi juca feste, refuzând să reintre în funcțiune. Nu se simțea deloc la ea acasă în reședința înconjurată de tamarini...

Adevărata ei casă se găsea la Londra, în acea modestă pensiune de familie pe care Kyle o privise cu atâta dispreț. Oh, ce n-ar fi dat să se găsească acolo în această clipă...

Capitolul 4

Când Lisa deschise ochii, era deja ora cinci a după-amiezii. Privi în jurul ei cu un aer rătăcit. O rază de soare pătrundea în încăpere și briza mișca ușor crengile tamarinului.

— N-aveam deloc intenția să ațipesc, bombăni ea. Voiam să mă duc la piscină...

Dar mai avea timp, fiindcă doamna Hamilton nu-și terminase încă siesta. Se grăbi să-și pună costumul de baie și pe deasupra un halat pufos pe care-l găsise agățat de ușa băii. Apoi coborî în picioarele goale.

Una din ușile verandei era deschisă. Dădea spre un salon decorat în verde pal, corai și alb. Probabil că era foarte plăcut să te retragi în această încăpere mare și răcoroasă când soarele ardea prea tare.

Împinsă de un impuls neașteptat, Lisa se apropie de pianul mare. Din instinct ghicise că știe să cânte...

Fără să ezite se așeză pe taburet și își lăsă degetele să fugă pe clape. Fără nici cel mai mic efort, interpretă începutul unei sonate de Mozart. Sigur, n-o interpretase cu virtuozitate, dar onorabil.

Și nu știuse nimic despre asta în ultimii doi ani ai vieții ei!

— Cântai destul de des pe vremuri... spuse Kyle, a cărui siluetă înaltă se oprise în prag.

— Și spărgeam urechile tuturor?

Apoi se ridică brusc.

— Concertul s-a terminat? se miră el.

— Mă duceam la piscină. Ușa salonului era deschisă și, fără să mă gândesc am intrat.

Vorbise pe un ton provocator. Kyle se mulțumi însă să ridice din umeri.

— Aici ești la tine acasă. Nu uita că jumătate din această casă îți aparține!

Vocea lui se îmblânzi apoi:

— Am recunoscut bucata pe care ai cântat-o...

— Nu-mi cunoșteam talentul acesta de pianistă! spuse ea cu o ironie amestecată cu disperare.

Kyle schimbă subiectul conversației.

— Cobori la piscină? Te însoțesc... Așteaptă-mă cinci minute ca să mă pot schimba.

Ea îl așteptă câteva clipe apoi ieși pe ușă și traversă grădinile în direcția piscinei. Kyle va ști unde s-o găsească, dacă într-adevăr dorea asta!

Era deja în apă când el își făcu apariția pe marginea bazinului. Bronzat, perfect proporționat, tot numai mușchi... Avea un corp de atlet și Lisa înghiți în sec. Se simțea din ce în ce ai atrasă de el...

— De ce nu m-ai așteptat? o întrebă el mirat.

Ea îi întoarse spatele și făcu pluta.

— N-am înțeles că dorești să te aștept, pretinse ea. Totul e în regulă la fabrică?

— Nu sunt probleme. Nu sunt niciodată; când Scott se ocupă de ceva...

— De cât timp lucrează pentru tine?

— De trei ani. A venit puțin înaintea ta...

— Paul se ocupa de plantații și distilerie?

— Deloc...

Acum Kyle înota leneș alături de ea.

— Nu da atenție la ce spune mama... Moartea lui Paul a afectat-o teribil.

— Era copilul ei preferat?

— Da.

Ezită o clipă înainte de a spune pe nerăsuflate:

— Paul nu era un veritabil Hamilton.

— Cum asta?

— Mama mea a avut o legătură... Paul era rodul acelei iubiri nelegitime.

Lisa rămase tăcută câteva clipe.

— Tatăl vostru era la curent cu asta? întrebă ea în cele din urmă.

— Da... Dar el o iubea atât de mult încât a închis ochii și l-a considerat întotdeauna pe Paul ca pe propriul lui fiu.

— Știam asta... înainte? îl întrebă ea cu o voce lipsită de intonație.

— Probabil că nu. Nici măcar Paul nu știa!

Lisa se încruntă.

— Și atunci, de ce mi-o spui acum?

Kyle oftă.

— Voiam s-o înțelegi pe mama... și să n-o urăști! Îl iubea pe Paul cu o dragoste devorantă, exclusivistă...

— În timp ce Madalyn și tu...

— Madalyn și cu mine suntem niște Hamilton veritabili. Am devenit foarte devreme independenți, în timp ce Paul a rămas agățat de fusta mamei. A fost atât de nefericită când el a trebuit să părăsească Sainte-Amélia pentru a merge la colegiu. Dar și mai nefericită când demonul călătoriilor a pus stăpânire pe el și a început să străbată lumea în lung și-n lat...

Kyle se încruntă brusc.

— Tremuri! Ți-e frig?

Se ridică în mâini și ieși pe mal, apoi întinse mâna pentru a o ajuta să iasă la rândul ei. Apoi îi dădu halatul.

Privirea Lisei se opri pe mâinile lui puternice dar rasate totodată. Se clătină în timp ce urechile începură să-i vâjâie și totul începu să se învârtească în jurul ei. Brusc simți mirosul iodului, căldura soarelui, marea care clipocea... și palmele lui Kyle pe trupul ei gol.

Dar totul nu dură decât o frântură de secundă.

— Lisa! o strigă îngrijorat Kyle.

Ea îi zâmbi.

— Nu-i nimic...

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nu știu. În unele momente, am niște străfulgerări. Niște întoarceri în timp, poate?

Își trecu mâna peste fruntea transpirată.

— Am impresia că mă trezesc dintr-un vis...

— Mai degrabă un coșmar! Ești atât de palidă...

O obligă să se lungească pe un șezlong.

— Odihnește-te... O să-ți țin companie.

De fapt, Lisa ar fi preferat să rămână singură pentru a încerca să se regăsească și să pună cap la cap fragmentele acelei viziuni.

Kyle se așeză alături de ea. Amândoi rămaseră tăcuți. Lisa se hotărî să vorbească prima:

— M-ai bănuit și tu, la fel ca și mama ta, că am umblat la frânele mașinii?

— Nu. Niciodată.

— În ce punct ai ajuns cu cercetările în privința femeii care se afla cu Paul în mașină în momentul accidentului?

— Le face poliția.

Kyle se întoarse spre ea. Chipul lui era serios, aproape grav.

— Poate că nu îți vei recăpăta niciodată memoria. Te-ai gândit vreodată la această posibilitate?

— Da.

— Mâine o să te duc să-ți vizitezi domeniul...

— Domeniul meu! exclamă ea în derâdere.

.— Tot ce este aici îți aparține pe jumătate, îi reaminti el

— N-am impresia că posed acest drept.

Kyle ridică din umeri.

— Totuși așa este. Nu e vorba de un cadou ci de un drept... Poate că sunt câteodată un prost, dar să știi că niciodată n-am fost un filantrop, crede-mă!

— Regreți faptul că mi-ai spus că-l moștenesc pe Paul?

— Nicidecum. Mă gândeam la niște greșeli pe care le-am făcut pe vremuri...

— Tu, tu să faci greșeli? Tare m-ar mira asta... Cred că ți-am mai spus-o: tu ești un om al certitudinilor.

— Toată lumea face prostii.

O învălui într-o privire de nepătruns.

— Într-un anumit sens ai noroc. Pornești de la zero.

— Ce noroc pe capul meu! rosti ea cu amărăciune.

***

Doamna Hamilton nu-și făcu apariția la ora cinei. Ceruse să fie servită în camera ei, spre marea ușurare a Lisei...

Kyle îl invitase pe Scott, administratorul. El și cu Lisa se simpatizară imediat. Era un bărbat cult, calm și cu scaun la cap. Adora Sainte-Amélia și nici nu-i trecea prin minte că ar mai putea trăi în altă parte.

— Unde locuiești? îl întrebă tânăra femeie.

— Mi-am construit un bungalou la câțiva kilometri de aici. Pe marginea plajei...

După cină, cei doi bărbați începură o partidă de șah, iar Madalyn o duse pe Lisa să viziteze grădinile.

— Scott e divorțat, îi spuse ea în timp ce se plimbau. Eșecul căsătoriei l-a făcut misogin...

— Misogin? Nu mi-a făcut impresia.

— Când o să-l cunoști mai bine, o să-ți dai seama.

Lisa ridică din sprâncene.

— Ai încercat să-l faci să iasă din cochilie?

— Rezist greu la o provocare! replică Madalyn imediat.

— Dar pe urmă l-ai întâlnit pe Tod și l-ai uitat pe Scott...

— Pe urmă l-am întâlnit pe Tod, da...

Și brusc, Madalyn schimbă subiectul.

— Mi se pare că te înțelegi mai bine cu Kyle...

— Am impresia că nu mă mai judecă atât de aspru.

Lisa oftă.

— Mama voastră va fi mai greu de convins! Pentru ea sunt oaia neagră a familiei!

— Ai reușit s-o scoți din starea ei de prostrație. De la moartea lui Paul trăia ca un zombi.

Ajunseră la un patio înconjurat de tamarini înalți.

Lisa se obișnuise deja cu concertul neîntrerupt al greierilor. Trase aer în plămâni, îmbătată de parfumul florilor de iasomie și al plantelor aromate.

— Câtă liniște... șopti Lisa.

— Atunci profită de ea! Avem deseori musafiri și atunci ambianța e mai puțin liniștită.

— Deci nu toată lumea se plictisește la Sainte-Amélia... remarcă tânăra femeie.

— Te gândești la Isabelle?

Madalyn ridică din umeri.

— Dacă vrea să se mărite cu Kyle, va trebui să se obișnuiască. O femeie îndrăgostită este capabilă de unele sacrificii...

— Crezi că e îndrăgostită de Kyle?

În loc să-i răspundă la întrebare, Madalyn puse o alta:

— Isabelle e într-adevăr în stare să iubească pe cineva în afara propriei persoane?

— Cum poți vorbi astfel? se miră Lisa. Vă credeam prietene...

— Nu prea avem multe în comun! Totuși n-o considera chiar atât de rea! La fel ca toată lumea, are defectele și calitățile ei. Când are intenția să vină? A precizat data?

— Nu.

— Oricum, nu are nici o importanță... Avem destul loc aici!

Privi peste umăr în direcția casei.

— Ne întoarcem? propuse ea.

— Dacă vrei.

Lisa ezită o clipă înainte de a întreba:

— Ai niște fotografii cu Paul?

— Probabil. Mama mea...

— Niciodată n-aș îndrăzni s-o întreb pe ea! exclamă Lisa.

— Te înțeleg.

Madalyn reflectă.

— Cred... șopti ea. Cred că lucrurile tale se află tot în pod.

— Lucrurile **mele**? se miră tânăra femeie.

— Nu ne place să aruncăm nimic, îi explică Madalyn. Mai avem în pod și hainele străbunicii!

Își ridică ochii spre cer.

— Cum de nu m-am gândit mai de mult la asta? Hai repede, să vedem!

Lisa păru oarecum reticentă.

— Putem aștepta și până mâine.

— De ce să amânăm pe mâine ce putem face astăzi? rosti cu înțelepciune Madalyn.

Fără pic de entuziasm, Lisa o urmă în pod. Amândouă pătrunseră într-o harababură plină de praf. Scaune șchioape, mobile desperecheate, cufere antice...

Madalyn ridică cu vârful degetelor capacul unuia dintre ele și scoase o rochie lungă de tafta gri.

— Îți închipui cum ar fi să cobori la cină astfel îmbrăcată? Moda era foarte frumoasă pe vremuri... dar nu prea comodă.

Apoi deschise o umbrelă de mătase înflorată.

— Și nici vorbă să te expui la soare! Trebuia să-ți păstrezi pielea albă!

Privi în jurul ei și mormăi:

— Unde om fi pus lucrurile tale?

Se îndreptă spre o cutie mare care părea mai nouă.

— Poate aici? O deschid?

— Dacă vrei…

Lisa regretă că abordase acest subiect. Ar fi preferat să vadă toate astea mai târziu, după ce se va obișnui cu

noua ei viață la Sainte-Amélia. Dar evenimentele începuseră să se succeadă prea rapid și nu avea timp să se adapteze.

Madalyn deschise cutia.

— Nu m-am înșelat! exclamă ea. Toate îți aparțin... Recunosc trusa de toaletă pe care ți-a oferit-o Kyle când ai împlinit douăzeci și unu de ani.

Lisa luă oglinda de argint, înnegrită după doi ani de părăsire. Chipul ei neliniștit se reflecta în ea. Culoarea ochilor ei ca smaraldul se întunecase atât de mult încât păreau aproape negri.

— Ziua mea. Paisprezece aprilie, parcă...

Pe vremea aceea se afla de două luni la Sainte-Amélia.

— Ce palidă ești! se îngrijoră Madalyn. Nu te simți bine?

Lisa râse fără pic de veselie.

— Ba da... Sunt doar dezamăgită. Speram că văzând obiectele care mi-au aparținut, declicul se va produce în sfârșit în mintea mea. Din păcate însă...

Ridică teancul de haine împăturite cu grijă.

— Ce garderobă bogată! Aveam toate astea când am sosit aici, sau le-am cumpărat după aceea?

— Mergeam amândouă la cumpărături, la Saint-Thomas. Veneam mereu încărcate cu pachete...

— Cheltuiam banii lui Paul sau pe ai mei?

— Habar n-am!

Madalyn ridică o rochie din mătase bleu.

— Ce frumoasă erai în asta! Dar cred că îți mai vine încă. Ai exact aceeași siluetă ca înainte...

— Voiam să căutăm niște fotografii, îi reaminti Lisa.

Deschise o mică cutie de piele și descoperi un nasture.

— Să păstrezi un nasture, ce idee caraghioasă... comentă Madalyn. Oh! Am găsit o fotografie... Privește! Sunteți amândoi, tu și Paul.

Lisa aruncă o privire. Cât de tânără părea. Și cât de fericită!

Un bărbat o ținea de umeri. Un tânăr subțirel cu părul blond. Fuseseră fotografiați lângă un teleschi și mai aveau încă schiurile în picioare...

— Deci știu să schiez... șopti ea.

— Paul zicea că erai începătoare. Dar nu-ți era teamă de nimic!

Lisa își trecu mâna peste frunte.

— Chiar după ce am văzut-o, nu-mi amintesc de nimic... ce păcat! Sperasem că...

Își lăsă fraza în suspensie, în timp ce un suspin îi scăpa de pe buze.

— O să le spun lui Samuel și Josh să coboare cutia în camera ta, decise Madalyn. O să triezi lucrurile ca să te hotărăști ce păstrezi și ce arunci.

— Da...

Madalyn îi adresă un zâmbet călduros.

— Sunt atât de bucuroasă că te-ai întors! spuse ea cu spontaneitate.

Lisa știa că Madalyn e sinceră și simți că i se încălzește inima.

Îi descoperiră pe cei doi bărbați în fața micului bar, cu un pahar în mână.

— Sărbătoream victoria lui Scott, le anunță Kyle.

— El a câștigat? se miră Madalyn.

— De data asta! admise Scott. Dar Kyle nu era în mână. Avea mintea aiurea.

Probabil că se gândea la Isabelle...

— Voi ce ați făcut? întrebă Kyle.

— Ne-am urcat în pod, răspunse Madalyn. Am găsit o cutie mare cu lucrurile Lisei.

Scott o învălui într-o privire plină de înțelegere.

— Și asta nu te-a ajutat să-ți reamintești?

Era mai mult o constatare decât o întrebare.

— Nu... recunoscu ea. Dar nici nu-mi făcusem vreo iluzie!

Scott își luă în curând rămas bun de la ei.

— Te conduc până la mașină, se hotărî pe neașteptate Madalyn.

Cu surâsul pe buze, Kyle îi privi îndepărtându-se.

— Credeam că și-a pierdut orice speranță, șopti ca pentru sine.

— Ce vrei să spui? se interesă Lisa.

Kyle ridică din umeri.

— De mai multe ori a încercat să-l facă să iasă din carapacea lui... Fără nici un rezultat până în prezent! Dar sora mea admite cu greu înfrângerea.

— Din cauza lui Scott nu se hotărăște să se mărite cu Tod?

Kyle nu-i răspunse direct la întrebare.

— Dacă devine soția lui Tod, ar fi obligată să părăsească Sainte-Amélia, remarcă el.

— O femeie nu este oare gata să-l urmeze pe bărbatul iubit până la capătul lumii? întrebă Lisa pe un ton voit indiferent.

— Bărbatul iubit? repetă el. Dar, în primul rând, nimic nu dovedește că Madalyn este îndrăgostită de Tod. Și, în al doilea rând, crezi într-adevăr că dragostea rezolvă toate problemele?

— Nu, recunoscu ea după câteva clipe de gândire. Totuși...

Kyle o întrerupse.

— Și despre compatibilitatea de caracter ce părere ai?

— Da, și ea este foarte importantă.

Apoi adăugă pe un ton nepăsător.

— Dacă nu te căsătorești și nu ai copii, care dintre ei ar accepta mai ușor să-și schimbe numele pentru a deveni un Hamilton? Scott sau Tod?

— Nici unul nici celălalt!

Pe un ton sec, încheie:

— Dar nu mi-am spus încă ultimul cuvânt! Peste câțiva ani, poate că voi fi înconjurat de o droaie de copii...

Isabelle va fi oare o mamă bună? Lisa se îndoia... Și brusc, o indispuse imaginea acestei femei purtând primul copil al lui Kyle...

— Un gin tonic? îi propuse el.

— Da, te rog.

El îi întinse un pahar cu cuburi de gheață. Lisa bău o înghițitură și se înecă.

— Oh! L-ai făcut mai tare ca de obicei...

Începu să tușească și își luă batista. Ceva îi căzu din buzunar și se rostogoli pe jos. Kyle se aplecă pentru a recupera obiectul rotund.

— Un nasture... șopti ea. L-am găsit în pod printre lucrurile mele. Probabil că l-am pus în buzunar fără să-mi dau seama.

El se strâmbă.

— Doar un nasture fără valoare.

— Da...

Era unul dintre cei mai comuni. Bleumarin, fără nici un ornament... Genul de nasture care se folosește la blazere sau vestele sport. Lisa îl luă și-l băgă în buzunar.

— Mâine te duc să vizitezi insula, spuse Kyle.

— Ne va lua mult timp?

— O bună parte a zilei. Vom lua cu noi un coș de picnic.

Lisa îl privi drept în ochi.

— Un picnic cu șampanie?

— Nu. Dacă nu cumva vrei tu asta...

Ea negă dând din cap. Regreta deja că spusese asta.

— Cred că n-o să mai beau în viața mea șampanie! oftă ea.

— Mă faci pe mine vinovat de ce s-a întâmplat?

— În parte.

Kyle își trecu gânditor mâna prin păr.

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi descoperit acel mic semn din naștere...

Lisa înghiți în sec.

— Poate că, în timp, mi-aș fi recăpătat memoria.

Simți că i se strânge inima.

— Nu știam încă cine ești, în acea după-amiază...

O trecu un fior.

— Vântul e mai răcoros. Ai zis adineaori că o să plouă.

— Probabil. Temperatura scade întotdeauna cu câteva grade înainte de ploaie.

După vreun minut, primele picături de ploaie căzură pe dalele terasei. Apoi un adevărat potop se porni exact în momentul când Madalyn se întorcea în fugă.

— Ce timp! exclamă ea.

Și îi zâmbi Lisei.

— Dar nu-ți face griji! Nu e de durată... Mâine soarele va străluci din nou și totul va fi uscat.

Ceva mai târziu, Lisa urcă în camera ei. În această casă mare, era singurul loc unde se simțea bine. Aici putea să încerce să-și pună puțină ordine în gânduri.

Capitolul 5

În cursul următoarelor zile, atitudinea doamnei Hamilton nu se schimbă deloc. Asista la mese dar făcea un punct de onoare din faptul că nu-i adresa nici un cuvânt nurorii sale.

Lisa spera că situația se va aranja cu timpul...

După cum promisese, Kyle o dusese să descopere insula. Și asta o pasionase... Urmărise de la început până la sfârșit procedeul de fabricație a romului, de la sosirea trestiei de zahăr până la depozitarea în butoaiele vechi de stejar...

Aproape o mie de negri trăiau pe insulă. Lucrau în distilerie sau pe plantații și locuiau în niște bungalouri albe înconjurate cu grădinițe.

— Dar e un adevărat sat! remarcase Lisa.

— Aproape...

— Nu le lipsește nimic. Nici biserica, nici băcănia, nici sala de club...

— Nici școala, adăugase Kyle. Totuși, cei care doresc să-și continue studiile trebuie să se ducă la Tortola.

— De unde provin locuitorii din Sainte-Amélia?

— Sunt descendenții sclavilor pe care străbunii mei i-au adus din Africa.

— Și se purtau bine cu ei?

— Dacă s-ar fi purtat bine nu s-ar fi răsculat.

Spre sfârșitul după-amiezii, în timp ce leneveau pe șezlongurile de pe marginea piscinei, Lisa reveni asupra subiectului.

— Și cum a făcut ultimul Hamilton ca să reia controlul situației?

— A recurs la armată pentru a-i liniști pe rebeli. Apoi a reconstruit totul...

— Și a înțeles ceva în urma acelei îngrozitoare lecții? A început să se poarte mai frumos cu cei care lucrau pentru el?

— Presupun... Dar cum aș putea ști asta? Nu ne-a mai rămas nici o mărturie din acea epocă.

Își urmări din priviri sora care înota de la un capăt la celălalt al piscinei, într-un craul perfect.

— Ai avut timp să arunci o privire asupra conținutului acelei cutii? o întrebă el fără s-o privească.

Chipul tinerei femei se întunecă.

— Da... Din păcate, nu am descoperit nimic interesant. Aș fi putut ține, de exemplu, un jurnal...

— Crezi?

Lisa oftă.

— Totul e posibil... Dar dacă am plecat în Anglia cu gândul de a nu mai reveni niciodată aici, probabil că am luat cu mine toate lucrurile la care țineam...

— Nu eram la Sainte-Amélia în momentul plecării tale.

— Dar știai că între mine și Paul lucrurile nu mergeau prea bine...

— Da.

Brusc, Kyle se ridică.

— Am de dat vreo două sau trei telefoane. Ne vedem mai târziu!

Lisa îl privi îndepărtându-se. Era sigură că el îi ascunde ceva. Se încruntă. Dar ce anume? Și de ce?

Madalyn ieși în sfârșit din apă și i se alătură.

— Kyle te-a părăsit?

— S-a dus să dea niște telefoane.

— Scumpei de Isabelle, bineînțeles! Ciudat că nu și-a făcut încă apariția...

— De cât timp o cunoaște Kyle?

— Oh! Nu de mult timp. De vreo șapte-opt luni, nu mai mult.

Lisa se căzni să zâmbească.

— Fratele tău trebuie să fie un adevărat donjuan. Sunt sigură că are o groază de cuceriri.

— Nu chiar! o asigură Madalyn.

Privirea ei îmbrățișa întreg peisajul.

— I-ar trebui o femeie care să știe să se adapteze existenței ceva mai deosebite pe care o ducem la Sainte-Amélia... Dar ar trebui să-i placă totodată călătoriile și neprevăzutul! Kyle călătorește destul de des.

Râse ironic.

— Nu însă destul de des după gustul Isabellei! Prevăd că vor avea probleme dacă se căsătorește cu ea...

— Dacă se căsătorește cu ea, repetă Lisa pe un ton voit indiferent. Deci nu e încă sigur?

Madalyn izbucni în râs.

— Cu Kyle nimic nu e sigur!

După o clipă de gândire, adăugă:

— Ca și cu mine, de altfel... Nu degeaba suntem frate și soră!

***

A doua zi de dimineață, în timpul micului dejun, Kyle își anunță intenția de a se duce la Saint-Thomas.

— O să lipsesc două-trei zile, precizează el.

După cinci minute plecase deja. Madalyn se strâmbă.

— Cum îl fluieră Isabelle, dă fuga imediat!

Apoi, Madalyn se ridică.

— Vii cu mine în casă, Lisa?

Ca și în celelalte dimineți, micul dejun fusese servit în pergolă. Și conform obiceiului ei, doamna Hamilton rămăsese mută... Asta nu mai putea dura!

— O să mai rămân puțin aici, declară Lisa îndemnată de un impuls neașteptat.

Madalyn ridică din sprâncene. Nu făcu nici un comentariu dar expresia ei era destul de elocventă.

După plecarea ei, o tăcere grea se instalră, tulburată doar de cântecul păsărilor și foșnetul vântului printre ramuri.

Lisa trase adânc aer în piept. Apoi spuse pe neașteptate:

— Cred că și lui Paul îi plăcea mult acest loc...

Chipul bătrânei se însufleți.

— Da, venea des aici.

Cel puțin îi răspunsese... Era totuși un început!

— Kyle mi-a spus că erați foarte apropiați unul de celălalt.

— Paul avea nevoie de mine. Ceea ce n-a fost niciodată cazul lui Kyle! El nu are nevoie de nimeni...

Râse într-un fel care îi zgârie timpanele Lisei.

— Și cu Isabelle asta, nu va ține mult!

Lisa tresări.

— Oh!

Râsul acru al doamnei Hamilton se făcu din nou auzit.

— O să vezi! Nimeni nu-l poate reține... Nici tu n-ai reușit!

Ce tot spunea bătrâna? Nu mai era în toate mințile?

— Eu eram soția lui Paul, îi reaminti cu blândețe Lisa. Nu a lui Kyle!

— Ca și cum asta te-ar fi putut împiedica să alergi cu limba scoasă după el! Îți trebuiau doi!

Lisa simți că i se face rău.

— Dar e ridicol! se auzi ea protestând.

Bătrâna îi aruncă o privire dușmănoasă.

— Fiindcă nu îți poți aminti nimic, de unde știi?

— Nu... nu e posibil! se bâlbâi Lisa.

Își împinse scaunul deoparte.

— Ah! Dar n-o să pleci tocmai acum! exclamă doamna Hamilton. Kyle nu vrea să-ți spună adevărul? Ei bine, o să ți-l spun eu!

Lisa se așeză la loc, rezistând tentației de a o lua la goană. Era timpul să afle...

— Vă ascult! spuse ea pe un ton provocator.

— De la început am citit în tine ca într-o carte deschisă! spuse cu amărăciune interlocutoarea ei. Și bietul Paul, pe care îl duceai cu ușurință de nas, ți-a înțeles în cele din urmă jocul! Mai ales când ai început să-i dai târcoale lui Kyle... Dar Kyle nu te voia. Și atunci ai încercat să te împaci cu Paul...

— De ce ne-am dus la Saint-Thomas? De ce am plecat în Anglia?

— Nu știu. Presupun că Paul te-a urcat în avion ca să scape de tine...

Lisa își cuprinse capul în mâini.

— Nu... rosti ea cu o voce răgușită. Eu... nu vreau să cred toate astea.

Totuși, explicația bătrânei doamne era plauzibilă. Altfel, cum s-ar fi explicat faptul că el cunoștea existența semnului în formă de semilună de pe sânul ei? Asta însemna că între Kyle și ea...

— Fiul meu a murit din cauza ta, o acuză doamna Hamilton.

— Nu eram eu cu el în momentul accidentului! O alta se găsea în mașină...

— O prietenă întâlnită din întâmplare la aeroport, pe care a avut amabilitatea s-o conducă!

— Nu puteți ști ce a fost, fiindcă identitatea pasagerei nu a fost încă stabilită!

Cu un gest al mâinii, doamna Hamilton îndepărtă această obiecție.

— Tot mai credeți că am umblat la sistemul de frânare al mașinii? o întrebă Lisa.

Bătrâna doamnă îi aruncă o privire.

— Nu, spuse ea obosită. Eram prea tulburată în ziua întoarcerii tale... Și Kyle mi-a dovedit că așa ceva era imposibil.

Apoi închise ochii.

— Nu mai am chef de vorbă. De ce nu mă lași singură?

Cu pași lenți, Lisa se întoarse în casă. Cum să afle dacă soacra ei îi spusese adevărul? Pentru asta nu exista decât o singură soluție: să-l întrebe pe Kyle... Dar niciodată n-ar îndrăzni să facă așa ceva!

***

Kyle reveni mai devreme decât era prevăzut. Și singur...

— Nu, Isabelle nu m-a însoțit, răspunse el la o întrebare a mamei sale.

Nu părea că dorește să mai dea o altă explicație. Și nu fusese la Saint-Thomas doar ca s-o vadă pe Isabelle...

— Poliția a descoperit identitatea femeii care îl însoțea pe Paul în ziua accidentului...

Aruncă o privire în direcția Lisei.

— Se pare că după ce te-a dus la aeroport, s-a întâlnit cu acea femeie, care se întorcea de la Caracas.

După o scurtă tăcere, adăugă:

— Ai plecat într-adevăr la Londra în acea zi. Numele tău figurează pe lista pasagerilor.

— Și a întâlnit-o din întâmplare pe femeia respectivă?

— Nu, fiindcă a așteptat destul de mult după plecarea avionului. Și, în principiu, nu avea pe nimeni de așteptat. În plus, el însuși venise de la Caracas în acea dimineață...

— Familia dispărutei a fost informată? se interesă Madalyn.

— Nu încă. Poliția va proceda mâine la exhumarea cadavrului și îl va anunța apoi pe soțul ei.

Pe Lisa o trecu un fior și păli. El o privi îngrijorat.

— Te simți bine?

Lisa tremura.

— Mă gândeam la bietul om...

— Pentru el va fi o ușurare, într-un anumit fel. Cel puțin, va afla... Chinul e să nu știi.

— Mie-mi spui! oftă ea din adâncul pieptului.

Îi reveneau mereu în minte acuzațiile soacrei sale. Aceasta îi spusese adevărul, sau se distrase doar semănând îndoiala în biata ei minte și așa destul de tulburată?

— Cum te-ai dus până la Saint-Thomas? îl întrebă ea pe Kyle. La bordul *Seajade*?

El o fixă, strângând din pleoape.

— Nu, răspunse el în cele din urmă. Am luat șalupa... Dar am intenția să ies mâine cu *Seajade*. Cine vrea să vină cu mine?

— Eu nu, se grăbi Madalyn să spună. Aștept un telefon de la Tod... Dar tu ar trebui să te duci, Lisa.

Lisa nu ezită nici o secundă.

— Ce plăcere! La ce oră pleci, Kyle?

— Cam pe la zece. Îți convine?

— Perfect.

Se întoarse, puțin jenată, spre doamna Hamilton. Dar bătrâna doamnă căzuse din nou în obișnuita ei apatie...

***

A doua zi dimineața, Kyle și Lisa luară un jeep pentru a ajunge la pontonul unde era amarat velierul.

— Mama ta n-a reușit încă să-și revină, remarcă Lisa.

— E încă foarte deprimată, ai dreptate.

— Poate că ar trebui să plece din Sainte-Amélia ca să scape de aceste amintiri dureroase.

— Poate. Dar hotărârea îi va aparține. Eu nu-i pot impune asta...

O examină pe Lisa din cap până-n picioare și începu să zâmbească.

— Ai aspectul unui adevărat marinar!

Lisa purta o pereche de pantaloni albi și un tricou cu dungi albe și albastre. Niște mocasini cu tălpi antiderapante îi completau ținuta.

— Se pare că erau hainele mele... înainte.

— Exact. Mocasinii i-ai cumpărat de la Tortola.

Lisa simți că i se accelerează pulsul.

— Erai cu mine în acea zi?

— Da.

Ajunseră pe ponton și Lisa privi velierul.

— Lui Paul îi plăcea să meargă cu vaporul? se interesă ea.

— Nu se simțea bine decât la bordul unui mijloc rapid de transport. Velierele îl plictiseau...

Lisa își mușcă buza de jos, privind cu teamă iahtul.

— Chiar am stat eu la cârma acestui vas?

— Da.

Apoi zâmbi.

— Nu-ți fie teamă, n-o să te pun astăzi la cârmă! Fii mai destinsă și distrează-te... Sunt obișnuit să conduc singur *Seajade*.

Nici o amintire nu reveni în memoria tinerei femei când urcă la bord. Totuși se adaptă ușor cu balansul vasului...

— Du-te să vizitezi cabinele în timp ce pornesc, îi sugeră Kyle.

Lisa coborî în careul mare cu pereții despărțitori îmbrăcați în lemn de tec. Două cabine separate... O mică sală de baie și o bucătărie bine echipată.

Deschizând o ușă, făcu să cadă o haină agățată de clanță. Era o vestă veche bleumarin. Luând-o de pe jos, observă că îi lipsește un nasture...

Tresări. Fiindcă știa unde se află nasturele lipsă... Era cel pe care-l descoperise în urmă cu câteva zile printre hainele ei aflate în podul casei.

Motorul făcu să vibreze suprastructurile. Părăseau țărmul... Apoi se făcu tăcere: Kyle ridicase pânzele.

Lisa pregăti cafeaua înainte să se decidă să urce în cocpit cu două cești. Briza umfla pânzele albe și velierul plutea în sensul vântului, lăsând în urma lui o dâră de spumă.

— Sper că ți-ai luat și costumul de baie, spuse Kyle.

— Îl am pe mine.

Kyle bău o înghițitură din lichidul fierbinte.

— Faci întotdeauna o cafea atât de bună! Am fost surprins când ai pregătit-o prima oară când te-ai urcat la bord.

— Te miră că sunt capabilă să fac și ceva bun?

— Nu știai nimic despre nave... Dar cel puțin nu aveai rău de mare!

— Mă întreb de ce m-ai invitat prima oară!

— Prima oară a fost ideea lui Madalyn!

Sainte-Amélia era deja departe în urma lor. Kyle manevră cu abilitate vasul printr-o strâmtoare dintre două recifuri. În curând se aflară în centrul unei lagune înconjurate de câteva insule de coral pustii.

— Un adevărat paradis! exclamă Lisa.

Nu se sătura admirând cerul de un albastru intens, marea turcoaz și insulele cu cocotieri care înconjurau plajele de nisip de o albeață sclipitoare.

— N-am adus echipamentul de scufundare, spuse Kyle. Dar pe lângă recifuri se pot vedea cei mai frumoși pești.

— M-am mai scufundat?

— Începusem să te învăț. Pe urmă ai plecat...

Kyle își scoase apoi cu un gest foarte firesc blugii și tricoul, pentru a rămâne doar într-un slip negru.

Lisa își ținu respirația, tulburată peste măsură. Silueta lui Kyle se desena pe cerul albastru... și îi venea greu să-și dezlipească privirea de pe el.

Așteptă ca el să plonjeze, ca să se dezbrace la rândul ei. Apoi coborî cu prudență pe scăriță.

Înotară mult timp înainte de a se întoarce la bordul lui *Seajade*.

— Un asemenea exercițiu face poftă de mâncare! spuse Kyle bine dispus. Mă duc să caut coșul cu provizii... Vom lua masa pe punte.

Coșul era foarte bine garnisit: mai multe feluri de friptură rece, chifle, o salată de legume, brânzeturi și fructe tropicale.

Pescărușii și pelicanii se învârteau în zbor în jurul vasului. Din timp în timp le aruncau o bucățică de pâine pe care păsările o prindeau din zbor.

— Îți imaginezi cu ușurință pirații navigând sub drapelul negru pe aceste mări... remarcă Lisa.

— Insulele acestea erau pe vremuri punctul de întâlnire al multor pirați! Sosirea plantatorilor a schimbat totul. Primul Hamilton a debarcat în Caraibe și a primit insula Sainte-Amélia cu condiția să facă respectată legea pe aceste meleaguri.

— Se numea și pe atunci Sainte-Amélia?

— Nu, a botezat-o astfel după numele soției lui.

— Și nimeni n-a încercat să-i ia insula?

— Nimeni n-ar fi avut îndrăzneala să-l înfrunte pe teritoriul lui! Nu se despărțea niciodată de muschetă și nu ezita să tragă. În plus, strămoșul meu a făcut acte în regulă pentru proprietatea lui. Când am fost ultima oară la Londra, le-am studiat...

— Acesta a fost scopul voiajului tău în Anglia?

— Nu, aveam stabilite niște întâlniri importante de afaceri.

Kyle fixă gânditor orizontul.

— Destinul este câteodată foarte ciudat și căile lui sunt extrem de încurcate...

— Da, nu-i așa? spuse ea pe un ton voit indiferent.

Rezistă dorinței de a pune mâna pe pieptul lui Kyle. Pe inima lui...

Mai făcuse un asemenea gest, era sigură de asta. Și că făcuse mai mult, mult mai mult... Venise momentul să afle.

— Kyle, am descoperit de unde provenea nasturele pe care l-am găsit în pod...

— De la vesta **mea**.

— Da...

Lisa se înarmă cu curaj.

— Spune-mi adevărul. De ce am păstrat acest nasture?

El o fixă. Lisa se agăță de mâna lui.

— Spune-mi! insistă ea.

În acea clipă, era pregătită să audă orice.

— Ai purtat vesta asta... începu el.

— Când?

— În ziua când ne-a surprins o aversă... În ziua când am făcut dragoste pentru ultima oară.

Capitolul 6

Mai multe secunde se scurseseră înainte ca Lisa să-și regăsească glasul.

— Ultima... oară?

— Da. A trebuit să plec cu afaceri și accidentul s-a produs a doua zi după plecarea mea.

— Eu... nu înțeleg, îngăimă ea. Mă disprețuiai, mă judecai cu asprime și totuși...

— Și totuși te doream ca un nebun! Când Paul a început să te neglijeze, am intrat eu în scenă.

Kyle ridică din umeri.

— Oh! Nu caut scuze... Nu am nici una.

Lisei îi venea greu să accepte ceea ce corpul ei știa deja de mult din instinct.

— Când ne-am plimbat împreună cu velierul...

— Totul a început la bordul lui *Seajade*. Eram singuri. Un bărbat, o femeie... și explozia dorinței lor reciproce.

— Cât timp a durat această legătură?

— Cincisprezece zile. Madalyn era plecată în Australia. Iar Paul..

Kyle oftă.

— Paul stătea oricum atât de puțin timp la Sainte-Amélia!

— Vorbești ca și cum ai fi singurul vinovat. Când, după părerea mamei tale, eu sunt cea care am încercat să te seduc...

— Ți-a vorbit ea despre asta?! exclamă el. Dar când?

— În ziua când ai fost plecat la Saint-Thomas.

Kyle ridică din nou din umeri.

— Mama nu e întotdeauna obiectivă. Te urăște și te consideră plină de toate păcatele din lume. Pentru ea, indiferent ce ai face, greșești...

Clătinând din cap, adăugă cu o voce aproape de neauzit:

— Dar eu sunt cel vinovat. Erai foarte vulnerabilă și eu am profitat de situație. Abia când te-ai întors la Paul am înțeles cât am fost de orb... Între noi nimic nu era posibil, așa cum îmi închipuiam eu în nebunia mea.

— Deci l-am întâlnit pe Paul la Saint-Thomas... exact înainte să iau avionul spre Londra?

Lisa își încrucișă brațele pe piept.

— Dar e de neînțeles!

— Dacă ți-ai putea aminti...Ești singura care poate explica tot ce s-a întâmplat atunci.

Lisa își ridică ochii spre el.

— Ceea ce simțeam pentru tine era... ceva serios? Sau era vorba doar de o... simplă aventură?

— Era ceva serios, răspunse el greu. Atât din partea ta cât și din a mea.

Se aplecă spre ea. Părea extrem de încordat.

— Lisa, o minune a vrut să fii în viață... Avem șansa de a reîncepe totul de la zero! Să nu ratăm această extraordinară șansă! o rugă el.

— Eu... eu nu știu ce să zic, răspunse ea dintr-o suflare.

Inima îi bătea nebunește.

— Lisa... șopti Kyle.

O trase spre el. Buzele lor se întâlniră. Cu ochii închiși, Lisa se lipi de el. Dorința o amețea. Prin vene parcă îi curgea foc... Își încolăci brațele în jurul gâtului puternic al lui Kyle. Imagini dezordonate dansau în mintea ei înfierbântată. În aceste clipe, era sigură că le mai trăise. Totuși, nici o imagine precisă nu-i revenea în memorie.

Sutienul ei se afla deja pe podeaua cocpitului. Kyle o privi cu pasiune.

— Te doresc... Oh, dacă ai ști cât de mult te doresc...

Spunând asta, se îndepărtă de ea.

— Totuși, țin ca de data asta totul să fie în regulă! O să te măriți cu mine.

— Să... să mă mărit cu tine? Repetă ea cu stupefacție.

Îl privi cu niște ochi mari și uimiți.

— Dar... tu ești fratele lui Paul!

— Paul e mort. Nimeni și nimic nu te poate împiedica să devii soția mea.

— Și mama ta? Și Madalyn? Ele ce vor crede?

— O să le punem în fața faptului împlinit!

O privi rugător.

— Nu vreau să te mai pierd!

— Kyle... dar nu e posibil...

— De ce nu?

— Și Isabelle?

— I-am spus adevărul.

— Tot adevărul?

El clătină din cap.

— Nu. Ceea ce s-a petrecut atunci nu-i privește pe ceilalți.

O luă din nou în brațe.

— Și tu ții la mine, Lisa! afirmă el.

Tânăra nu încercă să-l contrazică.

— E adevărat... De când am sosit la Sainte-Amélia am încercat mereu să lupt împotriva atracției pe care o aveam pentru tine...

Kyle se destinse brusc.

— Deci nu te-ai schimbat! Totul poate fi ca înainte...

Își consultă ceasul.

— Mergem direct la Tortola. Vântul ăsta e favorabil și vom ajunge în mai puțin de o jumătate de oră. Până diseară vom fi căsătoriți!

— Imposibil!

El îi adresă un zâmbet triumfător.

— Am o licență în buzunar. Totul este aranjat acolo pentru a se putea celebra ceremonia în mimimum de timp și cât mai discret posibil. De ce să mai așteptăm?

— Ai prevăzut totul!

— Trebuie să știi să prevezi totul.

Kyle avea dreptate: de ce să mai aștepte? Îl iubea cu tot trupul și sufletul ei. Cum, probabil, îl iubise acum doi ani...

Trase adânc aer în piept.

— Hai să mergem..

***

În mai puțin de un sfert de oră, deveniră soț și soție... Lisa se întoarse la bordul lui *Seajade* complet năucită. Totul mersese atât de repede!

— Mă întreb dacă... dacă n-am înnebunit amândoi! spuse ea, o dată ajunși la bord. Ce o să creadă oamenii?

Kyle izbucni în râs.

— E cea mai mică dintre grijile mele! Noi amândoi știm ce facem. Nu e ăsta principalul?

O luă în brațe și o sărută.

— Suntem făcuți unul pentru celălalt...

— Kyle...

— Da?

— Suntem obligați să-i punem pe toți la curent acum?

El o strânse și mai tare în brațe.

— Vreau ca toată lumea să afle că ești soția mea...

— Va fi un adevărat șoc! Mai ales pentru mama ta.

— Va fi un șoc indiferent când facem anunțul: azi sau peste o lună... Așa că, la ce bun să mai așteptăm?

Kyle porni motorul iahtului.

— Prea târziu pentru regrete, scumpa mea!

— Nici n-am, îl asigură ea.

Efectuară rapid traversarea între cele două insule. După ce *Seajade* fu amarată la ponton, Kyle înconjură umerii Lisei cu brațul și își cufundă privirea într-a ei.

— Am luat o hotărâre, declară el cu gravitate. De acum înainte ești a mea. Pentru totdeauna... Paul a murit. Nu poate reveni ca să ne despartă.

— Nu mi-l amintesc deloc pe Paul. Parcă nici n-a existat pentru mine. Te iubesc, Kyle. Cred că te iubesc din prima zi...

— Prima zi? repetă el.

Lisa oftă.

— Pentru mine, întâlnirea noastră datează din momentul când ai fost gata să dai cu mașina peste mine pe o stradă londoneză.

O strânse și mai tare în brațe.

— Căsătoria asta va fi o reușită! Grație nouă, o mulțime de mici Hamilton vor veni să înveselească proprietatea noastră...

— Mă iei prea repede! Lasă-mă mai întâi să mă obișnuiesc cu noul meu statut de soție...

Se încruntă îngrijorată.

— Când ai intenția să le dai vestea?

— Întâi o voi preveni pe mama mea... Și e mai bine s-o fac singur!

Lisa oftă ușurată. Prefera să nu fie de față când teribila bătrână va fi pusă la curent... Îi mai rămânea să dea ochii cu Madalyn.

***

O găsiră pe marginea piscinei, în compania lui Scott. Se certaseră oare? Aveau niște fețe lungi...

— Unde ați fost? îi întrebă Madalyn.

— La Tortola, îi răspunse Kyle. Mă bucur că ești și tu aici, Scott. O să sărbătorim împreună cu voi evenimentul...

— Ce eveniment? se interesă Madalyn.

Kyle o privi cu dragoste pe Lisa.

— Ne-am căsătorit.

O expresie de intensă surpriză se întipări pe chipul lui Scott.

— Zău?! E adevărat? Hmm... felicitările mele!

Kyle se întoarse spre Madalyn.

— Tu nu zici nimic?

Tânăra ridică din umeri.

— Nu crezi că exagerezi? De ce nu mi-ai spus dinainte? N-aveai nevoie de un asemenea mister... Ești major, ești vaccinat, Lisa la fel. Nimeni nu v-ar fi putut împiedica să vă duceți planurile la bun sfârșit.

— E mai sigur așa.

O strânse pe Lisa în brațe, apoi îi dădu drumul ca să se îndrepte spre frigiderul din pergolă.

— Sper că avem șampanie la rece.

— Credeam că suntem prietene, Lisa, spuse Madalyn pe un ton neutru. Și te-ai ferit de mine!

Tânăra nu avu timp să deschidă gura. Kyle răspunse în locul ei.

— N-a putut să-ți spună nimic pentru bunul motiv că habar nu avea, azi-dimineață când s-a îmbarcat, de scopul excursiei noastre.

Le zâmbi celor două femei, apoi continuă:

— Am convins-o să se mărite cu mine, în timpul mesei...

Lisa încercă să destindă atmosfera.

— Trebuie să spun că a fost o masă excelentă! zise ea.

Madalyn se ridică brusc și veni s-o sărute.

— Sunt foarte mulțumită! o asigură ea. Puțin surprinsă, bineînțeles, dar încântată. Ceea ce nu înțeleg totuși este de ce erați atât de grăbiți...

Kyle aduse cupele de cristal și o sticlă de șampanie.

— N-am spus nimănui pentru a evita ca mama să ne pună bețe-n roate, îi explică el lui Madalyn.

— Nu te aștepta să-ți aplaude hotărârea!

— Lisa este acum soția mea. Va trebui să se resemneze, fie că-i place, fie că nu.

Adăugă pe un ton dur:

— Ar cam fi timpul să nu-i mai înghițim toate capriciile! Paul este mort, când o să admită asta? Și Lisa nu este vinovată de accident. Nici măcar nu era acolo când s-a produs!

După ce turnă șampanie în cupe, ridică paharul.

— Pentru viitor! Viața este un continuu pariu... Să sperăm că vom avea cu toții noroc la ruleta destinului.

— Pentru viitor... spuse Madalyn.

Îl privea pe Scott cu un aer gânditor.

— Da, pentru viitor, repetă ea. Dar nu trebuie să contăm doar pe noroc. Destinul nu este o ruletă. Trebuie să dăm dovadă de puțină voință și încredere...

Nimeni nu făcu nici un comentariu. Madalyn continuă atunci pe un ton voit vesel:

— Și unde o să vă instalați acum?

— Pentru moment în camera mea, decise Kyle. E suficient loc ca lucrurile Lisei să fie puse acolo.

— O fac chiar eu, se grăbi aceasta să spună. Nu are rost să deranjăm servitorii.

— Va trebui totuși să-i punem la curent! zise Madalyn. Căsătoria asta fulger va fi principalul subiect de conversație în zilele următoare.

Kyle făcu un gest indiferent.

— Oh! Vor găsi repede un alt subiect!

Îi aruncă o privire rapidă surorii sale.

— Când trebuie să vină Tod?

— Mâine.

Madalyn făcu o pauză înainde de a întreba:

— Isabelle îți cunoștea intențiile?

— Mi s-a părut cinstit din partea mea să-i spun totul.

— Nu te mai întreb cum a primit vestea...

— Mai bine!

Lisa asculta discuția cu o ureche distrată. Se simțea complet dezorientată... În câteva ore trecuse de la un rol despre care nu-și amintea nimic la altul în care nu știa cum să se poarte.

Deci, de acum înainte era nevasta lui Kyle? Nu-i venea să creadă. Atinse inelul de aur pe care el i-l pusese în deget la sfârșitul scurtei ceremonii.

— Cinezi cu noi, Scott? îl întrebă Kyle.

Administratorul declină invitația:

— Nu, mulțumesc. Am o mie de lucruri de făcut.

Își luă rămas-bun de la ei și, de data asta, Madalyn nu-i propuse să-l însoțească până la mașină...

Kyle își termină șampania și se ridică.

— Hai! oftă el.

Sora lui înțelese imediat despre ce este vorba.

— Vrei să vin cu tine?

— Mai bine mă duc singur. Dar mă îndoiesc că după asta va vrea să cineze cu noi diseară!

Lisa spera că teribila ei soacră va rămâne în camera ei. Prefera să aștepte ziua de mâine pentru penibila confruntare.

După plecarea lui Kyle, Madalyn îi adresă o privire intrigată.

— Am impresia că am sărit peste două sau trei capitole ale acestei istorii. În momentul accidentului, eu mă aflam în Australia.

Cu sinceritatea ei obișnuită, o întrebă:

— Această căsătorie grăbită e consecința unei lungi povești de dragoste?

Lisa se înroși.

— Ce vrei să spui?

— Știi prea bine. Între tine și Kyle a fost întotdeauna ceva...

Se întrerupse brusc și ridică din umeri.

— De ce nu? Paul nu te merita!

Un oftat îi scăpă de pe buze.

— Sper că ați luat amândoi cea mai potrivită hotărâre!

— Ne iubim. Noi...

— Dragostea nu este întotdeauna de ajuns! o întrerupse Madalyn cu melancolie.

Dar își regăsi repede zâmbetul.

— Aveți intenția să plecați în călătoria de nuntă? Dacă aș fi în locul vostru, m-aș îmbarca la bordul lui *Seajade* și aș porni-o spre Barbados.. Tinerii căsătoriți au întotdeauna nevoie de singurătate.

— Barbados.. șopti Lisa. Ar fi minunat! Dar Kyle are niște responsabilități aici.

— Scott e perfect capabil să asigure bunul mers al afacerii.

Apoi adăugă cu cinism.

— Dacă nu există riscuri, poți avea deplină încredere în el!

Lisa îi întâlni privirea și citi în ea disperare.

— Ești îndrăgostită de Scott? se auzi ea întrebând.

Madalyn râse. Un râs aspru, lipsit de orice urmă de veselie.

— Suntem amanți de un an... Kyle și cu tine ați sosit adineaori într-un moment extrem de nepotrivit, crede-mă! Tocmai îi dădusem un ultimatum. Totul sau nimic...

— Și ce-a ales?

— S-a eschivat, ca de obicei! Știi ce mi-a zis? Că îi lasă cale liberă lui Tod.

Lisa reflectă câteva clipe.

— Crezi că a fost o idee bună să-l inviți aici pe Tod?

— Nu, bineînțeles că nu! Mă folosesc de el ca să-l fac gelos pe Scott... dar nu merge!

— Nu simți nimic pentru Tod?

— Îmi place de el, dar nimic mai mult.

— Ar trebui să-i spui că nu are nici o speranță. Dacă rivalul lui ar fi scos din joc, poate că Scott ar ieși din rezerva lui...

— Scott se teme să-și ia vreun angajament. Eșecul mariajului său l-a traumatizat și îi e teamă să nu pățească la fel.

Apoi, Madalyn ridică din umeri.

— Dar nu trebuie să te bat la cap cu toate astea. Mai ales astăzi!

Se ridică, spunându-i:

— Pe curând!

Se lăsase noaptea și licuricii se zăreau pe aleile grădinii ca o multitudine de mici puncte luminoase.

Lisa privi gânditoare apa piscinei, care părea din clipă în clipă mai întunecată. Apoi se hotărî să intre în casă.

Urcă în camera ei. Aici o aștepta Kyle.

— Ai vorbit cu mama ta? îl întrebă ea cu teamă. Cum a primit vestea?

— Destul de bine, spre marea mea surpriză. În fond, preferă să fii soția mea decât a lui Paul...

După o scurtă tăcere, adăugă:

— Se gândește să părăsească insula.

— Din cauza mea?

— Nu. Din cauza amintirilor. Are prea multe amintiri dureroase aici... Niciodată nu a fost cu adevărat fericită la Sainte-Amélia.

— Dar unde se va duce?

— La Washington, la sora ei.

Din câțiva pași, ajunse lângă ea.

— Lisa...

O luă în brațe, dar ea îl respinse fără convingre.

— Se apropie ora cinei.

— Nu ne așezăm niciodată la masă înainte de ora opt!

Chipurile lor erau acum atât de apropiate...

— Lisa... de ce ți-e teamă?

— De toate, șopti ea. Nu mai sunt aceeași... pe care o cunoșteai înainte.

El păru ușurat.

— Doar asta e? Ba da, ești aceeași! În această după-amiază, la bordul iahtului, te-am regăsit. Exact ca odinioară... S-ar fi putut crede că acești doi ani de despărțire n-au existat niciodată.

Fără nici un efort, o ridică și o așeză pe patul mare. Dorința cuprinse trupul ei ca o flacără vie. De acum înainte era soția lui Kyle. Nu a lui Paul. Și totul începea din acea clipă.

El o dezbrăcă fără nici un pic de grabă. Lisa se înfiora sub mângâierile lui, vibra sub sărutările lui... Era a lui. Numai a lui. Și pentru totdeauna...

Atinseră împreună extazul. Apoi rămaseră unul în brațele celuilalt.

— Lisa, dragostea mea.

El o privea satisfăcut.

— De prima oară când te-am văzut, am știut că suntem făcuți unul pentru altul.

— Paul și-a dat seama de ceva?

— Paul nu era un fin observator!

— Mai ales dacă eu nu contam prea mult pentru el...

Kyle își slăbi strânsoarea brațelor.

— La început, părea că ține puțin la tine. Dar la ce bun să zgândărim trecutul? Să ne gândim mai bine la viitor. Și la prezent...

— Te iubesc, Kyle... spuse ea cu răsuflarea tăiată.

***

Tod Sherman sosi a doua zi, după cum îi anunțase Madalyn. Era un om de afaceri australian, de vreo patruzeci de ani.

— Ce insulă micuță! îi spuse el Lisei după vreo două zile. Câteva Sainte-Amélia ar încăpea ușor în ferma mea!

Începu să râdă.

— Și e mai frumos la ranch-ul meu decât aici! Imaginează-ți mii de hectare de prerie... Fiindcă îmi trebuie multă iarbă ca să hrănesc turmele!

— Conduci singur ferma? îl întrebă Lisa.

— Oh, nu! Am prea multe de făcut ca să mă distrez jucându-mă de-a fermierul.

Tonul lui se schimbă.

— Madalyn mi-a vorbit despre tine. Deci ți-ai pierdut complet memoria? Te plâng...

Îi zâmbi, apoi continuă:

— Dar o să vezi! O să-ți revină în momentul când te aștepți mai puțin.

— Poate că da, poate că nu...

— Am impresia că te înțelegi bine cu Madalyn, tatonă el terenul.

— Da, suntem prietene bune.

Tod nu era omul să se încurce în vorbe. Mergea drept la țintă.

— Mă găsește prea bătrân pentru ea?

— Hmm... nu, răspunse Lisa cu sinceritate. Kyle are cu unsprezece ani mai mult decât mine și diferența de vârstă nu mă deranjează deloc.

— Eu am patruzeci și trei de ani.

Cu optsprezece mai mult decât Madalyn, gândi Lisa.

— Nu pari de vârsta asta, îl asigură Lisa cu sinceritate.

Tod se înclină.

— Mulțumesc, doamnă!

Apoi chipul lui se întunecă.

— Dacă Madalyn ținea cu adevărat la mine, ar fi acceptat să se mărite de acum câteva luni cu mine!

— Unele femei au nevoie de timp ca să se decidă.

— Dar am început să mă plictisesc de atâta așteptare! Îi mai acord o săptămână... De acum în opt zile, dacă tot nu știe ce vrea, o părăsesc!

— Un ultimatum? șopti Lisa. Cine știe... Poate că asta o va face să...

Se întrerupse brusc.

.... să aleagă! fusese gata să spună. Din fericire, tăcuse la timp. Tod știa de existența lui Scott?

Ca și cum îi ghicise gândurile, el remarcă:

— Am impresia că își petrece mult timp în compania administratorului angajat de fratele ei. Sau mă înșel cumva?

— Ia uite-o pe Madalyn! exclamă Lisa, fericită de această diversiune care o scutea să răspundă la o întrebare jenantă.

Madalyn era într-o ținută clasică de călărie. Iar Tod părea un adevărat fermier cu cămașa lui în carouri, blugii decolorați și pălăria cu boruri largi. În joacă, Madalyn i-o înfundă pe cap.

— Gata de plimbare?

Apoi ezită o clipă înainte de a se întoarce spre Lisa.

— Mama vrea să te vadă.

Tânăra se încruntă. În ultimele douăzeci și patru de ore, doamna Hamilton nu-i adresase nici o privire. Ce voia acum? Ar fi fost ceva surprinzător...

— Mă duc, spuse ea fără nici un pic de entuziasm.

Era pentru prima oară când intra în camera soacrei sale, o încăpere mare și luminoasă decorată în verde deschis și alb.

Doamna Hamilton stătea lângă fereastră, frunzărind un album de fotografii.

— Plec mâine, o anunță fără nici o introducere. Valizele mele sunt aproape gata... Poți să te instalezi aici cu Kyle dacă vrei.

— Ne simțim foarte bine acolo unde suntem, șopti ea jenată. Și veți fi fericită să vă regăsiți camera neatinsă când veți reveni la Sainte-Amélia.

— N-o să mai revin niciodată. Ar fi trebuit să plec de mult. Dacă am rămas, am făcut-o doar pentru Paul... El avea nevoie de mine.

— Bineînțeles...

— Kyle n-a avut niciodată nevoie de mine!

— Vă înșelați. El nu-și exteriorizează sentimentele, dar asta nu-l împiedică să aibă o inimă.

— Aiurea! Este exact ca și tatăl lui. Nimic nu-l interesează, în afară de plantații și distilerie.

Pufni disprețuitor.

— Oricum ție puțin îți pasă dacă are sau nu inimă! S-a însurat cu tine și, în fond, era singurul lucru pe care ți-l doreai!

— Dacă m-am măritat cu el, am făcut-o fiindcă îl iubesc! o asigură Lisa pe un ton sfidător. Și nu e vorba de un calcul meschin, după cum se pare că credeți.

— Pretindeai la început că-l iubești pe Paul! Dar ți-a ghicit repede jocul, bietul meu băiat. Din păcate era prea târziu... Și-a plătit cu viața greșeala.

Ridică mâna.

— Oh, acum recunosc însă că n-ai avut de-a face direct cu accidentul. Dar nu uit că, din cauza ta, a fost obligat să se ducă în acea zi la Saint-Thomas!

Îi adresă o privire plină de ură.

— Știi de ce ți-ai pierdut memoria? Pentru că preferi să nu-ți amintești anumite evenimente. O soluție fericită, dintr-un anumit punct de vedere... Asta dovedește cel puțin că ai un minimum de conștiință! adăugă ea cu dispreț.

Lisa nu găsi nimic de răspuns. Nu era pentru prima oară când se avansa o asemenea teorie în fața ei... Unul dintre psihiatrii care o îngrijiseră la Londra era adeptul ei.

— Unde ne poate duce această discuție? o întrebă ea simțindu-se dintr-o dată obosită. La nimic bun... Vă chinuiți singură și mă chinuiți și pe mine.

— Din contră, îmi face mult bine să discut cu tine!

O luminiță răutăcioasă se aprinse în ochii ei spălăciți.

— Vrei să știi de ce s-a însurat Kyle cu tine? Pur și simplu pentru a pune mâna pe ceea ce ai. Acum a ajuns în sfârșit să-și vadă visul cu ochii: este stăpânul domeniului!

Râsul ei acru răsună în cameră.

— Nu faceți nici unul nici celălat prea multe parale! Vă meritați unul pe celălalt!

Ridică mâna.

— Așteaptă! Probabil că vei reuși să-l reții câteva săptămâni, chiar luni. Dar să ții minte ce îți spun nu va dura. Mai devreme sau mai târziu, se va distra cu alta!

Orbită de lacrimi, Lisa fugi din cameră.

— Minte, minte... hohotea ea.

Totuși Kyle nu-i vorbise niciodată despre dragoste...

Fugi afară din casă. Mergea fără țintă, încotro vedea cu ochii. Un jeep era parcat pe o alee și, fără să se gândească, se instală la volan. Nu încercase să conducă de când venise aici. Dar de data asta, dorința de a scăpa de acest coșmar era mai puternică decât teama ei. Întoarse cheia în contact și motorul începu să toarcă.

Băgă automat în prima viteză... Torsul motorului păru să se amplifice. Îi răsuna în cap, asurzitor. Și brusc, totul îi reveni în minte. Imaginile trecutului ei i se perindară prin capul înfierbântat ca într-un caleidoscop delirant.

Capitolul 7

Avionul își începu coborârea și teama o cuprinse brusc pe Lisa.

— Mi-e frică, îi mărturisi ea. Și dacă familia ta nu mă place?

Paul izbucni în râs.

— Te plac sau nu te plac, asta nu mai poate schimba cu nimic faptul că de acum ești soția mea.

Dar asta nu avu darul s-o liniștească pe Lisa. Aproape că nu mai știa pe ce lume este... Totul mersese atât de repede între ei...

După moartea mătușii ei, îi rămăseseră câteva mii de lire sterline. Avea două posibilități. Să plaseze acești bani... sau să-și ofere vacanța visurilor ei într-o stațiune înzăpezită.

Hotărâse să-și petreacă cincisprezece zile într-o stațiune renumită pentru sporturile de iarnă care se practicau acolo. Pe urmă, nu-i mai rămânea decât să se întoarcă în Anglia și să-și caute o slujbă.

A doua zi după sosirea ei în Elveția, făcuse cunoștință cu Paul. Și nu se mai despărțiseră în tot restul sejurului.

Când Paul îi propusese să devină soția lui, nu ezitase nici o clipă. Se credea îndrăgostită... Și viitorul pe care el i-l înfățișa în cele mai minunate culori îi luase ochii și mințile. O insulă mereu însorită? Un adevărat paradis pentru o micuță englezoaică pentru care viața fusese cenușie până acum!

Avionul ateriză fără probleme pe pista îngustă din Tortola.

— Mă simt din ce în ce mai nervoasă, șopti Lisa.

Paul începu din nou să râdă.

— N-ai de ce! Nici măcar n-au aflat de existența ta.

Lisa tresări.

— Cum?! Nu i-ai anunțat că ne-am căsătorit?

— Nu încă...

— Paul! Dar...

— Va fi o surpriză! o liniști el, nepăsător.

Un taxi îi duse până în port unde îi aștepta o vedetă puternică. Ușurată, Lisa constată că nici un membru al familiei soțului ei nu avusese ideea de a le veni în întâmpinare...

Paul îl bătu pe umăr pe marinarul care se afla la cârma vasului.

— Tu o să fii primul care află marea veste! Iată o nouă doamnă Hamilton!

Un zâmbet făcu să sclipească dinții negrului.

— De data asta ați sărit calul, domnule Paul!

Lisa se simțea din ce în ce mai jenată. Paul îi cuprinse umerii cu brațul.

— Hai, zâmbește-mi! O să vezi! Toți vor fi bucuroși! În seara asta dăm o petrecere!

Cu cocotierii ei atât de înalți, tufele de hibiscus și dafinii roz, bananierii, câmpurile cu trestie de zahăr și plajele cu nisip alb, Sainte-Amélia avea înfățișarea unui paradis terestru și Lisa începuse să se simtă mai destinsă. Oamenii care lucrau într-un loc atât de frumos nu puteau fi decât simpatici.

Luară un jeep pentru a ajunge până la casa situată pe o colină din centrul insulei. În momentul când ajunseră în fața verandei, o tânără își făcu apariția.

— Madalyn, ți-o prezint pe Lisa! declară Paul.

— Oh! Ți-ai adus o prietenă! exclamă Madalyn. Ce idee bună!

Și surâzând, îi întinse mâna noii venite.

— Bună, Lisa! îi spuse ea cu căldură. O să le spun să-ți pregătească imediat o cameră. Probabil că ești obosită după o călătorie atât de lungă.

Se părea că în ochii lui Paul situația era comică. Dar Lisa era cu totul de altă părere.

— Unde este mama? o întrebă el. Și Kyle?

— Pe mama o găsești în pergolă. Iar Kyle este cu Scott.

— Am nevoie de voi toți...

— De ce? S-a întâmplat ceva?

Paul ridică din umeri.

— Oh! La urma urmei, la naiba cu atâta ceremonie... Lisa este soția mea. Ne-am căsătorit în Elveția acum opt zile.

Pufni în râs.

— În consecință, n-are rost să fie pregătită camera de oaspeți...

Madalyn abia reuși să-și ascundă stupoarea. Lisa considera că Paul ar fi putut anunța noutatea cu ceva mai mult tact! O căsătorie este un lucru serios. De ce vorbea despre ea ca despre o farsă reușită?

Dar Madalyn își regăsise deja zâmbetul.

— Ei bine... Felicitări! Dar ce surpriză!

Se întoarse spre Lisa.

— Probabil că vrei să te speli și să te schimbi. O să-ți arăt camera ta... camera lui Paul. În acest timp, tu, adăugă ea la adresa fratelui ei, ai face mai bine să te duci s-o anunți pe mama. Te așteaptă cu atâta nerăbdare! Gândește-te puțin... De data asta ai lipsit aproape trei luni!

— Ce vrei, aveam obligații matrimoniale, glumi el.

Madalyn se mulțumi să ridice din umeri. O conduse apoi pe Lisa într-o cameră mare în bleu și alb ale cărei balcoane dădeau spre o splendidă grădină tropicală.

— Uite sala de baie, îi spuse ea deschizând o ușă. Nu te grăbi, te aștept aici...

După ce se spălă pe mâini, Lisa își refăcu machiajul. Apoi se decise să se întoarcă în cameră, unde Madalyn se instalase într-un fotoliu confortabil.

Își drese vocea.

— Vestea asta neașteptată ți-a produs un șoc, șopti ea jenată. Nu te așteptai câtuși de puțin la așa ceva...

— Mama e cea care va suferi un adevărat șoc! exclamă Madalyn. Unde l-ai cunoscut pe Paul?

— În Elveția, într-o stațiune de sporturi de iarnă.

Madalyn zâmbi.

— Și... dragoste fulgerătoare?

— Da... Fratele tău m-a cucerit.

— Și ce gândesc părinții tăi despre această căsătorie fulger?

— Nu mai am familie...

— Oh! rosti Madalyn emoționată. Sărmană Lisa... Dar, datorită lui Paul, ai acum o nouă familie!

Apoi, expresia chipului ei se schimbă și adăugă cu jumătate de voce, ca pentru sine.

— Rămâne de văzut dacă va fi sau nu un lucru bun!

Din nou, tonul ei se schimbă:

— Ești gata? Coborâm?

— Da... Cum o să mă primească mama voastră?

— Depinde de felul în care i-a anunțat Paul vestea... Nu l-a mai văzut de câteva luni și nu știu dacă va fi încântată că va trebui să-și împartă fiul cu o altă femeie!

— Dar de ce m-ar considera o rivală? N-am nici o intenție să mă bag între ei...

— O soție ocupă întotdeauna primul loc în inima unui bărbat. E normal! Va trebui ca și mama mea să admită asta.

Îi găsiră pe doamna Hamilton și pe Paul așezați în pergolă, pe marginea piscinei.

— Ah, uite-o pe Lisa! exclamă Paul. Vino s-o saluți pe mămica... Abia așteaptă să te cunoască.

Lisa întinse mâna bătrânei doamne care o fixa cu un aer dur. Reuși totuși să zâmbească.

— Bună ziua, doamnă. Paul mi-a vorbit mult despre dumneavoastră și sunt fericită să...

Doamna Hamilton o întrerupse:

— Ești orfană, după câte mi-a spus fiul meu.

— Da...

Nu citi nici un pic de milă în privirea ostilă a interlocutoarei sale.

— Cu ce se ocupau părinții tăi? o întrebă aceasta cu un ton trufaș.

— Tatăl meu era profesor la universitate. A murit într-un accident de avion împreună cu mama mea. Aveam patru ani pe atunci. O mătușă în vârstă m-a primit în casa ei și m-a crescut. S-a îmbolnăvit acum câtva timp și am îngrijit-o în ultimele șase luni...

Abia reuși să-și stăpânească tremurul vocii.

— Apoi a murit.

Dar probabil că era nevoie de mai mult, ca s-o înduioșeze pe doamna Hamilton.

— Nu pot să afirm că această căsătorie mă umple de bucurie, declară ea pe un ton sec. Dar, din păcate, nu se mai poate face nimic!

Apoi se întoarse spre fiica ei:

— Azi nu ni se mai aduce prânzul?

— Ba da... Am cerut însă să fie servit cu un sfert de oră mai târziu.

Madalyn își mușcă buzele.

— Să știi, Paul, că dacă aveai intenția să ne servești cu șampanie, cred că momentul e prost ales. Deschide mai bine o sticlă de vin!

Lisa își înăbuși un oftat și lăsă capul în jos. Nu se așteptase ca soacra ei s-o primească azi cu brațele deschise... Dar sperase la un minimum de căldură. Se părea însă că nu trebuia să conteze pe așa ceva. Doamna Hamilton o tolera și atâta tot. Probabil că atitudinea ei nu se va schimba o dată cu trecerea timpului.

Dar Paul nu-și pierduse câtuși de puțin buna dispoziție... Lisa începu să se întrebe dacă soțul ei nu era o ființă lipsită de sensibilitate. Și brusc i se păru atât de diferit de bărbatul pe care îl cunoscuse în Elveția.

Dar acest bărbat existase oare cu adevărat? Sau nu era decât un produs al propriei sale imaginații? Deja începuse să aibă niște îndoieli în această privință.

După prânz, doamna Hamilton se retrase în casă.

— Își face siesta întreaga după-amiază, îi explică Madalyn. Ar trebui să vă instalați. Am poruncit să-ți urce valizele în camera voastră, Lisa.

— Îți mulțumesc. Ești foarte drăguță cu mine, Madalyn.

— Cred că e loc destul în dulapuri. Sau mai aștepți niște cufere?

— Nu, nu... Tot ce posed se află deja aici.

Când rămase singură cu soțul ei, Lisa își împărtăși temerile.

— Mama ta mă detestă. Crede că ai fi putut găsi ceva mai bun...

Paul începu să râdă.

— Nici o femeie n-ar fi reușit să-i fie pe plac! Poate, doar dacă mi-ar fi ales-o ea... Și aceea nu mi-ar fi plăcut mie, bineînțeles!

Făcând un gest indiferent, adăugă:

— Dar nu-ți face griji! Se va obișnui cu tine... Mai ales când își va da seama că sunt fericit cu tine. Și pentru ea, acesta este principalul!

— Oh! Da, vreau să te fac fericit! spuse ea cu patimă.

Paul o sărută pe vârful nasului.

— Vreau să fac o plimbare călare. Vii cu mine?

— Abia știu să mă țin în șa... Și trebuie să desfac valizele.

— O să se ocupe Bella de ele!

— Prefer să mă ocup personal de asta.

— În acest caz, poți să aranjezi și lucrurile mele! Pe curând!

Lisa aranjă puțin prin cameră. Apoi făcu un duș și îmbrăcă o rochie simplă de bumbac, de culoarea caisei. Coborî și făcu înconjurul holului. Casa părea pustie și ea se simțea aproape ca o intrusă.

Se decise să împingă o ușă și pătrunse într-un salon vast. Un pian de concert trona într-un colț.

— Oh! exclamă ea încântată.

Se așeză în fața claviaturii și-și lăsă degetele să alerge pe clape. Mătușa ei, care avea idei „de pe timpuri", considera că educația unei fete nu este completă dacă nu știe să cânte la un instrument.

Simțindu-se observată, se întoarse brusc. Un bărbat stătea în prag, sprijinindu-se cu nonșalanță de tocul ușii.

Ochii lor se întâlniră și Lisa simți că i se întețesc bătăile inimii... Și mai simți că nu e în stare să scoată nici un cuvânt.

— Continuă să cânți, te rog! spuse el. Nu te întrerupe din cauza mea.

Lisa își regăsi glasul.

— Ești Kyle... ghici ea.

— Da. Dar tu?

Apoi zâmbi.

— Am ghicit! Paul a adus o invitată...

Lisa se înroși.

— Nu... nu ți-ai văzut încă fratele?

— Abia m-am întors.

Lisa trase adânc aer în piept.

— Eu... eu nu sunt invitata lui Paul.

Și, dintr-o răsuflare, adăugă:

— Sunt soția lui.

Expresia lui Kyle rămase de nepătruns. Dar acum o privea strângând ușor din pleoape, vrând parcă s-o evalueze.

— Și când te-ai măritat cu el? o interogă el pe un ton glacial.

— Acum o săptămână...

— Câți ani ai?

Roșeața tinerei femei se accentuă.

— Și întrebarea următoare care va fi? îl întrebă ea provocatoare.

Și își împinse înainte bărbia voluntară.

— Întreab-o pe mama ta! M-a supus deja unui interogatoriu inchizitorial.

— Nu mă mir㠖...

Închise ușa în urma lui și se sprijini de ea.

— Deci Paul și cu tine ați montat această mică farsă?

— Nu e vorba de o farsă. Suntem legal căsătoriți. Vrei să vezi actele?

— N-are rost... Unde e fratele meu?

— S-a dus să facă o plimbare călare. M-aș fi dus și eu dar nu sunt o bună călăreață.

Kyle o fixa fără să scoată nici un cuvânt. Ea continua să turuie verzi și uscate.

— Cât e de frumoasă insula voastră! Ador deja Sainte-Amélia... Nu înțeleg de ce Paul pleacă atât de des de acasă. În locul lui, aș sta mereu aici...

— Cine a vrut să vină aici? se interesă Kyle. Tu sau el?

— Bineînțeles că el. Dar și eu voiam să-i cunosc familia...

— Ah, da... făcu el ironic. Spune-mi acum, de cât timp vă cunoșteați când ați hotărât să vă căsătoriți?

Lisa se înroși din nou.

— De zece zile, recunoscu ea în cele din urmă.

— Zece zile?! Și ți s-a părut suficient?

Lisa strânse pumnii. Începuse să se înfurie.

— Cum îndrăznești...?

Kyle o întrerupse.

— O să mă pronunț după ce îl văd pe Paul.

Apoi o măsură din cap până-n picioare.

— Între timp, simte-te ca acasă!

Un zâmbet sarcastic îi întinse buzele senzuale.

— Dar mai e nevoie să-ți spun asta? Te simți deja în largul tău, nu-i așa? rosti el, voit insultător.

După aceste cuvinte dispăru, lăsând-o pe Lisa furioasă la culme. Îl ura pe bărbatul ăsta! Era la fel de nesuferit, de dur, de rău și de arogant ca mama lui!

În mai puțin de o zi, își făcuse deja doi dușmani aici.

Oftă din adâncul inimii. Viitorul i se părea din ce în ce mai puțin roz... Nu era de ajuns să trăiești pe o insulă paradisiacă pentru a duce o existență de vis. Afla asta acum, din propria experiență!

Paul se întoarse spre seară. Și părea prost dispus.

— Ce i-ai spus lui Kyle? bombăni el fără nici o introducere.

Avea aerul unui băiețel care fusese dojenit. Din fericire, Lisa avusese timp să-și recapete calmul și să aducă evenimentele la proporțiile lor adevărate...

— N-a fost deosebit de amabil, replică ea pe un ton plin de dezinvoltură. Așa că i-am răspuns pe același ton.

Capitolul 8

Primele săptămâni petrecute de Lisa în Sainte-Amélia se dovediră extrem de grele. Soacra ei rămânea de gheață, cumnatul ei evita să-i adreseze cuvântul și Paul lipsea destul de des...

Din fericire, o avea pe Madalyn.

— Unde-i Paul? o întrebă aceasta într-o după amiază, când stăteau amândouă pe marginea piscinei.

— A luat șalupa. Cred că a plecat la Tortola.

— De ce nu l-ai însoțit? se miră Madalyn.

— Fiindcă nu mi-a cerut-o.

— Nu-mi zice că-ți trebuie o invitație oficială ca să-ți însoțești soțul!

Lisa reuși să-și ascundă dezamăgirea.

— Oh! Câteodată simți nevoia să fii singur! pretinse ea.

— Și crezi că va reuși să găsească singurătatea necesară la Tortola? o întrebă Madalyn, vizibil sceptică.

De data asta, Lisa nu mai rezistă.

— De mine vrea să fugă... regretă deja că s-a însurat cu mine.

Madalyn, care lenevea pe un șezlong, se ridică brusc.

— Nu mai spune prostii! Paul te iubește... Dar întotdeauna s-a plictisit la Sainte-Amélia.

— Cum e posibil? N-am văzut niciodată un loc atât de frumos...

Apoi se încruntă.

— Dacă Paul ar lucra, timpul nu i s-ar mai părea atât de lung. Kyle ar trebui să-l oblige să facă ceva...

— Și crezi că Paul ar accepta? îi tăie vorba Madalyn. N-a fost niciodată interesat de fabrică sau de plantații. Și doar n-o să-l lovească de acum un brusc interes...

Zâmbi ironic.

— Chiar dacă ar încerca, n-ar face decât prostii... Și Kyle s-ar supăra în mod sigur.

— Kyle nu are deloc răbdare...

Zâmbetul lui Madalyn se îmblânzi.

— Nu se poartă deloc drăguț cu tine. Câteodată se poartă ca un urs din pădure...

— A rămas convins că i-am întins o cursă lui Paul ca să-l oblig să se însoare cu mine, oftă Lisa înciudată. Un caraghios... Ce arme aș fi avut la dispoziție?

— Parcă n-ai ști!

— Dar...

— Nu te privești niciodată în oglindă? Știi, frumusețea nu e totul. Dar contează!

Madalyn ridică din umeri și continuă:

— În orice caz, dacă ar accepta Kyle să poarte o discuție de măcar zece minute cu tine, ar înțelege că n-ai avut nici unul din scopurile ascunse pe care ți le atribuie.

Sări în picioare și se întinse.

— Și dacă am merge să facem o plimbare călare?

— Ce idee bună!

După o jumătate de oră galopau amândouă de-a curmezișul câmpurilor cu trestie de zahăr. Lisa, care călărea o iapă foarte blândă, nu se temea deloc. Vântul îi ciufulea părul și răvășea coama de culoare închisă a calului ei. Soarele strălucea pe un cer fără nori și, în depărtare, se zărea apa turcoaz a lagunei. În acele momente, Lisa se simțea extrem de fericită. Uitase complet de Paul și de prăpastia care se adâncea zi de zi între ei.

Cele două călărețe nu întârziară să ajungă în apropierea distileriei ale cărei coșuri înalte dădeau o înfățișare industrială acestei părți a insulei. Portul comercial se găsea în apropiere și macaralele încărcau două cargouri.

— Hai să-i salutăm pe Kyle și Scott, îi propuse Madalyn.

Lisa ezită.

— Dar sunt ocupați...

— Găsesc ei cinci minute și pentru noi!

Evitând drumul pe care treceau neîncetat camioanele aducând trestia de zahăr, ajunseră în fața clădirilor administrative ale fabricii.

Madalyn sări jos și își legă calul de o barieră. Lisa făcu la fel, înainte de a o urma spre birouri. Îi găsiră pe cei doi bărbați într-o încăpere mare unde se învârteau ventilatoarele.

— O mică surpriză! exclamă Madalyn.

Și se trânti pe un scaun.

— Murim de sete! Ce ne oferiți?

— Ceai, propuse Scott.

Madalyn se strâmbă.

— Nimic altceva?

— Pe căldura asta, ceaiul e cel mai răcoritor.

— E adevărat...

— Te simți acum mai sigură pe tine când călărești? o întrebă Scott pe Lisa.

— Categoric da, îl asigură ea.

Și răspunse la zâmbetul lui amabil.

— Lorette e atât de bună! Nu m-a aruncat încă din șa.

— N-o să fii o călăreață demnă de acest nume decât după ce o să cazi de câteva ori, declară Kyle.

Și se așeză în spatele biroului său.

— Și dacă mi-ați spune de ce ați venit amândouă până aici?

— Simțim nevoia de companie! replică imediat Madalyn. Paul a plecat la Tortola...

Kyle se întoarse spre Lisa.

— Și n-ai avut chef să te duci cu el?

— Nu...

Evitând privirea lui Madalyn, ea șopti.

— Sper că nu vă deranjăm prea mult... Aveți de lucru!

— Deloc. Am terminat pe ziua de azi.

Madalyn bătu din palme cu un entuziasm exagerat.

— În acest caz, diseară trebuie să vii să cinezi cu noi, Scott! Știi doar că ușa noastră îți este în permanență deschisă... Ar trebui să profiți mai des de asta. Ne-am înțeles? Contăm pe tine?

— Ne-am înțeles...

Ochii lui Madalyn scânteiară.

— Și după cină, Kyle ne va conduce la bordul lui *Seajade*. O minicroazieră sub clar de lună, ce romantic!

Fratele ei o amenință cu degetul.

— Ai tendința să-i faci pe toți să joace după cum cânți tu!

— Oh, Kyle, tu nu vrei să facem o plimbare cu iahtul la lumina stelelor?

— Ba da! Scott, vii și tu?

— Cu plăcere.

— Nu putem conta pe Paul, spuse Madalyn. Detestă velierele... Dar tu vii cu noi, Lisa!

— Nu m-am plimbat niciodată cu vaporul. Dacă am rău de mare și stric totul?

Kyle îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Atunci o să te aruncăm peste bord!

Lisa nu se putu împiedica să izbucnească în râs. Un fulger se aprinse în ochii cenușii ai lui Kyle și un fior o parcurse atunci din cap până-n picioare.

— N-o să aibă rău de mare! declară Madalyn.

— Mai vedem noi, mormăi Kyle.

Părăsiră distileria împreună. Cele două femei plecară călare, așa cum veniseră în timp ce bărbații luau loc la volanele jeepurilor.

— În sfârșit am reușit să-l scot din carapacea lui pe Scott! exclamă Madalyn. Gândește-te... A acceptat o invitație! Ce miracol!

Lisa o struni pe Lorette să meargă la pas.

— Te simți atrasă de el? o întrebă ea.

— Mă intrigă, îi mărturisi Madalyn. Nu iese niciodată... De ce nu se duce mai des la Tortola sau la Saint-Thomas?

— Poate că răspunsul e simplu: se simte foarte bine aici!

— S-ar zice că numai munca e importantă pentru el...

— La fel ca și pentru Kyle, rosti Lisa cu jumătate de voce.

— Te înșeli! Kyle știe să se și distreze.

— Călătorii, femei?

— Exact...

Simțind grajdul, Lorette o luă la trap.

— Curios lucru că fratele tău a rămas burlac, remarcă Lisa.

— Își caută sufletul pereche. Și nu e prea ușor. Câte femei ar accepta să se îngroape la Sainte-Amélia?

— Sainte-Amélia? Dar e un paradis! o asigură Lisa plină de entuziasm. Cum să te plictisești aici? Și ție îți place...

— Cu mine e altceva, eu sunt născută aici. Și, din când în când, îmi iau și eu zborul!

După o scurtă pauză, adăugă:

— Chiar am intenția să plec în Australia luna viitoare. Avem cunoștințe acolo...

Deci, Madalyn o va părăsi! Lisei îi fu greu să-și ascundă decepția.

— Și cât timp vei lipsi?

— Nu știu încă... În mod sigur mai multe săptămâni. Ar trebui să-i sugerezi lui Paul să te ducă într-o călătorie. Nu e bine ca o pereche de tineri căsătoriți să trăiască în familie. V-ar prinde bine la amândoi să mai fiți și singuri.

Madalyn avea dreptate. Dacă plecau, vor mai regăsi poate farmecul primelor zile de căsătorie?

Se îndepărtau încetul cu încetul unul de celălalt și scenele dintre ei începeau să se înmulțească.

— Cât poți fi de plictisitoare și provincială! îi spuse Paul chiar în acea după-amiază. Mă duc să caut puțină distracție la Tortola.

Așteptântu-l, Lisa, se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni albi și un tricou. Apoi își strânse părul într-o coadă de cal.

Paul ajunse exact în acel moment.

— Ai aerul unei puștoaice! spuse el disprețuitor.

Lisa încercă să zâmbească.

— Excursia a fost plăcută?

— Minunată!

O luminiță ciudată sclipi în ochii lui și, din vârful buzelor, adăugă:

— Ar fi trebuit să vii și tu.

— Nu țineai deloc să te însoțesc. Doar sunt prea plictisitoare și prea provincială.

— Oh! Am zis eu asta?

Și izbucni în râs.

— Biata mea Lisa... Abandonată de soțul ei cel rău!

— Madalyn și cu mine am fost călare până la distilerie.

Apoi se hotărî să-i împărtășească planurile lor.

— Scott vine să cineze cu noi diseară. Pe urmă plecăm toți cu iahtul..

— Cu *Seajade*? Nu contați pe mine...

— În acest caz nu mă duc nici eu, spuse ea decepționată.

— De ce? o întrebă nerăbdător Paul.

Își aruncă mocasinii într-un colț și se îndreptă spre bar.

— Doar nu suntem obligați să fim tot timpul împreună! bombăni el.

Apoi trânti ușa în urma lui. Descumpănită, Lisa își observă expresia în oglindă. Ochii se întunecaseră și trăsăturile îi reflectau sentimentele.

Dar, fiindcă Paul îi spusese să ia parte la această ieșire pe mare... Ei bine, se va duce!

Își dorea atât de mult să navigheze la lumina stelelor...

***

Madalyn îl luase cu ea pe Scott pe puntea din spate a vasului, în timp ce Lisa rămăsese cu Kyle care ținea cârma. Era lună plină și pânzele umflate de briză păreau

transparente în lumina ei. Apa clipocea încet, lovindu-se de coca vasului, și mii de stele străluceau pe cerul de catifea.

— Îți place? o întrebă brusc Kyle.

— Oh, e minunat!

— N-ai rău de mare?

— Până în prezent, deloc.

Înghiți în sec.

— Ce păcat că n-a venit și Paul... șopti ea.

Apoi se înroși puternic. Nu era adevărat! În acel moment nu regreta câtuși de puțin absența lui Paul.

Kyle o învălui într-o privire pătrunzătoare.

— Ești sinceră?

Lisa nu îndrăzni să-i răspundă și, cu jumătate de glas, ca și cum vorbea numai pentru el însuși, Kyle continuă:

— Lumea își închipuie că mariajul este un drum presărat cu trandafiri. Din nefericire, lucrurile nu prea stau așa. Unele căsătorii sunt de la început sortite eșecului. Paul și cu tine nu aveți nimic în comun. Începi să-ți dai seama de asta?

— Știi prea bine că nu l-am luat pe Paul pentru banii lui! rosti ea cu amărăciune.

— Am abandonat de mult această teorie! o asigură el. Te-ai îndrăgostit de el... dar n-a durat.

— Și Paul?

— Paul e lipsit de maturitate.

— Ai putea zice același lucru și despre mine.

— Nu. Te-am studiat în cursul acestor ultime săptămâni. Ești mult mai coaptă la minte decât el.

O fixă cu atenție, apoi adăugă:

— Dar nu ești prea fericită aici. Totuși, reușești să faci față situației. Te plictisești la Sainte-Amélia?

— Categoric nu! protestă ea.

Kyle ridică din sprâncene.

— Nu te simți ca într-o închisoare pe această insulă pierdută?

— Ador Sainte-Amélia! spuse ea cu convingere.

— Adevărat?

După o scurtă tăcere, el adăugă foarte încet:

— Te cred...

— Vrei să fii prietenul meu, Kyle? se auzi ea răspunzând. În loc să-mi fii dușman...

Bărbatul schiță un surâs și Lisa avu impresia că zâmbea propriilor gânduri.

— N-am fost niciodată dușmanul tău, de unde ai mai scos-o și pe asta?

— Aveam impresia...

Apoi Kyle schimbă brusc subiectul:

— Ți-ai adus costumul de baie?

— Da, la sfatul lui Madalyn.

— Atunci, du-te iute și te schimbă! O să arunc ancora și putem face o baie. Sau ți-e frică să te scalzi noaptea?

— Va fi o experiență nouă! exclamă ea râzând.

Arareori se mai simțise atât de fericită și de destinsă. Coborî fredonând în cabină și își puse costumul de baie. Apoi se alătură celorlalți care înotau deja în jurul iahtului.

Apa era călduță. Lisa făcu pluta, admirând cerul înstelat. Ciudata exaltare care o cuprinsese adineaori n-o părăsise încă.

— Nu vrei să urci la bord? o întrebă Kyle.

— Oh! Încă cinci minute! îl rugă ea. Eu...

Începuse să tușească, fiindcă înghițise puțină apă. Nu fusese niciodată o înotătoare prea bună, așa că fu imediat cuprinsă de panică.

— Mă... mă înec!

Se agăță de Kyle care o luă în brațe.

— Nu te teme... Sunt aici, lângă tine.

Îi menținea capul deasupra apei. Trupurile lor se lipiseră unul de celălalt, potrivindu-se la fel de bine ca două piese dintr-un puzzle... Teama Lisei dispăruse deja, înlocuită de flacăra dorinței. Văzu ochii lui Kyle strălucind în lumina lunii. Și când puse stăpânire pe buzele ei, se agăță cu disperare de el, închizând ochii... Nici nu-și dădu seama că erau pe cale să se scufunde. Kyle dădu cu putere din picioare, readucându-i pe amândoi la suprafață. Se îndepărtă puțin de el și se trezi brusc la realitate.

Cu mișcări dezordonate, începu să înoate în direcția iahtului. Dar acum, deși nu era deloc frig, începuse să clănțăne din dinți. Reuși să urce scara și să ajungă la bord fără ajutor.

Dar Kyle o urmărea și Lisa se repezi speriată spre cabine.

— Nu fugi! îi șopti el.

Madalyn și Scott rămăseseră în apă. Lisa se întoarse spre el, forțându-se să rămână calmă.

— Asta... asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată, declară ea cu o voce gâtuită.

— Dar s-a întâmplat.

Își puse mâinile pe umerii tinerei femei.

— Nu... nu mă atinge! îl imploră ea.

Privirea bărbatului deveni pătimașă.

— Nu dramatiza lucrurile. A fost doar o sărutare! Doar o mică sărutare fără importanță...

Apoi păru să-l treacă un fior.

— Dar nu mă mai privi așa, Lisa! Dacă nu, eu... o să te mai sărut o dată!

Lisa se trase înapoi.

— Nu, Kyle! Sunt soția fratelui tău!

— Și crezi că pot să uit asta? Ați sosit de o lună aici și n-a trecut o zi fără să te doresc ca un nebun... De ce crezi că te-am evitat?

— Pentru că... mă disprețuiai. La fel ca mama ta.

Kyle o scutură.

— Nu-l iubești pe Paul! Și el nu te iubește...

— Te implor, lasă-mă în pace!

Kyle lăsă să-i cadă mâinile pe lângă corp.

— Trebuie să facem ceva... Situația e îngrozitor de complicată, dar găsim noi o soluție, o asigură el.

Lisa fugi să se refugieze într-o cabină. Se îmbrăcă repede, cu gesturi sacadate. Mii de gânduri îi asaltau mintea înfierbântată...

Oh! De ce se măritase cu Paul... când ea îi era destinată lui Kyle?

Încercă să revină la realitate. Era căsătorită! Promisese să-și iubească soțul la bine și la rău, până la ultima suflare, indiferent ce s-ar întâmpla! Să-l înșele cu fratele lui? Nu, niciodată...

Puțin câte puțin își regăsi calmul și pregăti cafeaua în micuța bucătărie a vasului, așteptând întoarcerea lui Madalyn și Scott.

Când îi auzi că s-au suit la bord, urcă în cocpit cu o cafetieră aburindă.

— Oh! Ce bine miroase! exclamă Madalyn.

— Nu știu să fac mare lucru, mărturisi Lisa. Dar la cafea nu mă bate nimeni!

— Dacă Bella intră în grevă, o să apelăm la tine, spuse Madalyn bine dispusă.

Kyle izbucni în râs.

— Preparatele Lisei vor fi în mod sigur mai bune decât ale tale. Îți amintești de prăjitura aia oribilă pe care voiai să ne-o bagi pe gât?

Madalyn izbucni la rândul ei în râs.

— Pusesem atâta drojdie încât se făcuse ca un balon. Un balon imposibil de mâncat!

Ținu neapărat să coboare în bucătărie ca să spele cestile împreună cu Scott. Rămasă singură cu Kyle, Lisa încercă să nu-l privească... Kyle nu întârzie să ridice ancora.

— O să ne întoarcem folosind motorul, decise el.

O învălui pe Lisa într-o privire îngrijorată.

— Totul e în regulă?

— N-am rău de mare, replică ea.

— Nu vorbeam despre asta. Lisa...

Ea îl întrerupse:

— Aveai dreptate! Era vorba doar de o sărutare! O mică sărutare fără importanță! îl asigură ea provocator.

Capitolul 9

Ziua plecării lui Madalyn spre Australia sosi foarte repede... Lisa ținuse s-o însoțească la Tortola împreună cu Paul. Încerca să-și ascundă tristețea, îmbrățișându-și singura prietenă pe care reușise să și-o facă în Sainte-Amélia.

Ca și cum îi ghicise gândurile, Madalyn o sărută cu dragoste.

— Sper că nu te vei plictisi prea mult în absența mea!

— Ce idee! exclamă Lisa, forțându-se să râdă.

Un taxi aștepta la marginea pontonului.

— Pleacă repede! O să pierzi avionul... Chiar nu vrei să mergem cu tine până la aeroport?

— Nu! o asigură Madalyn. Detest despărțirile interminabile...

Deschise portiera taxiului.

— Pe curând! Peste o lună și jumătate mă întorc. Șase săptămâni trec foarte repede, după cum știi...

Cu inima grea, Lisa urmări din ochi mașina până ce dispăru la capătul cheiului. Apoi, cu pași înceți, se întoarse lângă Paul care dăduse deja drumul la motorul șalupei.

— Haide! Grăbește-te puțin! o luă el la rost.

Se înțelegeau din ce în ce mai rău... De câte ori îl încerca s-o sărute Lisa se crispa, rezistând din răsputeri dorinței de a-l respinge.

— Parcă ai fi de lemn! îi spusese el furios aseară.

Lisa începuse să se gândească serios să-l părăsească. Dar unde să se ducă? Ce să facă? Nu avea nici măcar destui bani ca să-și cumpere un bilet pentru Londra!

Și pe urmă, mai era și Kyle a cărui prezență o tulbura nespus. Kyle care căpătase atâta importanță în viața e, în inima ei... Trebuia să fugă și de el! Dacă nu, ce se va întâmpla?

Din fericire, el nu încercase s-o sărute din nou. O tratase cu răceală, exact ca înainte. Aproape că ajunsese să se întrebe dacă acele momente de nebunie existaseră cu adevărat sau dacă nu cumva imaginația ei îi jucase feste...

Se decise în fine să sară la bordul șalupei.

— Începusem să cred că vrei să pleci și tu în Australia, bombăni Paul.

— Ai fi fost mulțumit să mă vezi plecând?

Bărbatul ridică din umeri.

— O mică despărțire nu ne-ar prinde rău. Ne-ar da ocazia să ne gândim în liniște, fiecare pe cont propriu...

Și fără să-i mai aștepte răspunsul, el declară.

— Am intenția să-mi petrec câteva zile la Saint-Thomas.

— Fără mine?

— Nu ți-am spus adineaori că o mică despărțire ne-ar prinde bine?

— Vrei să mă lași singură în Sainte-Amélia?

— Dar nu rămâi singură! Îi ai pe mama și pe Kyle.

Lisa râse forțat.

— Ce companie încântătoare! Știi cum mă tratează mama ta...

— Dacă nu-ți place, du-te și tu undeva. Eu mi-am aranjat deja sejurul.

— Când pleci?

— Mâine.

Apoi se încruntă.

— Poate chiar după-masă...

— Foarte bine, oftă Lisa.

Urmă o lungă tăcere.

— Te asigur că va fi mai bine! spuse Paul, devenind brusc mai conciliant.

— Ți-ar conveni să nu mă mai găsești în Sainte-Amélia la întoarcerea ta? îl întrebă Lisa.

Paul o fixă. Apoi își îndepărtă mâinile într-un gest de neputință.

— Ce pot să zic? Tu trebuie să hotărăști...

Își trecu apoi mâna prin păr.

— Te-ai schimbat atât de mult!

Apoi începu să zâmbească.

— Dar, reține, totul se mai poate aranja încă! declară el vesel.

— Cum?

— Fii ca înainte! Nu cred că e greu, nu-i așa?

— Madalyn pretinde că am greșit venind să ne instalăm în Sainte-Amélia. După părerea ei, am fi făcut mai bine să locuim în altă parte. Amândoi ne-am simți mai bine și căsătoria noastră ar avea șanse să se consolideze...

Pe chipul lui Paul se întipări o expresie aspră.

— Ia te uită! Deci și ea vrea să scape de mine?

— Nu! protestă Lisa. Înțelegi de-a-ndoaselea... se gândea numai la fericirea ta.

Îi susținu privirea.

— Nu-mi spune că adori Sainte-Amélia. Te plictisești de moarte aici.

— Dacă rămân, o fac numai pentru mama mea. Ai vrea s-o părăsesc?

— Nu! Bineînțeles că nu...

Făcură restul traversării fără să mai schimbe nici un cuvânt. Paul chiar se gândise dinainte să plece la Saint-Thomas, sau era o hotărâre de ultimă oră? Dar, indiferent care ar fi fost situația, când ajunseră acasă își pregăti valiza, apoi se duse să-și anunțe mama.

Apoi îi ceru lui Josh să-l ducă la Tortola, de unde urma să ia avionul spre Saint-Thomas.

Lisa ar fi vrut să-l roage să n-o lase acolo. Ce se va face ea singură în Sainte-Amélia... cu Kyle? Îi era frică de el, dar și mai frică de ea însăși.

***

Kyle o descoperi la sfârșitul după-amiezii, la marginea piscinei.

— Unde e Paul? o întrebă el cu indiferență.

— A plecat la Saint-Thomas... ca să reflecteze.

— Chiar că ar fi momentul să ia o hotărâre! declară el pe un ton repezit. Spune-mi, Lisa...

— Da?

— Fratele meu te-a făcut foarte nefericită?

— Nu e vina lui. Și eu sunt de blamat!

Kyle o fixa fără să scoată nici un cuvânt.

— Am greșit căsătorindu-ne atât de repede, șopti ea. Și acum plătim această greșeală.

— De ce te-ai măritat cu el?

Lisa nu răspunse, așa că el insistă:

— Te-ai simțit atrasă de el...

— E foarte atrăgător, recunoscu ea.

— Ți s-a părut frumos și...

Ea îl întrerupse.

— N-a fost numai asta. Dusesem până atunci o existență foarte singuratică și... destul de monotonă lângă o mătușă bătrână. Paul mi-a deschis porțile unei lumi a cărei existență o ignoram până atunci. Lângă el viața mi s-a părut dintr-o dată plină de soare. Că el m-a ales tocmai pe mine dintre toate fetele care gravitau în jurul lui... asta mi se părut o adevărată minune!

Kyle ridică din umeri.

— Erai diferită de celelalte. Ai știut să-i spui nu, crede-mă că, pentru el, era o experiență cu totul nouă!

— S-a căsătorit cu mine fiindcă am zis nu... spuse ea cu amărăciune.

— Paul nu e obișnuit să i se refuze ceva. Refuzul tău l-a jignit și l-a ambiționat... Și a găsit mijlocul să capete ceea ce dorise.

— Da! oftă ea. Și acum regretă. Ca și mine, de altfel.

Vocea lui Kyle se îmblânzi.

— O să-mi amintesc întotdeauna momentul în care te-am zărit prima oară. Cântai la pian... Și mi-am spus că o să fii a mea, fiindcă eram destinați unul altuia de la începutul începuturilor. Păreai extrem de tânără, dar eram deja hotărât să nu țin seama de diferența de vârstă.

Își mușcă buzele.

— Apoi mi-ai spus că ești soția lui Paul!

— Și acum crezi la fel... că sunt prea tânără? întrebă ea în șoaptă.

Kyle îi atinse brațul. Lisa se înfioră.

— Nu... Când o să împlinești douăzeci și doi de ani?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Săptămâna viitoare. Pe 14...

— De ce n-ai spus mai dinainte? Madalyn și-ar fi amânat plecarea și am fi dat o petrecere!

Lisa zâmbi cu jumătate de gură.

— Îți mărturisesc că uitasem de aniversarea mea!

— Imposibil!

— Ba da! Când ai prea multe griji, nu te gândești la asemenea amănunte...

— La ce dată se întoarce Paul?

— Nu mi-a zis.

Lisa își feri privirea.

— Dar în punctul unde au ajuns lucrurile, nu mai are nici o importanță... spuse ea cu tristețe.

— Totul se va aranja! o asigură el cu convingere.

— Aș vrea să te cred. Totuși...

Cu o infinită tandrețe, el îi cuprinse chipul delicat în mâini.

— Totul se va aranja, repetă el.

Buzele lor se întâlniră într-o sărutare fără sfârșit. Apoi își îndepărtă puțin capul.

— O să găsim noi o soluție! afirmă el încă o dată.

Și speranța cuprinse brusc inima Lisei. O speranță nebună... Fiindcă nu se mai ascundea după deget. Știa că îl iubește pe Kyle. Îl iubea așa cum nu-l iubise niciodată pe Paul. Cu Paul nu fusese ceva serios. Își dădea seama acum, când cunoștea adevărata dragoste.

El o privi cu patimă.

— Imediat ce va reveni Paul, va trebui să porți o discuție foarte serioasă cu el. Fie, această căsătorie a fost o greșeală... Dar toate greșelile se pot repara!

— Nu, nu chiar toate... Și nu ne putem gândi la divorț doar după două luni de căsătorie.

— Și dacă această căsătorie se dovedește un eșec, de ce nu?

El îi întinse mâna.

— Hai să facem o baie! Îți va schimba în mod sigur gândurile.

***

Paul nu reveni a doua zi. Nici a treia... Nici după... Lisa începuse să se îngrijoreze. Dar într-o zi primi o telegramă din Caracas. Paul spunea că are intenția să petreacă acolo cincisprezece zile. Ce făcea în Venezuela? Nu dădea nici o explicație și Lisa trebui să se mulțumească doar cu acest scurt mesaj.

Doamna Hamilton avu un acces de furie când Lisa îi arătă bucățica de hârtie bleu.

— De ce a plecat la Caracas? De tine fuge! Dacă n-ai fi fost aici, ar fi rămas în Sainte-Amélia, aproape de mine, și...

— Te rog, mamă! o întrerupse Kyle pe un ton aspru.

Privirea lui nu spunea nimic bun și teribila bătrână se văzu redusă la tăcere.

— Merge prea departe! îi spuse Kyle Lisei după plecarea bătrânei. Între două rele, mă întreb care e cel mai mic. O mamă posesivă sau un fiu iresponsabil?

— Mama ta mă urăște...

— Nu pe tine personal te urăște, ci pe femeia care i-a luat fiul. Orice femeie putea fi în locul tău...

— Trebuia să-și închipuie că Paul se va însura într-o bună zi!

— Spera că va lua o femeie aleasă de ea. O femeie pe care ea o va domina complet...

— N-ai fost niciodată gelos pe fratele tău? Copiilor nu le place să vadă că mamele lor au o preferință...

— Eu gelos pe dragostea exclusivistă pe care mama i-o poartă lui Paul? Nu... Dar trebuie să-ți spun că am fost întotdeauna mai apropiat de tata.

După o clipă de gândire, declară:

— Dacă Paul se află la Caracas, nu e greu să-l găsim și să-i spunem să se întoarcă la timp pentru aniversarea ta...

— Categoric nu! exclamă ea. Prefer ca nimeni să nu afle...

— Dar eu știu!

— Atunci, te rog, nu pomeni nimănui despre asta!

— Ți-ar plăcea să-ți petreci aniversarea la bordul lui *Seajade*?

Lisa nici nu stătu să se gândească.

— Oh! Ce idee bună!

— Atunci, ne-am înțeles. O să plecăm înainte de micul dejun. Te simți în stare să pregătești la bord niște ouă cu șuncă?

— Bineînțeles. Doar știi ce bucătăreasă bună sunt!

În dimineața zilei de 14 aprilie, Lisa era gata de îmbarcare... Dormise foarte puțin în acea noapte și, în cursul interminabilelor ore de insomnie, luase în sfârșit hotărârea care se impunea... Îl va părăsi pe Paul. La ce bun să mai insiste? Căsătoria lor era un eșec total. O despărțire va fi mult mai bună pentru amândoi.

Kyle nu-i influențase cu nimic hotărârea. Fiindcă ea avea destul de mult bun simț ca să înțeleagă că nu te măriți cu fratele bărbatului de care abia ai divorțat...

Dacă ar fi ascultat de vocea rațiunii, și-ar fi făcut valizele și ar fi părăsit Sainte-Amélia. Își dădea seama că face o greșeală petrecând o zi întreagă în compania lui Kyle. Dar n-ar fi avut inima să renunțe la această plimbare cu iahtul. Voia să strângă câteva amintiri... Chiar dacă asta însemna să se joace cu focul.

Kyle o aștepta la volanul jeepului, în fața verandei.

— La mulți ani!

Lisa se așeză alături de el. Bărbatul o sărută ușor pe buze.

— Arăți minunat astăzi!

Fericirea se putea citi pe chipul ei. Era convinsă că această zi va fi cea mai frumoasă din viața ei. Voia să profite din plin de ea. Fără să se mai gândească la ziua de mâine...

Marea era liniștită și soarele strălucea pe un cer fără nori. Era minunat să navighezi printre insulițele cu cocotieri, înconjurate de o plajă îngustă de nisip alb și de o lagună turcoaz... Lisa ar fi dat orice ca să poată trăi alături de Kyle, la bordul lui *Seajade*. Să hoinărească pe mările albastre la bordul acestui vas, cu pânzele albe umflate de vânt. Un adevărat vis!

— La ce te gândești? o întrebă Kyle pe neașteptate.

Își terminase cafeaua și pusese ceașca pe masă.

— Încearcă să dai uitării grijile!

— Oh! Au rămas departe, la mal, îl asigură ea.

Și zâmbi.

— Nu mă gândesc decât la clipa prezentă. Cum să-ți mulțumesc pentru acest cadou deosebit?

— Te rog, fără manifestări de recunoștință.

Vocea lui deveni răgușită.

— Pe tine te vreau, Lisa. Drept mulțumire...

Lisa înghiți în sec.

— Dar eu... eu nu sunt liberă.

— Mi-e indiferent. Paul nu merită o femeie ca tine.

— Dar Paul este încă soțul meu, șopti ea.

O auzise oare Kyle? Probabil că nu, fiindcă o luase deja în brațe. Și ea uită imediat de tot restul.

Dorința îi scoase pe amândoi din minți. Gâfâind, Lisa se lipi de el, oferindu-i-se toată. Când Kyle desfăcu plin de îndemânare șnurul care lega minusculul bikini, ea nu protestă. Ar fi trebuit să-i fie rușine să rămână goală în fața lui. Dar, în loc de asta, avea un ciudat simțământ de mândrie. Îl iubea pe Kyle. Atunci, de ce să nu i se dăruiască într-un elan al întregii ei ființe? Era normal. Era firesc. Era... în logica pasiunilor care împing un anumit bărbat spre o anumită femeie. Fiindcă erau făcuți unul pentru celălalt, fiindcă destinul dorise astfel.

Mergeau oare în întâmpinarea destinului lor?

Experiențele pe care le cunoscuse Lisa alături de Paul nu se puteau compara cu explozia de senzualitate și de voluptate pe care o cunoscu în brațele lui Kyle. Niciodată, nici în cele mai nebunești visuri, nu și-ar fi închipuit că trupul ei poate răspunde cu o asemenea pasiune.

***

Kyle o sărută ușor pe buze.

— Ești adorabilă...

Lisa se cuibări la pieptul lui.

— Oh! Sunt atât de fericită...

Devenind brusc lucidă, păli.

— Doamne, ce-am făcut?

Kyle ridică din umeri.

— Să lăsăm deoparte morala. Și mai ales, fără ipocrizie...

Își încrucișă brațele pe piept și rosti cu o convingere absolută:

— Tu și Paul n-ați fi reușit niciodată să formați un adevărat cuplu. Recunoaște asta!

— Da, dar...

— Cum se va întoarce, vom rezolva și încurcătura asta, o întrerupse el. Nu mă întreba cum, fiindcă acum nu știu mai mult decât tine. Dar va trebui neapărat să găsim o soluție.

Lisa închise ochii și își sprijini capul de umărul solid al lui Kyle. Visa să audă din partea lui vorbe de dragoste... Voia să-i spună vorbe de dragoste, dar ele refuzau să iasă de pe buzele ei. Acum două luni îi vorbea lui Paul despre dragoste. Oh! De ce nu înțelesese atunci că lua drept dragoste o palidă licărire a ei?

Kyle își ridică ochii spre cerul care începuse să se întunece.

— Se pregătește o furtună, așa că ar fi mai înțelept să ne întoarcem în port...

— Ce păcat! Aș fi dorit ca această zi să nu se mai sfârșească niciodată!

Dar Kyle urcase deja pe punte. Pânzele vibrau în bătaia vântului puternic. Lisa îl privi cum le reglează.

Bărbatul ăsta o făcuse să se cunoască mai bine pe ea însăși... Alături de el, Paul avea aerul unui adolescent. Și nu numai fizic! Oare Paul se va maturiza vreodată?

Kyle reveni în cocpit și se așeză la cârmă.

— Viața este nedreaptă, declară cu amărăciune Lisa.

— Nu, o asigură el. Viața este așa cum ne-o facem. Paul a fugit de responsabilitățile ce-i reveneau... De mâine mă ocup eu de toate.

***

Pentru Lisa următoarele două săptămâni fură minunate. În fiecare zi Kyle o lua la bordul lui *Seajade*. Și Lisa nu mai trăia decât pentru cele câteva ore în care se găseau singuri pe apă. Acolo uita de toate. Nu mai erau decât ei pe lume...

Doamna Hamilton bănuia oare ce se întâmpla? În orice caz nu făcu nici un comentariu în această privință. Și oricum, Lisa o evita pe cât putea...

La cincisprezece zile după plecaea lui Paul, Kyle o anunță că trebuie să plece în interes de afaceri.

— Nu mai mult de patruzeci și opt de ore, o asigură el. O să fac în așa fel încât să fiu aici când se întoarce Paul.

Câteva picături de ploaie se striviră de puntea vasului.

— N-ai pelerină? Ia vesta mea, îi sugeră Kyle.

Ea îmbrăcă vesta bleumarin pe care el i-o întinsese. Unul din nasturi nu se mai ținea decât într-o ață. Îl smulse și îl băgă în buzunarul blugilor. O să-l coasă ea mai târziu...

Aversa nu dură mult și soarele reîncepu să strălucească în timp ce un vânt puternic alunga norii. Dar, dacă timpul se ameliorase, starea de spirit a Lisei rămăsese sumbră...

— Ce-o să mă fac fără tine? îl întrebă ea cu disperare.

Kyle o strânse în brațe.

— Patruzeci și opt de ore! E un fleac!

— Și ce-o să ne facem când se va întoarce Paul? îl întrebă ea aproape plângând. Nu e decent să mai rămân în Sainte-Amélia...

— Nu...

Lisa își ridică spre el chipul îngrijorat.

— Atunci, ce-o să facem? insistă ea.

— Totul depinde de reacția lui Paul.

Kyle ridică din umeri.

— Iar reacțiile lui Paul sunt imprevizibile... Va trebui să facem față și să ne repliem în funcție de cursul evenimentelor. Recunosc că vom trece prin momente grele. Sunt pregătit pentru asta. Tu nu?

— Dacă...

Lisa își mușcă buza de jos.

— Dacă aș părăsi Sainte-Amélia și...

— O să te duci la Tortola. Voi găsi un apartament...

— Și o să vii să mă vezi? În fiecare zi?

O trecu un fior.

— Soluția asta nu mi se pare prea... respectabilă...

— Ascultă, Lisa, trebuie să rezistăm și să facem față realității. Va fi ori Tortola ori Londra. Preferi să te întorci în Anglia și să aștepți acolo derularea evenimentelor?

Lisa se înfioră din nou.

— Nu... Dar aș vrea să trăiesc cu tine la lumina zilei. Mă întreb dacă vom reuși să facem asta într-o bună zi. După ce se va pronunța divorțul, nu mă văd locuind în Sainte-Amélia dacă Paul rămâne aici...

— Pot să cumpăr partea lui de domeniu! Ar fi încântat să plece de tot.

— Și mama ta?

— Dacă Paul pleacă, îl va urma în mod sigur.

Kyle o luă în brațe și o legănă ca pe o fetiță.

— Cu timp și răbdare, totul se va aranja, îi spuse el pentru a suta oară, poate.

***

Kyle plecă a doua zi de dimineață. Și Lisa rămase singură cu doamna Hamilton. Și era convinsă că aceasta, pentru a o evita în timpul meselor, va cere să i se servească mâncarea în camera ei. Fu deci mirată s-o găsească la locul ei obișnuit în pergolă, la ora prânzului.

Lisa făcu eforturi pentru a întreține conversația. Timidele ei încercări fură primite printr-o tăcere de gheață și nu mai insistă.

La sfârșitul mesei, bătrâna își aruncă brusc șervetul alături de farfurie.

— Chiar crezi că o să reușești cu Kyle? o întrebă ea.

Și o privi disprețuitor pe Lisa.

— De la început a jurat că va distruge această căsătorie. Oh! Eu nu sunt întotdeauna de acord cu metodele lui, dar cu o femeie ca tine există o altă soluție?

Râse ironic.

— Dacă îți închipui că o să-l păcălești așa cum l-ai păcălit pe Paul, îți faci iluzii!

— N-am încercat niciodată să-l păcălesc pe Paul, declară Lisa încercând să rămână calmă. Dar recunosc faptul că această căsătorie a fost o greșeală. Și unul și celălalt suntem de blamat.

— Aha! Deci recunoști să ai făcut o greșeală? spuse zeflemitor interlocutoarea ei. Presupun că ai ajuns la concluzia asta fiindcă ți se pare o partidă mai bună Kyle decât Paul!

— Nu e vorba despre asta...

— Prima ta greșeală a fost că te-ai măritat cu Paul. A doua că încerci să-l prinzi în lat pe Kyle, o întrerupse doamna Hamilton.

Râsul ei neplăcut răsună din nou.

— Imediat ce va reveni, te va alunga! Faci pariu?

Lisa o fixă, cu ochii întunecați.

— Kyle? Nu vă cred.

— Nu? Ei bine, așteaptă și o să vezi! Oh! N-o să te lase fără bani, bineînțeles. Dacă o să pleci, o să primești atât cât îți trebuie ca să trăiești. Kyle va avea grijă de toate. S-a dus să-și consulte avocatul în acest sens...

Lisa reuși să se ridice.

— Nu vă cred, repetă ea.

— Îmi cunosc fiul. Este un om fără milă, la fel ca tatăl lui. Vrea să pleci și a făcut tot ce trebuie pentru asta. Sarcina lui n-a fost prea dificilă. Și nici neplăcută...

Apoi rânji.

— Ești o fată frumoasă, așa că a făcut bine că a profitat de asta!

Neputând să suporte mai mult, Lisa fugi în direcția casei, orbită de lacrimi. Încerca să se convingă că teribila bătrână minținse... Dar totul se potrivea. Fiecare element din puzzle fusese pus la locul lui.

Kyle se distrase probabil de minune pe socoteala ei! Fusese atât de credulă... La fel de proastă ca o gâscă, se aruncase cu capul înainte în cursa pe care i-o întinsese el. Și acum nu-i mai rămăsese nimic. Doar ochii ca să plângă...

***

Își pregăti valiza în aceeași seară, hotărâtă să plece a doua zi la prima oră. Dar nu adormi înainte de ivirea zorilor și când deschise ochii, soarele se afla deja sus pe cer. Își privi ceasul și văzu că era trecut de ora zece.

Își puse în grabă o rochie, prima pe care o găsi deschizând dulapul. În momentul când își încheia sandalele cu tocuri înalte, ușa se deschise și în pragul ei își făcu apariția Paul.

— Pleci într-o călătorie? se miră el.

Ea îl privi uluită.

— Când te-ai întors?

— Abia am sosit.

— Ai văzut-o pe mama ta?

— Nu încă. De ce?

— Fiindcă vrea să-ți spună ceva. Despre mine și despre Kyle.

Paul strânse din pumni.

— Și... e adevărat?

— Da.

Lisa îi susținu privirea.

— Să nu pretinzi cumva că îți pare rău! Doar amorul tău propriu este rănit. Între noi, Paul, totul se sfârșise...

— Și asta îi dădea dreptul lui Kyle să-mi ia locul? îi spuse el cu cinism.

— Sunt la fel de vinovată ca și el. Oh, să știi că nu caut scuze. Așa a fost să fie...

Paul o măsură din ochi fără să scoată nici un cuvânt. Apoi ridică din umeri.

— Așa a fost să fie! repetă el sarcastic. Bietul Kyle! Îl plâng...

Ignorându-i ironia, Lisa declară cu fermitate:

— Acum nu-mi mai rămâne decât să plec. E mai bine...

— Vrei să divorțezi?

— Bineînțeles.

Lisa oftă.

— Căsătoria noastră a fost un eșec pe toată linia. Nu poți nega asta!

— Așa e! Dar crezi că te vei înțelege mai bine cu Kyle?

Lisa se crispă.

— Plec de tot. Am terminat-o cu tine... și cu Kyle la fel.

Paul aruncă o privire spre valijoara în care Lisa înghesuise la nimereală câteva lucruri de ale ei.

— Și unde pleci?

— Cât mai departe posibil, dacă aș putea. Din nefericire n-am deloc bani.

— Asta nu e o problemă!

Și cu un gest al mâinii, îi interzise să protesteze.

— O să te ajut din punct de vedere financiar. E cel mai mic lucru pe care îl pot face! În fond, totul s-a întâmplat din vina mea. Dacă nu m-aș fi însurat cu tine, acum n-am fi fost în situația asta!

Râse ironic.

— De multe ori acționez impulsiv și necugetat. Câteodată îmi reușește. Din nefericire, nu întotdeauna. Nu se poate spune că am fost deosebit de inspirat în ziua când ți-am vorbit despre căsătorie!

Lisa ezită o clipă. Dar avea de ales?

— Mi-ar trebui un bilet de avion pentru Londra...

— E un început? rânji el.

Lisa își îndreptă cu mândrie spatele.

— Altceva n-o să-ți mai cer! afirmă ea cu hotărâre. O dată ajunsă în Anglia, mă descurc eu... Presupun că vor trece mai multe luni până se va pronunța divorțul. Între timp, n-are rost să mai rămânem în legătură.

Paul o privi surprins, ca și cum o vedea pentru prima oară.

— Te-ai schimbat mult! se miră el.

Lisa privi ceasul.

— Pot să iau avionul spre Londra chiar în această după-amiază, dacă ajung la timp la Saint-Thomas...

— Te duc eu.

— Nu te deranja, eu...

Paul o întrerupse.

— Oricum trebuie să-ți cumpăr bilet.

Buna dispoziție îi revenise. Parcă scăpase de cine știe ce povară... Deci această căsătorie era și pentru el un chin?

— Nu-i nevoie s-o anunț pe mama, mormăi el. O s-o văd diseară... O să aibă o surpriză plăcută!

***

Ajunseră la Saint-Thomas la începutul după-amiezii. Paul ținuse morțiș s-o însoțească până acolo... Poate pentru a se asigura că într-adevăr pleacă!

În loc să ia unul din numeroasele taxiuri care așteptau în port, el închirie o mașină. Era o pierdere de timp și de bani, dar Lisa nu făcu nici un comentariu. Se simțea deja departe, foarte departe...

Paul se instală fluierând vesel la volan și se îndreptă spre aeroport, după ce salută printr-un semn al mâinii o pereche care traversa strada.

O disperare fără margini o copleșise pe Lisa. Deci, totul se terminase. N-o să-l mai vadă niciodată pe Kyle!

Un singur loc mai rămăsese la clasa turist... Paul plăti printr-un cec apoi, cu un gest autoritar, puse un teanc de dolari în geanta Lisei.

— Nu! protestă ea. Eu nu...

— Vreau eu! o întrerupse el. Banii ăștia îți vor permite să închiriezi un apartament și să trăiești fără probleme un timp.

O luă de umeri și o privi cu o oarecare emoție.

— Adio, Lisa... Îmi pare rău că totul s-a terminat așa. Noroc pe mai departe!

— Noroc și ție!

***

Sosi la Londra a doua zi de dimineață și luă trenul care lega aeroportul de gara Victoria.

Epuizată de călătoria atât de lungă și de decalajul orar, se duse direct la toaleta din gară, cu intenția să se schimbe. Rochia ei din mătase subțire nu era potrivită pentru temperatura de la Londra.

Își puse valiza jos, pe gresie, în timp ce își spăla mâinile. Două femei deschiseră ușa și intrară la rândul lor în locul acela destul de strâmt. Lisa le aruncă o privire indiferentă...

Brusc, ca două furii, se repeziră la ea. Tânăra primi o lovitură violentă în ceafă și avu impresia că bietul ei cap a făcut explozie.

Capitolul 10

Cu prețul unui imens efort, Lisa reveni la clipa prezentă. Condusese jeepul până la mare. Se anunța o furtună și o violentă aversă se abătu curând asupra insulei. În mai puțin de un minut, hainele ei fură ude leoarcă. Dar îi era indiferent... Timpul frumos va reveni imediat și soarele va usca pământul moale.

Stând la volanul vehiculului de teren, Lisa privea, fără să-i vadă însă, norii negri care se îngrămădeau la orizont.

Kyle nu-i vorbise niciodată despre dragoste...

În consecință, doamna Hamilton avusese dreptate... atunci, demult, dar și astăzi. Pe vremuri, Kyle voia cu tot dinadinsul să strice mariajul fratelui său mai mic. Acum, voia să pună mâna pe tot domeniul. Și reușise...

Vuietul furtunii se îndepărta. Soarele începu din nou să strălucească.

— Dar de data asta, n-o să mai plec! spuse Lisa printre dinții încleștați.

În urmă cu doi ani fugise. Dar acum va înfrunta situația. Fiindcă îl iubea pe Kyle. Fără el, viața ei nu avea nici un sens... Prima ei căsătorie nu durase decât câteva săptămâni, dar aceasta va dura până la sfârșitul vieții!

Se decise în cele din urmă să se întoarcă la vilă. Kyle o aștepta în fața verandei.

— Deci te-ai decis să te urci din nou la volan?

— Da... spuse ea indiferentă.

— Mama a vrut să te vadă, după câte mi-a spus Madalyn. Ce avea să-ți spună? Sper că nimic neplăcut...

— Nu, nu! pretinse tânăra femeie. Voia să-mi propună să luăm camera ei după ce pleacă.

— Doar atât? se miră el.

— Da... Te-ai întors singur? Scott n-a vrut să vină?

— Preferă să evite acum casa noastră.

— Cred că-l înțeleg. Nu vrea să-l întâlnească pe Tod.

Lisa se îndreptă spre verandă.

— Mă duc să mă schimb pentru masă. M-a prins ploaia și m-a udat...

Kyle deschise gura dar ea nu-i lăsă timp să vorbească. Urcă treptele din două în două și ajunse în camera ei cu răsuflarea tăiată. Ar fi vrut să aibă puțin timp ca să reflecteze. Din păcate, nu era posibil fiindcă peste câteva minute se va servi masa în pergolă.

Fu destul de surprinsă s-o găsească pe doamna Hamilton instalată la masă. Dar bătrâna nu va avea totuși satisfacția să afle ce efect avuseseră vorbele ei veninoase... Prea orgolioasă ca să-și arate suferința, Lisa le adresă tuturor un surâs fermecător.

— Sper că nu m-ați așteptat ca să începeți masa! M-a surprins furtuna și a trebuit să mă schimb, le explică ea.

— Lucrătorii de pe plantație ne invită la un grătar diseară, anunță Kyle.

— Ce idee bună! exclamă Tod.

Apoi se întorse spre Kyle.

— Dacă ai destul timp pentru a organiza o mică plimbare pe mare, mi-ar plăcea să fac un tur la bordul lui *Seajade* în această după-amiază.

— Cu plăcere, îl asigură Kyle. Mai ales că e atât de frumos... N-a fost o furtună de durată.

— Eu n-o să merg, se auzi Lisa declarând. Sunt un pic obosită și vreau să fiu în formă la petrecerea de diseară!

Kyle o învălui într-o privire neliniștită.

— N-ai mâncat aproape nimic! Sper că nu ești bolnavă...

— Deloc!

Și reuși să zâmbească.

— Doar un pic obosită, repetă ea.

Acum că îi revenise memoria și știa câtă importanță avusese *Seajade* în viața ei în urmă cu doi ani, nu mai îndrăznea să se întoarcă la bord...

Nu mai așteptă cafeaua. Se sculă de la masă spunând:

— Vă rog să mă iertați... Mă duc să mă odihnesc.

Kyle nu se luă după ea și Lisa își simți inima mai grea. Deci Kyle nu avea nici un sentiment tandru pentru ea... O dorea fizic și atât. Dar dorința, dacă nu era susținută de dragoste, nu era de ajuns ca să cimenteze un cuplu.

***

Când Madalyn, Kyle și Tod reveniră spre sfârșitul după-amiezii, Lisa stătea pe verandă cu o carte în mână. Se pregătise deja pentru seară...

— Știi cumva dacă vine și Scott la petrecere? îl întrebă ea pe Kyle.

— A zis că va trece pe acolo.

— Asta înseamnă că nu va veni! spuse Madalyn.

Tod o fixă printre pleoapele strânse. Dar nu făcu totuși nici un comentariu. Lisa înțelese însă că știa cum stau lucrurile și nu mai putea fi tras pe sfoară...

După o jumătate de oră porniră toți patru spre sat la bordul unui singur jeep. Sătenii îi primiră cu brațele deschise. Pregătiseră o adevărată petrecere: grătar, muzicanți și dansuri amestecate cu cântecul greierilor și sunetul tobelor și chitarelor.

— Foarte pitoresc! comentă Tod, vizibil încântat.

Bine dispus, se oferi să ajute la pregătirea grătarului instalat pe plajă.

Lisa îl urmări din ochi zâmbind.

— E simpatic! îi spuse ea lui Madalyn.

— Știu! oftă aceasta. Din nefericire, nu-l iubesc... Cât de complicată este viața!

Își mușcă buzele.

— Dacă aș avea puțin curaj, m-aș duce să-l caut pe Scott care stă precis ascuns în bârlogul lui...

— Deloc! o contrazise Lisa. Uite-l!

Madalyn tresări.

— Ai dreptate! exclamă ea.

Și cu un pas dintr-o dată mai ușor, cu zâmbetul pe buze, se îndreptă spre Scott. Tod urmărise de departe scena. Dar expresia lui nu trăda nimic... Începu să râdă și să glumească împreună cu negrii care îl înconjurau, supraveghind în același timp cotletele de pe grătar.

Kyle se apropie de Lisa.

— Unde-i Madalyn?

— Cu Scott...

Kyle se încruntă.

— Sper că știe ce face!

— Cred, rosti Lisa cu jumătate de voce. Ea pe Scott îl iubește, nu pe Tod.

— Scott a avut o experiență nefericită. Crezi că e pregătit pentru o nouă căsătorie?

— De ce nu? E o mare greșeală să nu mai încerci o dată!

Apoi zâmbi.

— Oricum sunt destul de mari amândoi ca să hotărască singuri ce au de făcut...

Apoi schimbă intenționat subiectul.

— Sosul pare delicios!

— O veche rețetă din Caraibe...

Continuară să discute verzi și uscate înainte de a se alătura sătenilor. Petrecerea continuă până târziu în noapte.

— Nu știu unde s-a dus Madalyn, îi spuse Kyle lui Tod în momentul plecării. Te-a lăsat baltă!

Tod ridică din umeri.

— Întotdeauna trebuie să existe un câștigător și un păgubaș! spuse el cu o veselie forțată. Eu sunt păgubașul...

După o scurtă pauză, întrebă:

— Mâine o conduci pe mama ta la Saint-Thomas?

— Da.

— Te deranjează dacă vin cu voi?

Apoi adăugă, oftând:

— Nu-mi mai rămâne nimic de făcut aici!

Ajunseră în tăcere acasă. În sinea lui, Kyle fierbea și Lisa îl înțelegea... Madalyn se purtase îngrozitor față de Tod.

Tod urcă imediat în camera lui. Kyle se instală în salon după ce își luase un pahar de whisky.

— Mâine o să vii și tu cu noi la Saint-Thomas, Lisa, spuse el hotărât. Așa că ai face mai bine să te duci la culcare. S-a făcut târziu și mâine o să plecăm dis-de-dimineață.

— Tu rămâi jos?

— O aștept pe Madalyn. Vreau să-i vorbesc.

— Nu, Kyle! îl rugă ea. Te rog, nu-i face morală! Nu în seara asta! Mâine o să regreți amarnic ceea ce i-ai spus într-un moment de furie.

— Unele lucruri trebuie puse la punct, replică el pe un ton care nu admitea replică.

Cum Lisa nu se mișca din loc, el insistă:

— Du-te la culcare!

O izgonea! Bineînțeles, o făcea într-un fel politicos, dar rezultatul era același. Cu inima grea, se hotărî să se ducă în camera lor.

Își peria părul în fața ferestrei deschise, când apăru jeepul lui Scott. Madalyn sări ușor jos și urcă scările verandei.

Vocea aspră a lui Kyle ajunse până la urechile Lisei:

— Aș putea să aflu care e jocul tău?

— Nu e vorba de un joc. Scott și cu mine vom încerca să locuim împreună...

— Și dacă nu merge, te mulțumești cu un altul?

— Te referi la Tod? Mă îndoiesc că o să aibă răbdarea să aștepte atât.

— Madalyn! Tu...

— Am greșit când l-am lăsat pe Tod să creadă că s-ar putea să mă mărit cu el... O mare greșeală din partea mea. Dar dacă aș fi devenit soția lui, aș fi făcut cea mai mare prostie din viața mea!

— Fiindcă ești îndrăgostită de Scott? Și ți-ai dat seama de asta abia acum, după trei ani?

— Atâta timp mi-a trebuit ca să-i străpung carapacea... Ultima barieră a căzut în sfârșit.

— Mai există vreuna? o ironiză Kyle.

— În seara asta, pentru prima dată, Scott mi-a vorbit despre soția lui.

— Presupun că l-a părăsit.

— A plecat fiindcă îl considera prea posesiv, prea exclusivist... recunoaște acum că ăsta era adevărul.

Kyle râse ironic.

— Și totul o să fie perfect pentru toată lumea de acum înainte! Scott e foarte abil, scumpa mea! Foarte calculat...

— Și tu nu ești calculat? Când e vorba de Lisa, nu lași nimic la voia întâmplării! ripostă imediat Madalyn.

— Un punct în favoarea ta, recunoscu Kyle pe un ton neutru. Dar m-am descurcat!

Madalyn se scuză imediat:

— N-ar fi trebuit să vorbesc astfel... Noapte bună, Kyle! Mai discutăm și altă dată acest subiect. Când vom fi mai calmi!

Cu o mână care tremura puțin, Lisa continua să-și perie părul. Această discuție nu-i oferise nici un element nou... Atunci de ce se simțea atât de tristă?

Când Kyle intră în cameră, ea era deja în pat și se prefăcea că doarme. Kyle aprinse lumina și ea clipi.

— S-a întors Madalyn? întrebă ea cu o voce somnoroasă.

— Da... Am o idee, Lisa! Scott se poate ocupa singur de administrarea domeniului o săptămână sau două. Dacă am pleca într-o croazieră la bordul lui *Seajade*?

Lisa se străduí să pară entuziastă.

— Și când ridicăm ancora?

— Poimâine...

O privi cu un aer gânditor.

— Ar fi trebuit să mă gândesc mai de mult la asta! Am trăit cele mai frumoase momente la bordul acestui iaht...

Acum știa și Lisa asta... Atunci, de ce ezita să-i spună că i-a revenit memoria?

***

Avionul doamnei Hamilton avea o jumătate de oră întârziere. Lisa se așezase într-un colț, cu o revistă în mână, lăsând mama și fiul să-și ia rămas bun fără martori.

Tod plecase deja... Madalyn și el se despărțiseră în termeni buni. Tod nu era un tip expansiv, și chiar dacă suferea nu o arăta.

Zborul pentru Washington fu în sfârșit anunțat. Kyle o duse pe mama lui până la ieșirea pasagerilor. Apoi se întoarse lângă Lisa și traversară împreună sala imensă.

— Ia te uită! exclamă o voce ascuțită de femeie. Ce surpriză! Tinerii căsătoriți...

Isabelle se oprise în fața lor. Expresia lui Kyle rămase de nepătruns.

— Isabelle! Ce cauți aici? Vii sau pleci?

— Am venit să aștept o prietenă.

Se uită la Lisa chiorâș.

— Deci i-ai prins în cursă pe cei doi Hamilton, unul după altul! Care e secretul tău?

Dar, fără să aștepte vreun răspuns, se întoarse spre Kyle și-l întrebă:

— Cum a primit mama ta vestea căsătoriei tale?

— A plecat la Washington. O să locuiască la sora ei...

— Și toate problemele s-au rezolvat ca prin minune! spuse Isabelle ironică.

— Așa se pare...

Kyle înconjură talia Lisei cu brațul și spuse:

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, Isabelle, o asigură el. Salută-i pe părinții tăi din partea mea...

Lăsând-o pe Isabelle să se îndrepte spre salonul de sosiri, ei ieșiră din aerogară.

— Dacă nu m-ai fi regăsit, te-ai fi însurat cu ea? îl întrebă Lisa.

El ezită o fracțiune de secundă.

— Ea n-ar fi putut trăi la Sainte-Amélia! se plictisește în două zile.

— V-ați fi putut instala în altă parte.

— Niciodată!

Făcu un semn unui taxi. Părea dintr-o dată foarte preocupat... Fiindcă o revăzuse pe Isabelle?

Șoferul fluiera vesel. Ajungând la o curbă în vârf de ac, le arătă cu o mână un arbore ale cărui crengi înnegrite se înălțau spre cer.

— Aici a avut loc un accident, acum vreo doi ani. O mașină s-a izbit de copac și pasagerii au ars de vii...

Dar arborele nu murise. Câteva crenguțe verzi apăruseră pe trunchiul lui.

— Atenție! strigă Kyle.

Un camion venea din sens invers, luând virajul în viteză... Șoferul taxiului trase de volan și mașina se răsturnă pe marginea drumului. Lisa îl auzi pe Kyle strigând-o. Apoi își pierdu cunoștința.

***

Când deschise ochii, văzu mai întâi cupola albastră a cerului.

Apoi își aminti imediat de accident și fu cuprinsă de groază!

— Kyle!

Vru să se ridice, dar el o împiedică.

— Nu te mișca, îi porunci el. Sunt aici... Totul e în regulă.

Lisa reuși să se ridice în capul oaselor. Privi înfiorată taxiul răsturnat cu roțile în sus. Cum de reușise Kyle s-o scoată de acolo?

— Din fericire, mașina n-a luat foc, șopti ea. Suntem amândoi teferi. Dar șoferul?

— Vrea să se bată cu camionagiul.

O privi cu pasiune.

— Lisa, dragostea mea! Trăiești... Dacă ar fi trebuit să te mai pierd o dată, n-aș fi rezistat!

Tânăra îl privi neîncrezătoare; nu îndrăznea să creadă ceea ce auzise...

— Dar... mă iubești puțin, Kyle?

El ridică din sprâncene.

— Ce întrebare! Tu ești totul pentru mine! Dacă nu te-aș fi iubit, ce motiv aveam să te iau de nevastă?

— Pentru a deveni stăpânul întregului domeniu...

— Nu m-am căsătorit din interes, ci din dragoste. Fiindcă m-am îndrăgostit de tine din prima zi... Din păcate, tu erai soția lui Paul. Și pe urmă ai fugit!

— Am plecat doar fiindcă eu credeam că urmărești doar să-mi strici căsătoria cu Paul.

— Cine ți-a băgat toate astea în cap?

Ea nu-i răspunse, dar Kyle înțelese fără greutate.

— Mama mea, nu-i așa? Ar fi trebuit să bănuiesc...

— Și... a mințit?

— Bineînțeles!

O strânse în brațe.

— Dragostea mea! Nu știi că te iubesc și că nu pot trăi fără tine?

Ea se cuibări la pieptul lui.

— Ba da, acum știu... Și eu te iubesc, Kyle. Și te voi iubi mereu.

Sfârșit